

30

COLECTIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA

CTIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA SFINX

Iv MARTINOVICI

Am lăsat graurii să zboare

Iv Martinovici
Am lăsat graurii să zboare

Mustangul roșu

Am ezitat mult timp până m-am hotărât să povestesc toate acestea. N-am știut, și – mărturisesc foarte sincer – nu știu nici acum, când aștern primele fraze, cum voi începe și cum voi sfârși. Și toate aceste rețineri le am nu pentru faptul că nu ar putea interesa tot ce mi s-a întâmplat în ultimele luni, ori că n-aș fi în stare să mă fac înțeles.

Dar totul s-a petrecut într-un ritm, uneori, halucinant. N-aș putea afirma că mi-a fost ușor, ori că viața nu mi-ar fi fost în pericol.

E drept, prea multă experiență nu am. Sunt încă foarte tânăr și lucrez în serviciul de contrainformații de puțin timp.

Acum, după ce mi-am încheiat misiunea, trebuie să vorbesc. Să mă audă cât mai mulți, cât mai mulți adolescenți, fete și băiețandri, abia ieșiți din vârsta poveștilor cu feti frumoși. De altfel, de unii dintre ei nu mă despart chiar așa de mulți ani.

Nu vreau decât să fiu auzit – aș striga în gura mare la intersecții vaste de străzi, în piețe, în scuaruri. Pentru că m-a durut tot ce s-a întâmplat, m-a durut până la urlet

tot ce au trăit tinerii, foarte tinerii mei prieteni.

Mă vor înțelege? Andrei, Ursula, Sebastian, Cuore, ea poate, cea mai rănită în visul ei adolescentin, și toți ceilalți?

Parcă o aud pe Cuore, parcă o văd în spontaneitatea ei contaminantă, cu ochii ei mari, verzi, tulburători, cu chipul ei oval, prerafaelit, parcă îi aud ultimele cuvinte, abia șoptite, de parcă nici nu le-a rostit decât înăuntrul ei: „Am lăsat toți graurii să zboare, ce mi-a mai rămas?”

N-ai dreptate, i-am spus, ești o copilă încă, îți vei reveni, trebuie să-ți revii, n-am să te las. Dincolo de ziduri este cerul întreg, nu decupat de răutate și fals. Dincolo de bariere este suflul imens al respirației eliberate de teamă și constrângeri. Ce știi tu despre viață? Orice rană se vindecă, numai să vrei.

Și câte n-aș fi vrut să-i mai spun în acele tulburătoare clipe, înainte de a-i strânge mâna cu degete lungi, subțiri, care tremurau în pumnul meu. Dar simțeam că nu mai am aer, că mă sufoc, deși undeva, la capăt, parcă o vedeam alergând pe nisipurile plajei, cu părul fluturând în briza cu miros de alge și sare a mării. Îi plăcea enorm marea. Îi plăcea să umble, să hoinărească. Voia să călătorească, să vadă alte locuri, alți oameni, să cunoască tot, de peste tot. Eram convins că așa se va întâmpla, dar în cu totul alte condiții, în alte coordonate. Eram convins că va vedea și Rinul și Dresda și Franța și

Adriatica. Și râuri și palmieri și muzee și săli de concerte. Și rochii și pantofi și peruci. Și arhipelaguri. Și Lufthansa și Boeing-uri și Sabena. Da, va trebui să le vadă, să-și astâmpere foamea aceasta de spații.

Știu că se va întoarce bogată, în suflet și discernământ, bogată. Cu șapte valize de cărți și de discuri și de pliante și de nimicuri, adunate de peste tot. Știu că va împrăștia toate aceste bogății cu dărnicie, ca o prodigă.

Știu că într-o zi voi auzi glasul ei în receptor, cu timbrul ei de neconfundat: hei. Omule, m-am întors. Treci după amiază să mă vezi. Am niște discuri grozave. Vino să mă vezi. Am mai crescut și am mai slăbit puțin (era ca o trestie plină de seve ciudate, nemaiîntâlnite). Treci neapărat să mă vezi, ți-am adus ceva. Sper să-ți placă. Nu, nu mă întreba că nu spun. Te aștept, neapărat, te aștept.

Când m-a chemat maiorul R... în biroul lui, în dimineața aceea de toamnă timpurie, automobilul străin, cu inițială olandeză, un Ford Mustang roșu, ultimul tip, staționa de mai multă vreme în apropierea Institutului de cercetări genetice.

Maiorul era un bărbat încă tânăr, cu ochi negri luminoși, cu un surâs uman, cald, pe care îl simțeai aproape de cum îți întindea mâna, de parcă atât așteptai ca să te așezi și să-l asculți. Avea dinți mari albi,

puternici, de lup. Îmi spuneam în timp ce îl priveam cum își aprindea țigara la flacăra albăstruie a unei brichete argintii. Pe birou avea deschis un caiet cu foi mari, acoperite de scrisul său mărunt, ordonat, în rânduri așternute fără prea multe ștersături. Cred că l-am ascultat aproape două ore. Vorbea curgător, fără reveniri, cu voce egală dar nu monotonă. Doar când voia să reliefeze o idee deosebit de importantă, glasul lui căpăta o nuanță aparte, ușor electrizantă.

Asupra mea exercita o atracție aparte. Totdeauna – în răstimpul nu prea lung de când lucram în serviciul său – reușea să-mi insufle un plus de încredere în mine însumi. Netulburat, mă lăsa să-l întrerup când aveam vreo nedumerire, ori anticipam voluta logicii sale, continuându-i ideea. După ce îmi expunea complexul unor date, cu tot ansamblul lor, în final, cu o dexteritate de magician, îngroșa ori hașura liniile și spațiile de esență, în cuvinte caro păreau tăiate în piatră.

De data aceasta l-am ascultat fără să scot o vorbă. Misiunea care mi se încredința nu mi se părea nici dificilă, nici ușoară. Mai degrabă se contura lesne de îndeplinit. Un Ford Mustang roșu, ultimul tip, fusese semnalat că staționează de câteva zile în același loc, parcat în imediată apropiere a Institutului de cercetări genetice. Putea să însemne și să nu însemne ceva important. Totuși devenise suspect prin însăși

vecinătatea acestei instituții, care pentru știința medicală românească prezenta o importanță cu totul deosebită. Și aceasta pentru că acolo un grup de savanți români își desfășurau cercetările în domeniul geneticii, iar statul nostru investise un important capital material și moral. Lucrau în acest institut medici, oameni de știință de prestigiu mondial. De rezultatul cercetărilor lor, cu posibile urmări în domeniul sănătății publice, poporul nostru era în mod cu totul aparte interesat. Evident, nu cunoșteam amănunte despre aceste cercetări, dar ceea ce maiorul R... Îmi spuse deocamdată îmi era suficient.

Știam, fără îndoială, că spionajul modern este adeseori un spionaj la nivelul inteligențelor. Rețelele străine de informații aruncă în joc oameni dotați cu rezerve deosebite de aur cenușiu. Evoluția științei, mijloacele multiple de cercetare, ajunse la un grad de investigații de-a dreptul uluitoare, implicau contramăsuri de dimensiuni sensibil egale.

Trebuia deci să aflu dacă staționarea acestui Mustang roșu era pură coincidență sau nu.

— E limpede, tovarășe locotenent? M-a întrebat bărbatul din fața mea, observându-mă atent.

— Intru totul, tovarășe maior. În răstimpul ordonat, voi raporta.

Maiorul R... M-a învăluit cu privirea lui liniștitoare, s-

a ridicat din fotoliu și mi-a întins mâna.

Am oprit automobilul la o distanță convenabilă de parcul în care, după câteva sute de metri, clădirea institutului se proiecta maiestuoasă în liniile ei ultramoderne pe fundalul cerului albastru. Era senin. Cerul părea mai înalt, mai atotcuprinzător în lumina aceasta de început de toamnă. Toamna, se spune, își impune prezența fascinantă cu deosebire pe înălțimile munților, ori în parcuri imense. Am privit frunzele arborilor giganți, în vreme ce traversasem strada și mă îndreptam spre una din alei, care avea să mă poarte spre locul în care Mustangul roșu fusese observat. Frunzele erau încă verzi, seva urca viguros prin tuburile de lemn din trunchiurile uriașe. Dar, nu știu cum, se simțea apropierea toamnei. Poate din cerul nespus de înalt și de albastru. Poate din țipătul câte unei zburătoare, ori din liniștea calmă care stăpânea parcul. Am pătruns sub platani și pe neașteptate o plasă de răcoare m-a cuprins. Parcă pălisem în interiorul unei peșteri. O ceată de copii zgomotoși izbucni din boschete și se împrăștie în jurul meu. Am atins cu vârful degetelor creștetul bălai al unui puști de vreo cinci ani, care se pierdu într-o puzderie de râsete de parcă s-ar fi rostogolit din senin nenumărate cristale. Am înaintat pe alee, urmărindu-i șerpuirile lungi, după câteva minute am ieșit din parcul imens, am

traversat strada liniștită, ferită de agitația circulației, și curând aveam să mă aflu la capătul unui mic scuar, unde, pe una din laturi, urma să mi se arate Mustangul roșu. După cele relatate de Maiorul R... era posibil ca undeva, în interiorul acestuia, să fie instalat un magnetofon cu un dispozitiv de înregistrare, microfonul găsindu-se cine știe unde, într-una din încăperile Institutului de cercetări genetice.

Pe când aceste gânduri mi se derulau pe un ecran interior, cu privirile atente la tot ce se întâmplă în jurul meu, înaintam cu prudență. O poartă se deschise în apropiere și dintr-o curte năpădită de flori și iederă ieși o femeie tânără cu un cărucior, în care stătea pe cale să adoarmă un copil foarte bronzat. Pe una din aleile de acces ale institutului apăru silueta masivă a unei Dacii 1301 negre, în care doi bărbați între două vârste continuau o discuție, începută parcă înainte de a coborî treptele impunătoarei clădiri. Mă apropiam de intrarea în acel mic scuar, când am auzit șuieratul ascuțit scos de pneurile unui automobil care lua un viraj scurt și, cu o viteză neîngăduită, Mustangul roșu țâșni pe lângă mine, silindu-mă să mă feresc în ultimul moment. Abia am avut răgazul să zăresc la volan silueta unui bărbat care purta ochelari cu lentile foarte mari, întunecate. Până să-mi revin, Mustangul roșu dispăruse. De la unul din oamenii cu care aveam să lucrez în această misiune

am aflat că bărbatul de la volan apăruse din direcția opusă din care veneam eu, se urcase în automobil fără grabă, dar demarase puternic și pornise așa cum l-am văzut. Era un om înalt, cu siluetă și mișcări ce trădau pe cel care își petrecuse mult timp în sălile de gimnastică, sau pe terenurile de sport. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

*

Prin Luciana am cunoscut-o pe Cuore. De fapt o cheamă Corina. Dar ea îi spune Cuore, pentru că leală e numai suflet, numai inimă.

Sosisem la locul de întâlnire cu câteva minute înaintea ei. N-a trebuit să aștept. Prin forfota mulțimii i-am zărit silueta înaltă, bine făcută, cu părul cânepiu lăsat în voie să fluture. Luciana trecea cu grație dezinvoltă printre pietoni. Părea ușor neliniștită, dar nu știam dacă starea aceasta se datorește întâlnirii noastre, celor ce avea să-mi vorbească, ori mai degrabă este o trăsătură dominantă a firii sale. Avea optsprezece ani, abia îi împlinise. Ceva mai târziu aveam să-mi dau seama că este o ființă stăpânită de o veșnică neliniște, de o accentuată agitație interioară. Dar această afirmație mi se pare destul de convențională. Nu. Luciana este altfel, este altceva, nu numai atât. Pe cursul răstimpului misiunii mele am reușit să o cunosc îndeajuns. Am găsit în ea o posibilă ipostază a Isadorei Duncan. Dar la

început de viață. Avea toate șansele să ajungă un om împlinit. Am asemănat-o Isadorei Duncan. Celebra dansatoare, pentru că astfel mi-am imaginat-o pe Luciana, dacă ea ar fi avut acest har. Psihic, amândouă aveau o structură dionisiacă. Se dăruiau, până la uitarea de sine, una dansului, cealaltă cuvântului. Poate Luciana va scrie, poate va fi poetă. Este unul din îndemnurile pe care i le-am dat, în lungile sale ore de confesiune!

Ședeam alături de ea, pe o banchetă de catifea de culoarea vișinii putrede, în această cafenea elegantă de pe bulevard. Ne retrăsesem într-un fel de firidă, la etaj, mai ferită de acel du-te-vino din încăperea de la parter. Din când în când răzbătea până la noi, periferic, rumoarea de la mesele de marmoră, ca un zumzet nedefinit, de stup de albine poate.

Luciana. Luc, cum o alintă Cuore, este elevă în ultimul an de liceu. Profesorii ei o apreciază, dar pe unii. Poate pe cei mai mulți, îi intrigă, îi deconcertează firea ei aparte, ciudată. De altfel, vorbindu-mi despre profesorii ei, Luc mi-a spus ca nu știu să se apropie de sufletul elevilor. Nu pot să-i înțeleagă, sau nu vor. Parcă au uitat că și ei, într-un timp mai îndepărtat, ori mai apropiat, au fost adolescenți. Cum e cu putință? Se întreabă Luc. Ce să-i răspund? Că sunt și altfel de oameni la catedră? Să-i povestesc despre dascălul meu de franceză care cu

puțini ani în urmă, când ram în penultima clasă de liceu, mă invita la el acasă, îmi dirija lectura, îmi împrumuta cărți, pe care apoi le discutam la o cafea și o țigară, în franțuzește? Că prin el l-am descoperit pe Picasso și pe Reverdy[1], pe Apollinaire[2] și Lautreamont[3]? Pe Bach? Să-i spun cum îmi cumpăra bilete la filme pe care el le alegea, ori la teatru? Da, am să-i povestesc despre toate acestea, cândva Dar acum vreau să-mi vorbească despre Cuore. Simt ca fata aceasta, Cuore, este un inel central în dezlegarea enigmei care se țese în jurul acelui Ford Mustang roșu, ultimul tip. Tatăl lui Luc – mi-a povestit ea – este pensionar, fost vagonetar miner. Cu ani în urmă a suferit și o condamnare de drept comun. N-am întrebat pentru ce. Este un tip care nu și-a găsit locul în viață, obsedat de puterea banului. Sunt tentat, o clipă să-i cer amănunte, dar cred că e mai bine s-o las să se destăinuie. Și Luc continuă, îmi dau seama că este foarte emoționată, nu prezența mea o stânjenește, asta e firea ei. Retrăiește cu acuitate momentele, episoadele,

[1] Pierre Reverdy a fost un poet francez ale cărui opere s-au inspirat și au continuat ulterior să influențeze mișcările de artă provocatoare ale zilei, suprarealismul, dadaismul și cubismul.

[2] Guillaume Apollinaire, pseudonimul literar al lui Wilhelm Albert Vladimir Apollinaris de Kostrowitzky, a fost poet, prozator și critic de artă.

[3] Isidore Lucien Ducasse, numit și contele de Lautréamont, a fost poet francez, precursor al poeziei moderne, al cărui stil s-a aflat la confluența dintre simbolism și suprarealism. Deși a murit tânăr, a fost una dintre personalitățile cele mai enigmatice ale literaturii franceze.

gesticulează. Închide ochii, roșește. Parcă scoate cuvântul din suflet, cald, aburind parcă. Zâmbește cu gura deschisă, i se văd dinții foarte sănătoși, mici, frumoși, albi.

— Evident, o ducem greu acasă, numai cu pensia tatei. Pentru asta, el încearcă fel de fel de combinații. De pildă, într-un timp s-a apucat să crească iepuri. Nu se pricepe să-i îngrijească, se îmbolnăvesc ușor și mor pe rând. Altă dată și-a cumpărat un cărucior prăpădit, a început să colecteze sticle. Dar nici cu asta nu i-a mers. E rău, bea, înjură. Pe fratele meu – are douăzeci și patru de ani – care n-a realizat nimic până acum pe placul tatei, îl disprețuiește. Față de mine are aceleași izbucniri. Mama e sub influența lui, o sclavă. În secolul nostru, o sclavă, închipuie-ți.

Și văd cum o cuprinde revolta. Împinge brusc ceașca din fața ei, farfurioara zornăie. Roșește, se scuză.

— Lasă, nu-i nimic, intervin. Și așa ți s-a răcit cafeaua, uite, am să-ți comand o citronadă.

— Nu, mai bine o portocală. Nu te superi, nu? Prefer fructul, viu, nu strivit. Și râde iar cu dinții albi, mici, de rozătoare.

Îi comand o portocală. Mai mult se joacă, o prinde în palmă, îi pipăie coaja groasă, zemoasă, o miroase. Închide ochii și respiră adânc, cu gura întredeschisă, voluptuos. O privesc și apoi îi întrerup clipe de beție

lăuntrică:

— Spune-mi ceva despre fratele tău. Cred că ți-e un om apropiat, nu?

Luc deschide mari ochii ei albaștri, își adâncește privirea într-a mea, fără să mă vadă, parcă nu înțelege, dar după aceea reia:

— A, fratele meu! E grozav! Nu-i pasă de ce zice tata. Are un singur țel: să intre la Teatru. Vrea să facă regie. A dat examen de mai multe ori, dar n-a reușit. Sunt convinsa că până în cele din urmă va reuși. Nu se poate să nu reușească. E talentat. Joacă în echipa de teatru a studenților, pe care a botezat-o „Podul”, probabil pentru că spectacolele se joacă într-un fel de pod al căminului. A fost și în străinătate. A avut succes. Apoi, tresărind, ca și când aș fi obiectat ceva: Nu crezi că va reuși la teatru?

— Fără doar și poate, Luc. Cunosc o parte din băieții de care vorbești. Știu că au o echipă bună. Nu numai că merg și eu din când în când la spectacolele lor, dar – să-ți mărturisesc cinstit – acum câțiva ani, în anii mei de studenție, am jucat și eu în vreo două roluri episodice.

— Tu? întrebă Luc de-a dreptul uimită.

— Eu! Și amândoi am izbucnit în râs.

— Nu mi-aș fi închipuit! Un medic atât de preocupat de cercetări savante!...

Când am ieșit în stradă, se întunecase. Luc mergea puțin înaintea mea. Forfota străzii se domolise. Pășea dezinvoltă, legănându-și geanta ei mare, din lână colorată, împletită. Din când în când mă cerceta printre șuvițele părului, care în mișcare bruscă îi acoperea obrazul. Nu dădea atenție oamenilor care, treceau pe lângă noi. Privirea ei aluneca fără să-i atingă. Aveam impresia că nu vedea decât cerul de cerneală, în care se iveau, însingurate, stele. Ori abia prindea, ca o îndrăgostită, frunzișul unuia dintre pomii exotici de pe marginea străzii pe care cotisem. Adulmeca aerul, mișcarea verde și răcoroasă.

— Mă simt neînsemnată, năpădită de bucurie, nimeni nu mă înțelege. Iubesc viața, cui o pot spune? Un singur om știe ce port în ființa mea. Și acesta e Cuore.

I-am făgăduit s-o caut într-una din zilele viitoare. Ne-am despărțit în stația de autobuz.

A doua zi, la prima oră, m-am prezentat la maiorul R...

— Te așteptam. Să-mi relatezi cum au decurs lucrurile ieri la institut, mă întâmpină ridicându-se și făcând câțiva pași spre mine, îndată ce am deschis ușa. M-a cuprins după umeri. Era înalt, dar eu îl întreceam aproape cu un cap.

Ne-am așezat unul în fața celuilalt, în două fotolii

scunde. Mi-a întins cutia de metal, cu încrustații siriene, în care își păstra țigările preferate.

— Ei, dăi drumul! L-ai cunoscut pe Profesor? Nu-i așa că e o mare personalitate? Ce impresie ți-a tăcut? Nu uita să-mi vorbești și despre asistentul lui, doctorul P... Știi că este colaboratorul lui cel mai apropiat.

— Profesorul, într-adevăr, este un om de excepție, întâlnirea cu el m-a fascinat, pur și simplu. Îl cunoașteți, dr bună seamă – și observând că maiorul înclină capul afirmativ am continuat. A trebuit să aștept o zi întreagă, ca să pot pătrunde în cabinetul său. Mi-am dat seama că echipa de medici și biologi din imediata sa apropiere îi păstrează nu numai un respect ieșit din comun, de altfel lesne de explicat, dar chiar un adevărat cult.

— Nu e de mirare, dragul meu, interveni maiorul R. Profesorul este una din personalitățile centrale pe plan mondial, în domeniul studiilor genetice.

— Da, mi-am dat seama din puținele cuvinte pe care le-am auzit de la doctorul P... cu care am reușit să stau ceva mai mult. El a fost primul om din institut înștiințat, când am stăruit că trebuie să-l văd pe Profesor.

I-am povestit maiorului R... cu toate amănuntele, din clipa în care am intrat pe poarta institutului, felul în care a decurs întâlnirea mea cu marele savant.

Am oprit automobilul chiar în spațiul destinat

parcării din fața clădirii, lângă alte câteva mașini. Înainte de a păși pe aleea lungă, mărginită de straturi geometrice de flori, minuțios îngrijite, dincolo de care se profilau contururile majestuoase ale platanilor, am privit încă o dată silueta de bijuterie arhitectonică.

Pătrunzând în interior, am simțit că intru într-un adevărat sanctuar al științei moderne. Coridoarele luminoase, treptele de marmoră albă ale scărilor, dispunerea lină, deși uneori sinuoasă a altor culoare, cromatica pastelată, odihnitoare, plantele exotice, atât de minunat aclimatizate la noi, cu verdele frunzei mai, ori aproape transparent în razele soarelui, apariția rară a bărbaților și femeilor în halate albe, totul contura și definea impresia inițială.

Am fost îndreptat spre cabinetul Profesorului, situat la primul etaj. Secretara, o femeie tânără, de o sobră frumusețe, mi-a răspuns extrem de cuviincios, dar cu o inflexiune în voce care nu admitea replică aproape, că Profesorul se află în laboratorul său de cercetări, că tocmai așteaptă rezultatul unor analize extrem de importante și nu poate fi deranjat sub niciun motiv. În fața unor atari argumente, am gândit o clipă că trebuie să renunț la intenția mea de a-l vedea pe Profesor în acea zi și să revin într-un moment propice. Dar tocmai pe când ezitam, a intrat acela care s-a recomandat doctor P... un bărbat de statură potrivită, slab, cu fața de

o paloare izbitoare. Are ochi albaștri, pătrunzători, ușor mobili, părul saten lins, un nas proeminent. Secretara i-a comunicat dorința mea de a-l vedea pe Profesor. L-am rugat pe doctorul P... să-mi prilejuiască o scurtă convorbire personală. Înțelegător și amabil, m-a poftit în cabinetul său.

— Mă numesc Dan Basarab și sunt ofițer în Ministerul de Interne, m-am prezentat, după ce, la invitația lui m-am așezat pe o canapea alături de el. Am dispoziție să-l văd pe Profesor și să-i vorbesc într-o chestiune care interesează patrimoniul științei medicale românești.

— Înțeleg, răspunse medicul, cu o surprindere pe care nu căuta de fel să și-o disimuleze. Trebuie însă neapărat să te previn, ți-o mărturisesc deschis. Profesorului nu-i plac probleme de soiul ăsta. Nu te supăra, dar îl șochează tot ce iese din sfera preocupărilor sale, preocupări care în ultimul an îl absorb cu atâta, cum să mă exprim? Cu atâta demonism, dacă-mi îngădui, încât uită să doarmă să mănânce, uită până și de faptul că are un copil.

Făcu o pauză, insuficient de lungă pentru a-mi îngădui să intervin, apoi reluă:

— Ti se poate părea prea mult tot ce ți-am confiat, dar, trebuie să ți-o spun, nutresc cumva iluzia că vei renunța.

— Iluzie, într-adevăr, am replicat eu, surâzând. Stărui să-l vad, gândindu-mă tocmai la o posibila conexiune

între cercetările sale și ceea ce vreau eu să-i spun.

Doctorul P... m-a privit fără menajamente, s-a ridicat, a făcut câțiva pași prin încăpere, înăbușiți de lina covorului cu motive populare stilizate, s-a oprit apoi în fața mea și a zis:

— Te rog să mă ierți, dar nu văd nicio legătură între cercetările și preocupările Profesorului și activitatea serviciului de contrainformații.

— Tovarășe doctor, nu e cazul, poate va fi, dar nu acum, să vă dau amănunte. Repet, am dispoziție strictă să-l văd și să-i vorbesc. Dacă acum este absolut cu neputință, dar absolut cu neputință, trebuie să ajung la dânsul neapărat în cursul zilei de mâine.

Doctorul P... și-a reluat plimbarea prin cabinet, de aceasta mai agitată, mi s-a părut, s-a apropiat de peretele de sticlă prin care se vedea coroana bogată a unui platan, am avut impresia că a uitat că mă aflu acolo, s-a desprins apoi, s-a dus la biroul său, mai mult o masă de o simplitate curioasă, și a continuat să tacă. Într-un târziu, văzând că încep să dau semne de nerăbdare, și-a întors privirea spre mine, părând că încă mai reflectează, apoi mi-a spus:

— Nu. Nu văd nicio legătură între cercetările Profesorului și prezența dumitale aici. Totuși, adăugă, văzând ca am intenția să vorbesc, voi încerca, repet, voi încerca sa găsesc o modalitate pentru a fi primit de

Profesor. Să știi „însă, că astăzi îmi e cu neputință să-l deranjez.

— Atunci, neapărat mâine, am intervenit eu.

— Vom vedea, vom vedea, îmi răspunse asistentul Profesorului. Cercetările sale în domeniul geneticii par a fi ajuns la o faza delicată, dar, după cât am înțeles, extrem de importantă. Poate nu mă vei crede, dar de ieri de la prânz n-a mai ieșit din laborator. Nu știu dacă a dormit doua – trei ore astă-noapte.

— Tovarășe doctor, în această situație, ce credeți că se poate face ca să ajung câteva minute să-i vorbesc? Pentru ca trebuie, înțelegeți?

— Te rog sa vii mâine dimineață – și după câteva minute – să zicem în jurul orelor unsprezece.

— Vă mulțumesc. Voi fi aici la această oră. Mă bazez pe concursul dumneavoastră.

— Am să încerc, am să încerc, nu pot să-ți făgăduiesc mai mult.

Am străbătut din nou culoarele foarte luminoase, relaxante, am coborât largi trepte, line, în spirală, am pătruns din nou în holul spațios de la intrare și prin ușile înalte de fier forjat și sticlă am ieșit în parcul institutului. Încă sub impresia inconsistentă lăsată de doctorul P... am deschis portiera mașinii mele, am pornit motorul și, cu un viraj scurt, am ieșit în strada liniștită, de la intrarea principală.

Mai mult ca să-mi rememorez întâlnirea și discuția cu asistentul Profesorului, decât ca să-mi iau cafeaua obișnuită, am intrat, ceva mai târziu, în barul în care îmi plăcea să merg din când în când. Clădirea, oarecum impropriu denumind-o astfel, este o parte din bastionul de formă poligonală, construit pentru a contribui la apărarea fostei fortificații, dezgropată de câțiva ani, în urma unor săpături arheologice. Pereții exteriori și interiori au fost lăsați, în mod inspirat, în cărămida roșie originală. Înalt de câțiva metri, bastionul avea o patină din veacurile trecute. În loc de acoperiș, deasupra plafonului sinuos, plat, având o lățime la rândul său de câțiva metri, creștea o iarbă bine îngrijită, iar din loc în loc își înălțau silueta câțiva pomi de mărime mijlocie.

Am intrat în bar, cu senzația, încă nedefinită, că doctorul P... nu este omul în care să ai deplină încredere. Privirile sale, uneori foarte directe, alteori ușor piezișe, paloarea parcă bolnăvicioasă a feței despicată de nasul proeminent, tăcerile prelungite, (firești, ori având tâlcul lor?) dezvăluiau un portret psihic pe care îl simțeam adumbrit de ceva, de ceva care putea contura tabloul moral al responsabilității omului de știință, dar și altceva.

Oricum, îmi zisei, închizând ușa cu ramă și nervuri de fier forjat, e mult prea devreme să pot conchide

existența, chiar posibilă, a unei realități. Vom vedea.

Abia am pășit în interiorul barului, că m-au și învăluit, simultan, fumul dens albăstrui de țigară și murmurul ca de scoică al vocilor. Un tonomat, cu difuzoare amplasate în firide și în celelalte încăperi, care comunicau fără uși, răspândea o muzică suficient de voalată, ca să constituie un fundal sonor melodios. Printre cei poate peste o sută de tineri, mi-am găsit loc la o masă rotundă, mare, neagră, lucioasă, joasă, așezată chiar în centrul uneia dintre camere.

Pe fata tânără, foarte tânără, îmbrăcată în fustă neagră mini, foarte mini, și bluză aibă, care m-a întâmpinat aproape îndată ce ne-am așezat pe taburetul scund, am rugat-o să-mi aducă o cafea amară și un pachet de țigări bulgărești. Am privit în jur, în vreme ce din tonomat se prelingea o melodic a formației Phonix. Deși cunoșteam bine acest bar, ca și atmosfera tinerească, dominantă, contaminantă, starea în care mă găseam după convorbirea cu doctorul P... și abia conturatele nedumeriri care începeau a apară în ceea ce îl privea, în atitudinea lui, care parcă mi se părea destul de ambiguă, după un obicei al meu, priveam în jur, ca și când aș fi văzut totul pentru întâia oară.

Între timp, fata înaltă, în fustă mini îmi adusese cafeaua și țigările. Aburii calzi, diafani, se înălțau și îmi învăluiau fața. Am sorbit din ceașcă lichidul aromitor și

mi-am aprins țigara. Ziduri de cărămidă peste care vremea își lăsase amprenta. Din loc în loc, în partea de sus, rame dreptunghiulare de fier cu sticlă mată gri-verzuie, aproape de baza acelor care susțineau, în boltă, plafonul. Sunt și ferestre mari, cu rame și nervuri de fier, cu sticlă semi-transparentă.

Am coborât privirea de-a lungul pereților cărămizii. Din loc în loc, grilaje de lemn, culoare naturală, servind de cuiere sau ornamentație. Mesele sunt mici, joase de un negru lucind, fotolii, comode, în care te afunzi, ori taburete.

Am cercetat, ca să zic așa, chipurile celor de la mese. Unii se adună grupuri în jurul mesei, îngrămădind taburete printre fotolii. Sunt tineri și foarte tineri. Studenți, elevi în ultimele clase de liceu și de alte categorii, băieți și fete, îmbrăcați în blue-jeans, unii cu bluze viu colorate. Ici-colo și militari, ofițeri, foarte tineri. Sunt printre ei și însingurați, ori câte o fată și un băiat, care caută adăpostul unei firide, ca să-și piardă privirile unul în celălalt, cu discrete mângâieri.

În plină zi, iluminația este asigurată de aplice din fier forjat, cu un bec-lumânare, sau de lustre care atârnă din plafon, un imens cerc de fier, de care sunt prinse sfeșnice din același fier forjat, cu aceleași becuri-lumânări. Podeaua e pardosită cu dale de marmură ușor cafenie cu striații, din loc în loc, negre.

Se bea cafea, coniac, apă minerală. Se fumează, destul de mult. Am impresia, poate fugară, că sunt chipuri de băieți și fete pe care îi întâlnesc aici, ori de câte ori vin.

Trebuie să mărturisesc că apropiata întâlnire cu Profesorul, după cele spuse de asistentul său, îmi provoca emoții. Nu mai întâlnisem un astfel de om, un om de știință o somitate pe plan mondial în domeniul geneticii. Gândesc că de felul în care mă va întâmpina, va depinde reușita vizitei mele. Încerc să-mi imaginez modul cel mai propice de abordare. Cunoștințele mele despre genetică le consideram destul de sumare. Să-i mărturisesc direct, deschis, scopul vizitei mele? Ezit. În această situație nu risc, după cum afirmase Doctorul P... o lecție, nu numai neplăcută, dar ineficace pentru ceea ce urmăream? Și după o pauză. Poate ar fi fost mai puțin stânjenitor dacă aș fi fost primii astăzi de Profesor.

Și am continuat să-mi sorb în liniște, aparentă liniște, cafeaua și să aprind a doua, sau a treia țigară.

Dar vizita mea la Profesor, felul în care m-a întâmpinat și mi-a vorbit, aveau să mă scoată din impas. Cel puțin pentru un moment. Până când avea să bată ceasul, ca să discut la modul cel mai direct pericolul în care se afla.

Ceea ce m-a șocat în primul rând la întâlnirea mea cu

savantul român a fost modestia sa. Firească, izvorând din străfundul ființei sale, nealterată nici de satisfacția adusă de valoarea lucrărilor și descoperirilor sale în domeniul geneticii, nici de aura de glorie mondială, care prindea un contur tot mai pregnant în ultimii ani.

Când am intrat însoțit de Doctorul P... în dimineața aceea luminoasă de toamnă, ședea la biroul său, îmbrăcat într-un halat de un alb imaculat, cu capul aplecat deasupra unor pagini pline de formule și note.

După un timp parcă și-a dat seama că nu mai este singur. S-a ridicat. Și-a scos fără grabă ochelarii de pe nas și mi-a întins mâna, invitându-mă apoi să mă așez în fotoliul din fața biroului său.

Era un om de statură potrivită, cu umerii puțin aduși. Calviția îi cuprinsese fără milă craniul, dar la tâmple părul, cândva bogat, mai vorbea despre culoarea de abanos de altădată. Avea fața aproape măslinie, ochii negri, pătrunzători. Cu o voce domoală, cu timbru muzical, s-a adresat asistentului său:

— Îmi lipsesc ultimele date, de la ora opt dimineața, despre influența factorilor fizici S asupra culturii din zona D. Te rog, fii bun și adu-mi-le. După ce doctorul P... a ieșit, fără să rostească niciun cuvânt, Profesorul m-a privit mai atent. Câteva clipe, apoi mi s-a părut că, deși nu-și desprinsese ochii de pe mine, nu mă mai vede, ci urmărește firul interior al gândurilor, ori combinațiilor

de formule.

Începusem să-mi dau seama că sunt stăpânit de emoție. Mă aflam lângă omul care poate va revoluționa genetica, lângă omul care poate va ajunge să realizeze ceea ce niciodată, nimeni, nicăieri, n-a cutezat să viseze măcar.

Cum să îndrăznesc să-i vorbesc? O fracțiune de secundă parcă m-a îndemnat cineva să mă ridic fără zgomot, să părăsesc încăperea în care soarele se revărsa cu dărnicie, să-l las pe acest om singur, netulburat, în lumea lui de unde va dezlega cutremurătoare taine ale naturii. O fracțiune de secundă numai m-a stăpânit acest gând, ca de îndată să-mi spun că rostul prezenței mele aici era tocmai să-l apăr pe acest om, dacă va trebui într-adevăr apărat, să-l apăr pe el și lumea lui, pentru ca lumea lui să fie a lui și a noastră, a tuturor.

Am început să privesc cu atenție încăperea. Mi-am dat seama că aici Profesorul nu făcea altceva decât să-și centralizeze datele cercetărilor, să reflecteze și să dea dispoziții, ori el însuși să efectueze anumite operații în cadrul ideii urmărite prin cercetările sale.

În afară de biroul acoperit cu cărți, reviste și hârtii, erau două fotolii, o canapea și o măsuță joasă. Pe pereți un portret și două tablouri de pictură modernă. Draperiile de la ferestre erau transparente. Atmosfera era oarecum înviorată în austeritatea ce domina de un

covor cu motive oltenești și câteva plante decorative.

În zadar am căutat un obiect în care s-ar fi putut ascunde un microfon. Nu, nu vedeam nimic, răgaz am avut destul, deoarece Profesorul, uitând de mine, se adâncise iar în notele aflate pe biroul său. Devenisem calm, stăpân pe nervii mei. Într-adevăr, niciun obiect propice unor înregistrări, de la distanță, a unor discuții. Eram hotărât, acum, într-adevăr, să mă ridic și să părăsesc încăperea în tăcere. Dar, când să traduc în gesturi această intenție, am auzit glasul Profesorului:

— Pe măsură ce sunt descifrate tainele eredității se apropie și momentele când accidentele survenite în universul genetic vor putea fi corectate printr-o intervenție directă în materialul ereditar.

— Dar până la apariția „chirurgului-genetician” un rol de seamă este chemată să-l joace profilaxia genetică, am intervenit eu. Am citit nu de mult că medicina cunoaște de pe acum metode pentru e elimina o serie de dereglări care stau la baza unor maladii metabolice.

— Da, zise Profesorul, fără a părea nedumerit de afirmațiile mele, știu, te referi la cercetările lui John Gurdon. Sunt foarte importante. El a dovedit că în fiecare celulă este înscrisă informația genetică, completă, a organismului. Iar de aici, concluzia că din fiecare celulă pot lua naștere, în anumite condiții, noi organisme, nu este departe.

— Prin aceasta, Gurdon readuce în actualitate ipoteza reproducerii asexuate, lansate de Aldous Huxley[4] în cartea... vedeți, zisei eu înciudat, îmi scapă titlul. Profesorul zâmbi cald, apropiat:

— „Brave New World”, nu?

— Asta e, am exclamat.

— Ai dreptate, continuă Profesorul, cu timbrul catifelat. În felul acesta, Gurdon a transferat această ipoteză a lui Huxley din domeniul purei speculații, în cel ai realității.

În acest moment ușa capitonată se deschise și Doctorul P... înaintă, punând cu grijă pe masa Profesorului o serie de însemnări.

— Mulțumesc, zise Profesorul, trebuie să le verific de îndată.

M-am ridicat, am strâns timid mâna pe care marele savant mi-o întinsese și am părăsit clădirea institutului.

Maiorul R... m-a ascultat foarte atent, fără să mă întrerupă. A continuat să reflecteze un bun interval de timp. Apoi a zis:

— Fără îndoială că ai observat cu toată minuțiozitatea obiectele din cabinetul Profesorului... S-ar putea ca

---

[4] Aldous Leonard Huxley a fost un scriitor britanic care a emigrat în Statele Unite. A fost un membru al faimoasei familii Huxley care a dat un mare număr de minți științifice briliante. Este cunoscut pentru romanele, pentru eseurile, povestirile, literatura de călătorie, scenariile sale de film.

staționarea acelui Mustang roșu în imediata vecinătate a institutului să fie o simplă întâmplare.

— După cum s-ar putea și să nu fie, am intervenit eu.

— De bună seamă, așa e. Rămâne să vedem. Ce părere ai? Ce propui?

— În primul rând mi s-a părut că în institut este foarte lesne să pătrunzi. Nu credeți că se impun anumite măsuri restrictive?

— Deocamdată, nu, îmi răspunse maiorul R... Deocamdată. Să luăm o altă măsură, mai eficace pentru noi, dacă, într-adevăr, Profesorul, prin valoarea cercetărilor sale, este tinta spionajului internațional.

— Tovarășe maior, am continuat eu, nu sunt date noi în ceea ce privește Mustangul roșu?

— Până la ora asta nu. Sunt alertate toată rețeaua de circulație și posturile de frontieră. Cred că în scurt timp vom da de acest Mustang și, mai ales, de proprietarul lui. Dumneata, adăugă el, îndreptându-se spre masa de lucru, continuă observațiile și caută să stabilești relații cu oamenii apropiați de Profesor. Nu-l uita nici pe asistentul său, doctorul P... Este cel mai intim colaborator al său.

— Ciudat, am răspuns, la omul acesta m-am gândit și eu. Tovarășe maior, nu credeți că ar fi util să dispuneți verificarea lui?

— Nu. Cel puțin deocamdată. Spor la lucru. Te aștept

sa discutăm.

Luc (dintr-un jurnal imaginar)

Început de vară. O zi cu soare darnic, sub un cer albastru, limpede. O pasăre zboară singură, prinde înălțime. A întins aripile și planează ca într-o beție neștiută, inaccesibilă. După orele de curs, elevii s-au împrăștiat pe aleile parcului, pe străzi. Sevele pământului, tari, proaspete sunt aceleași care urcă prin rădăcini nevăzute în oameni, ca și în trunchiurile și crengile arborilor. Frunza e verde, verde tonic. Parcul se umple de uniforme, băieți și fete din ultimele clase de liceu.

Cuore e singură. Pășește, ori mai degrabă plutește, pe sub arbori. E amețită pur și simplu de anotimp. Într-o mână ține servieta. În cealaltă o ramură subțire, înfrunzită, pe care o flutură, o joacă. E cu totul desprinsă de ceea ce se petrece, ori nu se petrece, în jur. Părul lung, negru, lung, foarte lung și l-a desfăcut pe spate; îi acoperă probabil, din când în când, fața. Lumina soarelui se reflectă, la anumite mișcări, în șuvițele negre, ca într-o oglindă.

Așa o întâlnește privirea mea. Rămân o clipă uimită, descumpănită. Un flux magnetic simt cum trece de la făptura din fața mea la mine, cum se scurge prin toate

canalele. Apoi, ca în transă, pornesc spre ea, ca și când noi două am fi fost singurele ființe pe pământ.

O strig, sau numai mi se pare că o strig:

— Cuore!

Nu mă aude.

— Cuore! Cuore!

Mirată, a stat în loc. Nu a întors capul. Aștepta. Simțeam cum așteaptă. Cu cât mă apropiam de ea, cu atât aveam senzația înfrigurată a așteptării.

Am ajuns-o. Am îmbrățișat-o. Nici acum nu și-a întors capul, fața acoperită, de șuvițele negre, lungi. Mi-am lipit obrazul de al ei. A închis ochii. Respirația ne devenea lenta, tot mai lentă. Nimic nu se mai putea adăoga clipei.

— Cuore!

— Luc!

A fost întâia dată. Când am simțit că sunt fericită, că pot fi fericită.

Cuore se îmbracă modern. La școală vine cu fustă bleumarin scurtă. Are picioare foarte frumoase, cu o linie care zvâcnește, genunchiul mic, glezna subțire. Se îmbrăcă modern. Dar pentru că i s-au făcut observații la școală, și-a lungit exagerat uniforma.

Este forfota obișnuită, specifică, înainte, de adunarea

elevilor în careu. Se schimbă impresii imediate, se restabilesc relațiile întrerupte de un șir lung de zile, se istorisesc crâmpeie de peripeții. Coboară muntele cu miresme de brad, de potecă mărginită de rugi de zmeură și mure, se aude foșnind marea, cu miros de alge și de sare. Se alcătuiesc grupuri, se aud râsete pure, nealterate încă de conveniențe. Sunt și priviri triste și zâmbete frânte la jumătate.

Vocile se aud ca un zumzet de cristale venit din depărtări. Este forfota caracteristică de început de an, de sfârșit de vacanță din curtea școlii, înainte de adunarea elevilor în careu, pentru deschiderea festivă a noului an școlar. Vezi uniforme care au rămas prea strâmte pe sânii fetelor. Vezi haine care au rămas prea scurte pentru mâinile lungite nefiresc ale băieților.

O caut pe Cuore. N-am văzut-o de atâta timp. Eu am fost plecată la bunici, într-un sat dintr-o regiune deluroasă. Am mâncat multe fructe, mi-am zdrelit genunchii cățărându-mă prin pomi după zarzăre galbene, luminoase, transparente, zemoase, după prune albăstrii, cu pielița brumată. Brațele mele bronzate sunt zgâriate de rugii murelor. Mi-a rămas în păr mirosul acela nedefinit al finului răsturnat pe brazdă, cu puțin înainte de a fi adunat în căpițe.

Văd și acum umbrele serii cum cad peste sat. O văd pe bunica abia mișcându-se, supraveghind pregătirile

în curtea imensă, la soba mare de cărămidă, cu plită lată și lungă, pentru cină. Miroase a pește prăjit și a mămăligă. Undeva, aproape de un șopron, arde foc puternic sub cazan. Se face magiun cu linguri de lemn se amestecă pasta brună, violacee. Flăcările șerpuiesc pe sub cazan, prelingându-se pe pântecul arămiu, scoțând trecător din umbră fețele strânse în jur, ca la un priveghi straniu. Din când în când, pe deasupra capetelor noastre fâlfâie aripă de liliac.

Abia aștept ca toate acestea să i le povestesc lui Cuore. Unde o fi? O caut, numai pe ea o caut. Știu că nu se simte bine, acum, când nu va fi alături de colegii ei din anul trecut. A pierdut un an. Nu e mare lucru, spusese ea, dar știu că suferă. Cum să nu sufere? A, uite-o. Stă retrasă, singură. Ori mai degrabă colegii mei, foștii ei colegi, au izolat-o. Dacă aș fi fost mai atentă, aș fi observat la timp cum o evită cu o nuanță de dispreț în priviri, în gesturi. Băieții, pentru disparițiile ei ciudate, poate pentru că nu sunt ei cei aleși, prezumtiv aleși. Fetele o ignoră, ori mai degrabă, simulează. Ce-or fi gândind? Eh, în definitiv, puțin îmi pasă. M-am apropiat de Cuore. Încă nu m-a văzut. Se simte o străină.

— Cuore!

— Luc!

Și rămânem, nu știu cât timp, prinse de mâini,

privindu-ne în ochi, lung, nesfârșit.

Ne trezim când cineva a strigat să ne adunăm în careu. Elevii se precipită, aleargă, fiecare spre locul unde se află clasa lui. Unii, cei mai mulți. Alții, din clasele ultime, sunt mai calmi, cu un aer grav, afișat matur. Apar directorul și profesorii. Nu mi-am desprins mâna dintr-a lui Cuore. O simt cum freamătă speriată. Spune că nu-i pasă. Dacă nu va fi alături de colegii din anul trecut. Dar mie, într-adevăr, nu-mi pasă. Băieții și fetele șușotesc, se agită, dar nu îndrăznesc să protesteze. Nici profesorii care se găsesc înaintea noastră, la câțiva pași, nu protestează. Încet, încet, o simt pe Cuore cum se liniștește. Mâna ei nu mai freamătă. Și nu mă mai strânge până la țipăt. Ne privim și zâmbim. Cuore, puțin forțat. Dar totuși, surâde.

Larma s-a potolit. Directorul a început să vorbească, rostește un discurs plat, anost.

Privesc arborii adunați în pâlc, peste capetele brune și blonde. Arborii sunt verzi, majestuoși. Deodată privirea mea descoperă cerul. Cerul e senin, foarte senin. Încep să-l privesc. La fel face și Cuore. Cerul e senin, foarte senin. Înalt, foarte înalt. Albastru, foarte albastru.

Deodată pe linia albastră a zărit, văd un șir de păsări cu aripile larg desfășurate. Încep să le număr. O simt pe Cuore făcând la fel. Suntem numai noi, amândouă, aici pe pământ, cerul și zburătoarele în înalt. Când am

terminat sa număr paisprezece păsări, mă trezește o adevărată cascada de râsete. În primele clipe nu realizez ce se întâmplă, unde sunt, unde suntem. Instinctiv o privesc pe Cuore. Ochii ei, măriți, mă cercetează cu aceeași uimire. Îmi revin, ne revenim. Privirea mea întâlnește privirile profesoarelor, care probabil, nu ne-au abandonat o clipă. Citesc în ochii lor stupoare? Indignare? Dar încet masca e aruncată de pe chipul lor și le văd râzând liber, deschis, aproape juvenil. Întâlnesc ochii directorului. Pare descumpănit. O clipă. Apoi sfârșește discursul inaugural și râde și el. Îmi întorc privirea spre Cuore. Mâinile noastre s-au desprins una dintr-alta. Izbucnim amândouă în râs.

— Cuore!

— Luc!

Cuore:

— Luc, vreau să fumez o țigară. Hai să plecăm.

Eram la mine acasă.

— ?

— Cunosc un băiat. Îmi place să-l văd. Îl cheamă Daniel. E student la „poli”. Îi plac automobilele la nebunie.

Am plecat. După câteva minute urcăm ușor o străduță în pantă și ne oprim înaintea unei vile cu un singur etaj. Fără să spună un cuvânt, Cuore deschide

portița gardului năpădit de iederă și dispare în interiorul casei. Am rămas afară, s-o aștept. Nu m-am întrebat dacă trebuia s-o urmez, ori nu. Priveam vilele, cercetam balcoanele invadate le flori și verdeață. Am început să fac câțiva pași. După un timp mă strigă cineva. M-am oprit și am întors capul mirată. Venea spre mine un băiat înalt, fluturând o mână. Purta un pantalon de catifea reiată și o bluză portocalie. S-a apropiat. Avea ochii verzi, învăluiți de o nuanță de soare în asfințit. Mă privea deschis, surâzând.

— M-a trimis Cuore după tine. Nu vrei să urci puțin? Și apoi, puțin stânjenit: Mă numesc Daniel.

— Luc, am răspuns eu. Hai, du-mă la Cuore.

Am pătruns în interiorul vilei, într-un hol semiobscur, apoi am urcat o scară de lemn, la etaj, apoi de aici Daniel a deschis o ușă în dreapta noastră și mi-a făcut semn să intru.

Cuore ședea răsturnată în micul fotoliu scund, comod din încăpere și trăgea cu voluptate din țigară. Daniel m-a invitat să iau loc pe un divan acoperit cu o scoarță mare, țărănească. M-am așezat, după ce Daniel a strâns revistele răspândite pe pat. Cuore ținea pleoapele lăsate. Am privit în jurul meu. Odăiță de student, mobilată modest. Pereții erau acoperiți de poze colorate, tăiate din reviste. Numai automobile, multe de curse. Văzându-mi privirea, probabil nedumerită.

Daniel îmi explică:

— Sunt ultimele tipuri expuse la saloanele internaționale de la Pariș, Torino, cele mai importante de altfel. Am și unele dintre cele expuse la Geneva și Tokio. Acestea de curse sunt de formula unu. Sau nu te pricepi? râse el.

— Nu, nu prea. Dar sunt așa de frumos colorate. Și unele au o linie, nu știu cum să zic, parcă zboară, cântă. Am auzit că și Johnny Hallyday[5] a luat parte la un concurs de automobile. E adevărat?

Daniel îmi confirmă foarte serios:

— Da. E vorba de o cursă de coastă din Franța. A pilotat un Porsche Carrera.

— Fain, am exclamat eu. Vorbești despre mașini, ca și când ai vorbi despre o iubită.

Am râs amândoi. Cuore părea absentă. Își aprinsese altă țigară.

— Ai să lucrezi într-o uzină de autoturisme? l-am întrebat după o pauză în care răsfoisem revistele strânse de Daniel la intrarea mea. Erau tot cu automobile.

— Așa aș vrea, mi-a răspuns el cu surâsul cald, care mă câștigase definitiv. Și a continuat: Trag tare la școală, mai am un an până termin, ca să obțin o repartiție bună.

---

[5] Jean-Philippe Smet, mult mai bine cunoscut după numele său de scenă, Johnny Hallyday, a fost un cântăreț de muzică rock and roll și pop, precum și actor francez, creditat cu popularizarea rock'n'roll-ului în Franța.

Vreau să ajung pilot de încercare.

— Nu ți-e teamă?

— Nu. De ce mi-ar fi? Motorul e ca un copil. Trebuie să-l cunoști. Și ca să-l cunoști, trebuie să-l iubești. Atunci te ascultă și n-ai probleme.

Și m-a privit senin.

Mi-am spus atunci: iată un om cu picioarele pe pământ, un om care știe ce vrea.

Ca și când mi-ar fi ghicit gândul, Cuore mă întrebă:

— Îl invidiezi?

— ?

— Așa mi s-a părut, și râse. Apoi către Daniel, care arata puțin stânjenit și căuta o muzică bună la tranzistor:

— N-ai ceva de băut?

— Nu, tu știi că nu prea beau.

— Da, ești grozav, l-a întrerupt Cuore, nu fără ironie. Nu bei, nu fumezi. Vei fi un soț model...

— Tu știi că toată viața mea am făcut foarte mult sport. M-am învățat cu o anumită disciplină, răspunse el, parcă scuzându-se. Dar pot să-ți ofer o țuică bună, chiar foarte bună. E bătrână, râse, are câțiva ani. Am primit-o recent.

— Hai, scoate-o, ce mai aștepți, îl zori Cuore.

După vreo două ore ne-am întors la mine acasă. Nu

era decât tata. Întunecat, morocănos. Mi-a cerut să pregătesc cina. Am oprit-o pe Cuore la mine, deși nu aveam să-i ofer cine știe ce. Dar nu voiam să fiu singură, cu tata. Simțeam că scandalul plutește în aer. La masă, tata inchizitorial, adresându-se lui Cuore:

— Unde ați fost?

Tăcere.

— Unde ați fost?

Tăcere.

Cu glas din ce în ce mai răstit:

— Unde ați fost?

Tăcere.

Cuore privește ciucurii de la fața de masă. Începe să se joace cu ei, îi împletește.

Cuore gândește, probabil: Cum nu știu părinții să se apropie de sufletul propriilor lor copii. Probabil, tristă, mâhnită: Glasul acestui om parcă e tunet. Se rostogolesc bolovani. E cu desăvârșire lipsit de orice umbră de căldura, incapabil să rostească un cuvânt apt să faciliteze o apropiere de la om la om. Ce să mai spun de o confesie între un astfel de tată și copilul său? Simt că Luc îl urăște. Ce-o fi gândind ea acum?

— Unde ați fost?

Tot timpul s-a adresat lui Cuore.

Atunci intervin și strig:

— Tată, las-o pe Cuore în pace! Cu mine trebuie se

discuți.

— Unde ați fost?

Îi spun. Cina se sfârșește rece, ca și mâncarea rămasă aproape neatinsă. I-am spus tatei că în noaptea aceea Cuore rămâne la noi și ne-am retras în odăița mea. Târziu, după ce tata s-a culcat și a adormit, știind că nu se mai trezește până dimineața, am sărit pe fereastră și ne-am dus la Cuore acasă. Avea cheia de la intrare a vilei. Ne-am strecurat nesimțite înăuntru, ne-am scos sandalele să nu facem zgomot și am urcat treptele scării de lemn, la etaj, în picioarele goale.

Odaia lui Cuore e mare, spațioasă, cu un perete de sticlă spre balcon. Dincolo de balcon este parcul. Un covor mare acoperă o bună parte din parchetul galben, lucios, în părți sunt două fotolii roșii. În unghiul opus o sofa largă, apoi o masă lungă, joasă.

Ne hotărâm să ne culcăm pe covor. Cuore aduce mai multe pleduri. Cer de vară târzie, înspre toamnă, în noapte târziu. Puzderie de stele. Ne-am lungit amândouă, una lângă cealaltă, pe pleduri. Cât timp să fi trecut?

Ca din altă lume, o simt pe Cuore cum s-a desprins de lângă mine. S-a dus la fereastra uriașă. Privește cerul. Orele trec. În fundal un murmur cosmic. Nu mai poate suporta parcă atâta cer, atâta noapte, atâtea miliarde de stele.

Mă strigă șoptit:
— Luc! Luculе!
Deschid ochii, îi întredeschid. Dormeam? Nu dormeam? Mă ridic și mă apropii de Cuore. O simt brumată. Eu sunt caldă, aburind din așternut. O cuprind și o strâng la pieptul meu.
— Vezi? Mă întreabă ea cu glas foarte scăzut, arătându-mi cerul.
— E fantastic!
Ochii noștri cată spre hăul albastru de cerneală, împovărat de stele. Clipa e unică. Părem o singură suflare, un singur destin. Suntem o singură ființă în imensitate.

În troleibuz, în amurg.
Pe bancheta din fața mea stau o fată foarte tânără și un adolescent. Fata parcă doarme cu tâmpla pe umărul lui. Doarme sau visează? El a cuprins-o cu amândouă brațele. O aură îi învăluie pe amândoi.
— Ce frumoși sunt, am exclamat, fără să-mi dau seama. Oarecum jenată, de ce oare? Mi-am întors privirea. Mă uit numai pe fereastră. Se pierd estompate siluete de blocuri, de pietoni, de automobile.
— Ce frumoși sunt, Doamne! Cum pot fi atât de frumoși? Și fără să vreau, îi mai cuprind o dată într-o privire furișă. Fata are un ochi acoperit de părul care îi

curge peste piept. Cu celălalt ochi mă privește. Tresar. Mi s-a părut, sau văd, într-adevăr, ură, nesfârșită ură, în ochiul neascuns al fetei? Cum se poate? Cum se poate?

Cobor buimacă, la prima stație, urmărită de ochiul acela tânăr, încărcat de ură.

Strania necunoscută din Poiana Soarelui

— Mustangul roșu a fost semnalat la Hotelul Alpin din Poiana Soarelui, îmi spuse maiorul R... de îndată ce am schimbat salutul de rigoare. Ia loc, urmă, apoi, în continuare; Ieri se găsea parcat în fața hotelului.

— Ce dispuneți? L-am întrebat.

— Te duci imediat în Poiana Soarelui. Nu iei trenul, ci un autoturism, la nevoie să te poți deplasa ușor. Dacă e cazul, să-l poți urmări.

— Am înțeles, tovarășe maior.

Se uita la cadranul ceasului brățara, reflecta o clipa:

— În doua ore și jumătate ajungi. Ia tot ce crezi ca ți-e necesar. Dacă e nevoie sa ramii mai mult de o zi, anunță-mă. Sau dacă intervine ceva neprevăzut.

Peste o jumătate de oră, la volanul unui autoturism Dacia 1100, culoarea nisipului, îmbrăcat într-un pantalon și o bluză sport, mă apropiam de marginea marelui oraș și curând înaintea mea se întinse una din

șoselele naționale ce străbat țara de la un capăt la altul.

Vremea era frumoasă, cerul senin, fără fir de nor. Rulam lejer, strecurându-mă printre celelalte mașini, apoi m-am înscris pe o bandă care îmi îngăduie să accelerez după voie. Am deschis magnetofonul și în muzica unei formații engleze ce urcase pe locul întâi din ultimul top, am început să savurez bucuria acestui drum spre inima munților. Aproape nu știu când am ajuns și am străbătut orașul meu natal. Am trecut aproape de străduța pe locuiau părinții mei și mi-am propus ca la întoarcere să-i văd neapărat, chiar și în fugă. Bulevardul larg, mărginit de castani uriași, mă primi sub bolta lui cu toate amintirile din adolescența nu prea îndepărtată. La ora aceea era liniștit. Ca și centrul orașului, cu oamenii absorbiți de marile rafinării, în școli, în instituții.

Cam după o oră și jumătate de la plecare am făcut o oprire între crestele munților, la ieșirea dintr-o stațiune climaterică.

Aerul era răcoros, îl sorbeam cu gura larg deschisă. În jos se desfășura serpentina șoselei, prin pădurile de brazi. Piscurile se conturau foarte clar pe albastrul cerului.

În clipa în care mă pregăteam să intru la volan am auzit o voce:

— Hei, maistre, te-ajut să mergi până la Brana?

Am întors capul în direcția de unde venise întrebarea și am zărit – cum oare nu-l observasem? În dreapta mea, răsturnat pe taluzul de la marginea șoselei un băiat foarte tânăr și foarte bronzat, care tocmai strivea capătul unei țigări. L-am privit atent, în timp ce se ridica. Era înalt, bine legat, părea să aibă 18–19 ani, purta o pereche de bleu-jeans, cam albicioși și un pulovăr alb. Avea o privire directa și un început de zâmbet pe gura frumos arcuita.

— Cu mine vorbești? L-am întrebat.

Autoturisme variate, ca marcă și culoare, foiau în jurul nostru.

— Ce părere ai? Îmi răspunse tânărul, care se apropie de mine.

Îmi strânse mâna și se recomanda sec:

— Sebastian.

— Dan, am răspuns și am zâmbit amândoi. Unde vrei sa mergi? L-am întrebat.

— O.K. Nu prea departe. La Brana, de acolo urc la Poiana Soarelui.

— Poiana Soarelui? Te duc până acolo; hai sus! Fără să mai aștepte alt îndemn, Sebastian se instala întoarcere lângă mine. Descoperi imediat magul, apăsă pe clapă, ascultă doar o clipă, nu-i plăcu se vede, derula banda cu iuțeală de expert, strâmbă din nas (îl priveam

pe furiș, apoi spuse, cu o nuanță de zeflemea în glas:

— Când eram mai mic, ascultam și eu Chuck Berry[6], ăsta. Acum ascult Sweet[7], sau Terry Jacks[8]. Să-ți dau eu niște benzi, le-am primit de două zile de la un tip care a venit din străinătate.

Scoase din buzunarul de la piept un pachet de Gitane, îi dădu un bobârnac, făcu să iasă o țigară, mi-o întinsa cu pachetul sub nas:

— Fumezi?

— Îhî, și nedesprinzându-mi ochii de pe șoseaua care cobora acum vertiginos, în sinuozități scurte, îi smulsei cu buzele țigara.

Sebastian scapără bricheta, apoi se servi și el.

— Frumoasă brichetă, zisei, în timp ce ieșeam din ultima curbă. E străină?

— Te cred. Tot de la gagiu o am.

— Care gagiu?

— Tipul care mi-a adus și benzile pentru mag.

---

[6] Charles Edward Anderson „Chuck” Berry a fost un compozitor, cântăreț și chitarist american, de origine afro-americană și unul dintre pionierii muzicii rock ’n’ roll.

[7] The Sweet sunt o trupă britanică de glam rock care a ajuns la faima mondială în anii ’70. Cea mai cunoscută linie a lor a fost formată din vocalistul principal Brian Connolly, basistul Steve Priest, chitaristul Andy Scott și bateristul Mick Tucker. Grupul a fost numit inițial Sweetshop.

[8] Terrence Ross Jacks este un cântăreț, compozitor, producător de înregistrări și ecologist canadian, cel mai cunoscut pentru cântecul său din 1974, „Seasons in the Sun”.

— Bine, dacă îmi vei da adresa ta, ori un număr de telefon, am să te caut. Îți promit. Mă interesează benzile!

— O.K. Mâine, pe poimâine, cel mai târziu, sunt acasă. Să-ți notezi telefonul meu, când vom coborî. Apoi, după ce trase un ultim fum și strivi țigara în scrumieră, declară cu o ușoară emoție: Ești un tip pe gustul meu. Îmi placi. Poate ne vom împrieteni. Am să te invit la mine, dacă vrei, am o discotecă a-ntâia. Am și muzică clasică. Ador la nebunie preclasicii. Ori nu te aranjează? zise el, văzând că tac.

— O, nu, dimpotrivă, mă grăbii să-i răspund, în timp ce depășisem un autocamion TIR pe drumul cu plopi foarte înalți, din apropierea orașului Brana. Nu, nu. Te asigur că preclasicii sunt printre cei preferați și de mine. Asta nu înseamnă că aici se limitează toate opțiunile mele.

O vreme am tăcut amândoi. Simțeam că Sebastian mă privește cu insistență. Părea că vrea să mă întrebe ceva, dar părea că și ezită. Ca să-l scot din încurcătură, i-am zis:

— Hai. Dă-i drumul. Ce vrei să știi?

— Mă întrebam, totuși, ce fel de tip ești.

— Eu? Am râs.

— Da. Tu. Văd că te porți sportiv, declari să te pasionează muzica serioasă. Șofezi mișto. Nu refuzi niște benzi de muzică, ultimul răcnet, muzică ușoară.

Apoi ca o paranteză. Știi, nu sunt deloc de acord cu distincția asta, muzica clasică, muzică ușoară. Muzică e una: bună, indiferent de orice criterii. Ce părere ai?

— S-ar putea să ai dreptate. Dar, vezi că am intrat în oraș. Vrei să rămâi aici, ori urci direct în Poiană?

— Măi mână nițel, că mă hotărăsc eu, răspunse Sebastian, parcă urmărindu-și firul gândurilor.

Drumul era foarte aglomerat, eram în zona unor mari întreprinderi. Toată atenția mi-am concentrat-o asupra volanului și o clipă am uitat de adolescentul din dreapta mea, a cărui franchețe, deși era o caracteristică a vârstei în general, mă impresiona plăcut. Pe parcursul celor câteva zeci de kilometri de când îl cunoscusem pe Sebastian (cunoscusem, e un fel de a spune), îl privisem ca pe o companie foarte agreabilă, menită să preceadă, prin destindere, apropiata întâlnire, chiar și la modul neprevăzutului, cu posesorul acelui Ford Mustang roșu, care, după o dispariție relativ scurtă, reapăruse.

Mă apropiam de centrul orașului Brana și eram hotărât să merg direct în Poiana Soarelui. Vremea era splendida, vecinătatea munților dădea o anumită frumusețe grava, maiestuoasă orașului. Soarele scălda într-o lumină auriu-albastră casele, străzile, pietonii. Încetinisem viteza, în fața mea era un troleibuz pe care nu puteam însă să-l depășesc, când îl auzii pe Sebastian strigând:

— Oprește, Dane! Vreau să cobor. Am văzut pe cineva cunoscut.

L-am privit nedumerit, nici eu n-aș putea spune de ce, poate uitasem de el, pur și simplu prezența lui îmi devenise cumva neutră.

— Hai, bătrâne, oprește odată. Nu vreau s-o pierd.
Am ales un loc potrivit, am stopat, Sebastian a țâșnit din mașină, spunând înainte de a trânti portiera:

— Ciau! Îți mulțumesc. Am să te caut.

I-am făcut semn cu mâna, i-am zâmbit și am apăsat accelerator, întrebându-mă amuzat, unde avea să mă caute Sebastian. Nu puteam prevedea în secunda aceea ca pe Sebastian aveam să-l întâlnesc în curând și că, puțin mai târziu, avea să-și joace cum se spune, rolul său, în complicarea și apoi în dezlegarea misiunii mele.

Am străbătut centrul orașului atât de cunoscut mie după câteva minute am intrat pe drumul în serpentine care urca spre Poiana Soarelui. În stânga mea, orașul cu clădiri medievale apărea și dispărea la curbe, arătându-și în toată splendoarea, panorama policromă a clădirilor silueta masivă, dominantă, a bisericii gotice. Cuprins între prelungirile imediate ale munților, Brana respira, într-adevăr, atmosfera de trecut și prezent a vremilor înnoitoare.

Câțiva kilometri și urcasem la aproape de 1000 m. La

poalele munților împăduriți cu verdele tonic al coniferelor, vedeam hotelurile moderne, într-o geometrie care surprindea și incinta deopotrivă.

După o voltă largă, am oprit automobilul în fața hotelului Alpin, unde mi se rezervase o garsonieră. Și înainte și după ce am coborât din mașină căutasem cu privirea Mustangul roșu, dar nu-l zărisem. Am pătruns în holul spațios și elegant al hotelului pe care îl cunoșteam bine, ca și întreaga Poiană de altfel, și, după formalitățile obișnuite la recepție, am urcat în camera mea, decis să nu rămân decât un minim timp necesar înlăturării urmelor, lăsate de acest drum neprevăzut, parcurs într-un interval sub limita fixată de maiorul R...

Într-adevăr, după câteva minute coboram scările de marmoră albă, peste care mochete de culoarea măslinii își așterneau panglica, am străbătut holul și am ieșit în scuarul din fața hotelului. Primul lucru pe care l-am gândi și l-am realizat a fost acela să trec prin fața tuturor hotelurilor – nu erau multe de altfel – și pe străduțele puține, laterale, care se desfăceau radiar din piața poliedrică a stațiunii Poiana Soarelui. Purtam o pereche d blue-jeans, o bluză cu mâneci lungi, de culoarea mărgeanului, iar pe umeri îmi aruncasem un vindiac. Prin ochelarii de soare, cercetam atent, cu o simulată curiozitate suficient de dozată de un aer de nepăsare, toate locurile posibile de parcare. Erau mașini de tipuri

și mărci variate, din țară și din străinătate, în culori diferite; Mustangul roșu mi-ar fi sărit în ochi, cum se spune, prin culoarea lui stridentă. Mă întrebam chiar ce l-ar fi putut determina pe posesorul acestei mașini, superbe într-adevăr, sa folosească un astfel de vehicol, care atrăgea atenția oricui. Ori, poate era nu om pașnic, un simplu turist, ca alții, fără intenții dăunătoare nouă?

Tocmai acest fapt trebuia eu să-l determin și să-l aflu. Nu mi-a trebuit prea mult ca să străbat întreaga stațiune și să cercetez fiece loc unde Mustangul roșu ar fi putu parca. Nu l-am găsit nicăieri. Să fi plecat? Și dacă a plecat, încotro s-a dus? N-am mai zăbovit prea mult, cu toată tentația aerului ozonat, de o puritate pe care o simțeam în plămâni, și m-am hotărât să cobor la Brana. M-am urcat la volan. Nici pe șosea, nici în oraș, pe drumul spre centru, n-am întâlnit pe cel căutat și semnalat în ajun, în Poiana Soarelui.

Intenționam să-mi las mașina la parcarea din centrul orașului, de unde mă puteam îndrepta spre toate arterele importante. Cu un viraj scurt m-am înscris în ultima curba a serpentinei și după vreo trei sute de metri, profitând de lumina verde a stopului am trecut îndată pe strada din dreapta mea. Curând patrulaterul aproape regulat al pieții care se aduna în jurul unei vechi clădiri cu un etaj, muzeul orașului, al fostelor bresle de negustori, se deschise larg. Mulțimea forfotea.

Am oprit, am ieșit și am încuiat ușa. Era ora prânzului și aglomerația specifica prezenței elevilor și studenților ieșiți de la cursuri își pusese amprenta, printr-un plus de larmă și vioiciune, în această zi atinsă de toamnă, pe orașul de munte. În piață, printre zecile de mașini parcate, nu am zărit-o pe aceea care o căutam. Evident, ceea ce aveam de făcut era sa dau de urma Mustangului roșu, în felul acesta reușind sa întâlnesc și să văd pe proprietarul său. Mi-am spus van aș încerca să-l caut pe acest om, din moment ce nu știam cine este și nici cum arată. Vaga impresie ce îmi rămăsese de acum câtăva vreme, din preajma Institutului de cercetări genetice, nu o puteam considera un punct de reper. Cunoșteam bine orașul în care mă aflam în acest moment, așa că nu-mi va fi greu să cercetez locurile de parcare. Cred că nu trecuse nicio jumătate de oră, când le epuizasem, fără niciun rezultat. O umbra de teamă și de neliniște începuse a prinde contur, teama că străinul necunoscut ar fi putut să părăsească nu numai Poiana Soarelui, dar chiar și orașul Brana. Îmi mai rămăseseră câteva străduțe pe care se găseau mici restaurante și cafenele. Am recapitulat mintal localurile care ar fi fost în măsură să atragă pe vizitatorii străini. Procedând prin eliminare, rămăseseră trei. Dintre acestea, restaurantul Piscul Cerbului mi se părea mai ispititor.

Strada pe care se afla restaurantul Piscul Cerbului era

perpendiculară, pe coasta muntelui. De îndată ce m-am aflat pe această stradă, am și zărit Mustangul roșu, care atrăgea privirile tuturor trecătorilor, mai ales ale celor tineri. M-am alăturat acestora, simulând același interes pentru a privi de aproape Fordul. Era frumos, foarte frumos. Mi-am memorat inițialele țării și numărul. Apoi, cu un aer nepăsător, am pătruns în restaurant. Nu era multa lume – restaurantul cu atmosferă elegantă, intimă, plăcută, nu era atât de frecventat la această oră. Nu știam cum îl voi identifica pe proprietarul mașinii. Părând că sunt în căutarea unei persoane cunoscute, mi-am plimbat privirile, cât mai degajat, pe la mesele din jur. De la intrare, în sala discret dar suficient luminată, aveam o perspectivă de ansamblu a tuturor meselor. Am zărit câțiva redactori de la revista literara ce apărea în Brana, ceva mai retrași, apoi un bărbat între două vârste, distins, cu un tânăr, probabil fiul lui, poate student, alte câteva chipuri mai puțin semnificative. Privirile îmi alunecau, în timp ce făceam câțiva pași spre interior, cu intenția simulată de a mă așeza la o masă, când nu mi-am putut reține o ușoară tresărire. Într-un spațiu cu discreție ales, am întâlnit pe omul care, cu câtva timp în urmă, la volanul Mustangului roșu, era să mă răstoarne, în apropierea Institutului de cercetări genetice. Purta aceiași ochelari cu lentile foarte mari, întunecate. Aceeași siluetă ce trăda pe omul care își

petrecuse multă vreme în sălile de gimnastică sau pe terenurile de sport. Păru să aibă în jur de patruzeci de ani.

După o clipă de ezitare, cu aparența celui indecis să se așeze la o masă ori la alta, m-am apropiat de necunoscut. Mai era cineva cu el. M-am oprit la o distanță convenabilă, ca să nu trezesc niciun fel de suspiciune, doar locuri libere erau destule, și m-am așezat la una din mese, într-un astfel de unghi, încât aveam în fața mea profilul celor doi necunoscuți. Am observat că erau oarecum la începutul dejunului. Am hotărât să iau masa de prânz aici, așa că am comandat chelnerului, după o scurta consultare a meniului, o friptură la grătar, salată și o sticla de bere. În așteptare, mi-am aprins țigara și, părând a gândi fără adresă precisă, priveam când mozaicul policrom din fața mea, când ficusul enorm crescut sub plafonul parțial de sticlă glisantă. Chelnerul mi-a adus berea, mi-a turnat în paharul înalt și am sorbit, cu adevărat însetat. Străinul necunoscut avea în fața sa o tânără o un profil de basorelief, linia nasului prelungindu-se oblic, fără nicio sinuozitate, în linia frunții înalte. Un profil izbitor, remarcabil, cu totul ieșit din comun, de mă întreb cum de n-am observat-o de îndată ce am pășit în restaurant. Are părul lung, cu firul negru drept, căzut peste umeri. Este îmbrăcată cu o eleganță discretă. Mă uit la bărbatul

din fața ei. O privește degajat. Fata nu pare deloc stingherită, dimpotrivă, atmosfera e aproape camaraderească. Discută cu dezinvoltură. Încerc să prind câteva cuvinte, reușesc și îmi dau seama că vorbesc englezește. Fata spusese că preferă o altă marcă de whisky. Chelnerul i-a servit îndată și s-a retras politicos. Eram în vecinătatea proprietarului automobilului semnalat. Un prim pas îl făcusem. Știam cum arată, nu știam însă numele său, ori numele sub care se găsește la noi în tara. Iată-l însoțit de o fată tânără, de o distincție stranie. Cel puțin așa pare din profil. Fata a întors privirea în direcția mea, nu sesizez dacă spre mine. Oricum, o clipă m-a cuprins în raza ei. Este într-adevăr de o frumusețe stranie. Pe bărbatul care o însoțește l-am văzut în plina figură când i-a vorbit chelnerului. Pare un om aparte. Deși conversația se desfășoară în englezește, străinul vorbește limba noastră, la prima impresie, foarte corect. Vom vedea. Între timp mi s-a adus friptura și încep să mănânc. Îmi dau seama că, în afară de cafeaua băută azi-dimineață, înainte de plecare, n-am mâncat nimic. Simt abia acum foamea și încep să înfulec cu poftă. Salata el gustoasă. Mai comand o sticlă de bere. Continui să privesc, din când în când, pe deasupra meselor din fața mea, învăluindu-i, ca din întâmplare, și pe cei doi străini. În afară de cuvinte răzlețe, fără semnificație pentru mine

nu mai disting nimic, mai ales că încă doi tipi s-au așezat în apropiere. Am chemat chelnerul și am plătit. Mi-am aprins încă o țigară și, când am avut impresia că străinii intenționează să plece, am părăsit Piscul Cerbului. În stradă, Mustangul roșu continua să fie centrul de atracție al tinerilor pietoni. M-am îndreptat spre capătul străzii, în direcția pieții, unde aveam parcată mașina. După un moment de ezitare, m-am hotărât să stau în apropierea Daciei mele, chiar am descuiat portiera, în așa fel încât să pot porni motorul îndată ce Fordul Mustang ar fi apărut.

Din unghiul în care mă situasem aveam perspectiva restaurantului. Transpunându-mă în locul bărbatului necunoscut, dacă aș fi fost însoțit de o astfel de ființa cum părea să fie strania fată, după masa de amiază aș fi invitat-o la o cafea. Și singurul loc în acest oraș unde m-aș fi dus era barul de zi al marelui hotel Perla Alpină. Dacă aș fi intenționat să beau cafeaua în oraș. Dar în altă parte? Un stol de porumbei se ridică din apropierea mea și pala de vânt stârnită de bătaia aripilor îmi înălță privirea spre cer. Albastru și înalt, pur și fără umbră de nor. În altă parte, în afara orașului, cu acea fată unde m-aș fi dus? În Poiana Soarelui, ori aș fi coborât într-una din șiragul de stațiuni de pe Valea Frumoasei? La capătul străzii care mă reținea aici, muntele se arăta în toată măreția. Pete de culoare se conturau sub ploaia de

lumină. Da. Perechea mea a ieșit din restaurant și s-a apropiat de Mustangul roșu. Bărbatul e înalt. Fata îi ajunge la umăr. Am urcat la volan și am pornit motorul. Peste câteva clipe Fordul s-a ivit maiestuos în piață și a traversat-o pe una din laturile înțesate de magazine, apoi a coborât în direcția în care putea însemna ori intenția de a se opri la Hotelul Perla Alpină, ori de a urca în Poiană. I-am urmărit de la o distanță convenabilă, lăsând să se interpună între noi alte două trei automobile. La ora aceasta circulația era foarte intensă. Troleibuzele arhipline, trotuarele, de o parte și de alta aglomerate. Programul de lucru în întreprinderi și instituții se terminase și oamenii se îndreptau spre casă, ori se abăteau, femeile mai ales, după diverse cumpărături, în magazine. Coboram strada în pantă. Într-adevăr, Mustangul roșu viră la dreapta, unde la nicio sută de metri se găsea Hotelul Perla Alpină. Foarte ușor, după ce bărbatul străin – era, într-adevăr înalt, părea să aibă în jur de 1,85 în, bine făcut – și ciudata lui însoțitoare, au intrat pe ușile cu celula fotoelectrică ale hotelului, am adus mașina la parcare, ceva mai la distanță de Mustangul roșu. După ce am încuiat portiera, am rămas în loc să reflectez dacă era bine ori nu să intru îndată după cei doi. Nu sunt sigur dacă bărbatul străin m-a văzut la Piscul Cerbului și nici dacă fata mi-a reținut prezența. Ea, știu, mă privise în treacăt.

Tocmai în acest moment indecis, m-am pomenit cu ochii acoperiți din spate de palmele cuiva, cuiva care fremăta și un spontan și cristalin glas întrebă:

— Ghici, cine e? Hai, spune repede.

Surprins, cum puteam indica tocmai numele celei care stătea strâns lipită de mine? Cunoșteam câteva fete în Brana, dar cine știe care putea fi?

— Astrid, am zis, la întâmplare.

— Nu.

Ezit.

— Culmea! Nu-mi recunoști vocea?

— Marina, tu ești?

— Dan, te mănânc!

Și atunci am intuit:

— Ursula!

— În sfârșit, spuse ea și își desprinse palmele prea apăsate pe pleoapele mele.

M-am întors spre ea. Era Ursula, o fată subțire, cu parul cârlionțat, rebel pe tâmple, cu ochii căprui și sprințari. Studentă la franceză – în care an, oare? –, o cunoscusem în vara trecută, la mare. Își făcea practica la recepție, la Casa Scriitorilor. Venisem să întâlnesc un bun prieten, poetul, care își petrecea vacanța cu familia, pe litoral.

M-a îmbrățișat cu o bucurie nedisimulată și mă privea direct, fără ascunziș. În toate liniile feței și în pupile

transpărea bucuria.

— Ce faci? De când ești aici? De ce nu m-ai căutat? Nu meriți să mă bucur atât că te văd.

— Ho, oprește-te! Lasă-mă să-ți răspund. Nu te-am căutat, pentru că abia am sosit și am niște treburi grozav de importante. Dar fii sigură că mă bucură deopotrivă această revedere. Și ca într-o străfulgerare, am zis: De unde vii? Ai mâncat?

— Da. Și sunt la dispoziția ta.

— Foarte bine, ce-ai zice să bem o cafea și să stăm puțin împreună?

— O.K. Sunt liberă până spre seară, când am un seminar la universală.

— Atunci, vino.

Și am prins-o ușor de braț, urcând împreună cele câteva trepte de marmură albă de la intrarea hotelului Perla Alpină, unde intraseră, ceva mai înainte, bărbatul necunoscut și fata aceea stranie.

Ușile mari de sticlă transparentă s-au deschis când ne-am apropiat și am pătruns în holul imens. Coloane înalte de marmură închisă sprijineau plafonul. Cu toată ora, oarecum neutră, atmosfera era aceea caracteristică marilor hoteluri internaționale. La recepție, la intrarea din dreapta spre restaurant și braserie, din fundul adânc al hotelului, pe canapele și fotolii largi și comode dispuse cu mult gust, lume pestriță stătea, vorbea, se

agita, mergea grăbită ori liniștită. Am străbătut cu Ursula de mână (ea nu-mi mai dădea drumul) holul acela nesfârșit și în capătul lui, la dreapta, am intrat în barul de zi. Era o încăpere nu prea mare, lumină clarobscură, câteva mese și fotolii joase, în piele neagră. De la intrare, după ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina, i-am văzut pe cei doi necunoscuți. Erau două mese libere: una chiar lângă ei, cealaltă ceva mai retrasă. Sub impulsul clipei am ales-o pe aceasta din urmă. Ursula s-a așezat, iar eu am mers la bar să comand două cafele și coniac. Luând loc apoi în fața Ursulei, mi-am dat seama că stăteam pe trei sferturi cu spatele spre cei doi necunoscuți. Trebuia să găsesc un pretext sa schimbăm locurile. Până atunci mă gândeam cum hazardul mi-o scoase pe Ursula în cale, tocmai într-un moment necesar. Chiar dacă fusesem remarcat la Piscul Cerbului, prezența mea aici putea însemna o simplă coincidență, alături de Ursula, cu care, de ce nu? Aș fi putut avea o întâlnire. Aproape îndată ni se aduse coniacul și cafeaua. De la difuzorul amplasat cu discreție fonică, se auzea o muzica bună.

— Dan, ce faci? Unde te gândești? De ce nu-mi oferi o țigară?

— Iartă-mă, uitasem că fumezi. Ți-am spus că sunt aici cu niște treburi care mă absorb.

La privirea ei protestatară, șăgalnică, pe jumătate

severa, am spus:

— Uite, îți promit să fiu aici numai cu tine răstimpul pe care-l avem.

— Să știi că nu am uitat nici acum clapa pe care mi-ai tras-o în ziua plecării tale de pe litoral, anul trecut. Am simulat un aer de nedumerire.

— Mă revolți, s-a precipitat ea, cum? Nu-ți amintești?

— Exagerezi, i-am răspuns. Știi că ești o fată în preajma căreia mă simt bine.

— Mulțumesc, zise ironic, din ce în ce mai măgulită. Și sorbi din ceașca mare cafeaua cu aburi învăluitori. Pe când mă aplecasem ușor să scutur scrumul de țigară, ochii mi s-au oprit pe genunchii Ursulei. Avea picioarele lungi, destul de bine făcute, rotula genunchiului era mică, liniile coapsei se prelungeau dinspre șolduri și fugind înspre rotulă păreau că se întâlnesc undeva aproape. Ursula mi-a surprins privirea și inconștient încântată, mi-a surâs, dar nu și-a modificat poziția trupului cufundat în fotoliu. I-am spus ce gândeam.

— Știu, mi-ai mai spus-o. Dar, nu știu ce ai azi, ai devenit uituc.

Convins că trebuie să schimb locul și negăsind ceva mai plauzibil, i-am spus:

— Ursula, nu vrei să schimbăm fotoliile? Nu-mi place cum cade lumina pe fața ta. Te adumbrește, nu știu cum,

pune niște pete care îți modifică prospețimea. Și m-am ridicat, înainte de a consimți. Nu mi s-a părut deloc intrigată și am trecut unul în fața celuilalt. Puteam astfel să-i privesc pe cei doi necunoscuți, în voie. Fumau și beau, probabil tot coniac. Discutau lejer. Fata era, într-adevăr, extraordinar de ciudată. Profilul acela, pe care acum îl vedeam de la o distanță mult mai mică decât la Piscul Cerbului, avea ceva din specificul vaselor vechi, caldeene, asiriene. Parcă simțindu-se privită cu destulă insistență – pe care, probabil nu reușisem s-o evit – fata întoarse privirea și ochii noștri se întâlniră. Ochii ei erau mari, enormi, negri, buzele arcuite foarte pronunțat, poate și datorită fardului. O fracțiune de secundă, în care forțe magnetice au circulat pe nevăzute canale de la ea la mine și de la mine la ea. Aș fi prelungit, ori aș fi ținut locului clipa, dacă ar fi fost cu putință. Ursula îmi reproșa din nou aerul meu distrat.

— Dan, dragule, nu-ți dai seama că ești nepoliticos?

— Eram atent la mag. Nu reușesc să-mi amintesc numele formației. Este Moody Blues[9], ori Carpenters[10]?

---

[9] The Moody Blues este o formație rock engleză originară din Erdington, Birmingham. Membrii fondatori, Michael Pinder și Ray Thomas cântau la început muzică rhythm and blues în Birmingham în 1964 împreună cu Graeme Edge și alții iar mai târziu formației s-au alăturat John Lodge și Justin Hayward care au trasat direcția grupului spre rock progresiv.

[10] The Carpenters a fost un duo muzical nord-american, care a constat din frații Richard Carpenter și Karen Carpenter. The Carpenters a atins apogeul carierei

— E Slade[11] toată ziua, spuse Ursula, după o scurtă pauză, în care ascultasem discul.

Și luând încă o țigară din pachetul de pe măsuța neagra lucioasă, se întinse spre flacăra brichetei pe care o scăpărasem. Ursula era vizibil prinsă în țesătura unor trăiri de nuanță cu totul lirică, cauzată de întâlnirea noastră. Firea ei expresivă, cuminte, sinceră, era de natură să aducă un calm orei pe care oricine și-l dorea. Povestea multe, cu un debit antrenant – în alte situații, oricare în afara celei în care mă găseam – avea duh în cele ce spunea și vorbea mai mult despre diverse întâmplări de la facultate, despre prietenele ei, Katy și Cristina. Mi le reaminteam. Cristina era studentă la engleză, o fată cu un trup superb, campioană universitară la gimnastică. Cealaltă. Katy, o unguroaică șatenă, puțin ciudată, nu vorbea prea mult, dar gândurile și le exprima, atât cât și le destăinuia, foarte precis, cu economie de vorbe și ironia ce trăda omul inteligent.

Băusem cafelele, aproape și coniacul. Ursula fuma enorm și povestea mai departe. Pe necunoscuții din fața mea îi vedeam, nu știu cum să spun, fără să-i privesc.

---

lor prin anii 1970. Din cauza stresului continuu cauzat de turnee, Karen s-a îmbolnăvit de anorexie nervoasă, ceea ce a dus, în final, la moartea ei prematură.

[11] Slade este o trupă engleză de rock. British Hit Singles & Albums susține că Slade a fost cea mai de succes formație Britanică a anilor ’70. Au fost primii care au avut trei singleuri intrate direct pe primul loc în topuri.

— Știi că am fost îndrăgostită de tipul de la mare, prietenul tău, poetul. Asta s-a întâmplat după ce ai plecat. Nu pentru faptul că era poet, doar acolo, în aceeași serie erau și alții pe care îi consider mai talentați, sau a căror poezie îmi place mai mult, Sorescu de pildă. În fine, ploua cu scriitori la Casă, pe litoral.

— Casa? Ce casă?

— Casa scriitorilor, evident.

— Nu mi-ai spus chestia asta! Am exclamat eu. De altfel nu mă surprinde. E un bărbat care place. Și cum a reacționat?

— Tipul s-a prins. Dar nevastă-sa nu-l slăbea o clipă din ochi. Când eram în tură, mai reușeam să schimbăm câteva cuvinte. Odată i s-a îmbolnăvit copilul, eram de serviciu toată noaptea și m-a rugat să-l trezesc la anumite ore, când trebuia să-i dea antibiotice. Nu aveam ceas și i-am spus după. Ce îl asigurasem că nu-mi era greu ce îmi cerea. Și-a scos ceasul de la mână și mi l-a întins. L-am prins în palma și l-am ținut așa câteva momente. El a observat, probabil roșisem. Mi-a spus, nu mai rețin ce, dar mi-a plăcut. Îți închipui că peste noapte, la orele indicate abia așteptam să-i bat în ușă. O făceam cu senzația, evident, nu lipsită de emoții și de vis, că îmi va deschide și mă va chema înăuntru. Nu știu, în această situație neverosimilă, dacă aș fi intrat sau nu. Probabil nu. Da, cred că nu. Sau?

— Oricum, nu e de mirare, am spus, și ca s-o flatez, că scriitorii, nu toți desigur, îți dădeau târcoale.

— Dan, fără ironii! Dar aș putea să-ți povestesc multe pe tema asta.

— Ei, lasă, nu exagera!

— Vezi?

— Și ce s-a mai întâmplat cu prietenul meu, poetul?

— L-am așteptat, fără să știe, de câteva ori, diminețile, pe plaja. Dar nu ne-am întâlnit. El mergea în alt loc, cu nevastă-sa și copilul. O singură dată, când m-a întrebat unde cobor pe plajă și i-am spus, a trecut să mă vadă. Eram cu o droaie de puști, liceeni, ori studenți în primii ani, copii de-ai scriitorilor. Erau o puzderie.

— Studenți, puști? Am întrerupt-o. Doar și tu ești studentă.

— Haide, dragule, nu fă pe naivul... Dar să-ți continui. Tipul nu a venit la mine, eu nici nu-l văzusem, mi-a spus vreo două zile.

— Și cum s-a sfârșit acest episod, acest început de episod?

— La plecare m-a întrebat în ce oraș locuiesc și i-am dat numărul de telefon.

Necunoscuta a mai căutat o dată, ori de două ori să-mi prindă privirile. Am evitat, deși, sincer să fiu, mă atrăgea. Și ca să-mi creez pentru viitor o eventuală ieșire

am prins mâinile Ursulei într-ale mele și m-am aplecat spre ea, într-o linie de intimitate. Necunoscutei nu i-a scăpat gestul, și după aceea, cât am mai rămas în barul marelui hotel, nu m-a mai privit. Ori nu am mai observat eu.

Curând au dat semne că se pregătesc de plecare. M-am ridicat înaintea lor și, sub pretextul că îmi cumpăr un pachet de Kent de la bar, am achitat ce ni se servise; se apropia și ora când Ursula urma să meargă la seminar și am ieșit cu ea, prinzând-o de după umeri, fără a privi în urmă.

Larma din holul imens al hotelului Perla Alpină parcă se mai domolise, în afară de recepție unde sosise un grup de turiști străini, cu autocarele O.N.T. Am ieșit în stradă.

— Mă conduci până la facultate? M-a întrebat Ursula.

— Te rog să mă ierți, dar mi-e imposibil, pur și simplu imposibil.

— Te mai văd?

— Acum, nu-ți promit. Poate altă dată. S-ar putea sa plec în noaptea asta, ori mâine dimineață. Nu știu. Când voi reveni în Brana îți promit că te caut. Dacă nu va fi aici prietenul nostru, poetul.

— Mai știi? Atunci îți voi spune, fii sigur!

După ce m-am despărțit de Ursula, m-am îndreptat spre automobilul meu, m-am urcat la volan și am

așteptat ivirea celor doi necunoscuți. N-a trecut mult timp și i-am zărit ieșind pe ușa translucidă a hotelului. Au zăbovit puțin pe trotuar privind cerul, munții, strada. Râdeau amândoi. S-au apropiat apoi de Mustangul roșu, strania fată mergând ușor înaintea lui. Își balansa geanta pe care o ținea de o curea lungă. S-a urcat alene, după ce i s-a deschis portiera. Am pornit motorul și când Mustangul roșu a ieșit din locul de parcare, îndreptându-se în direcția Poienei Soarelui, am accelerat fără grabă, știind încotro se îndreptau, știind că dincolo de splendida stațiune montana nu aveau unde merge. Am lăsat chiar câteva mașini să mă depășească. La câteva minute, după ce considerasem ca am lăsat răgaz suficient celor doi necunoscuți să coboare, mi-am parcat la rândul meu automobilul în fața Hotelului Alpin.

Se inserase. S-au aprins luminile într-o beție policromă. Înălțimile munților începeau să-și estompeze conturul. Aerul s-a împrospătat, încărcat de ozon. După larma orașului, liniștea din Poiană părea nefirească, dar reconfortanta.

În seara aceea nu s-a mai întâmplat nimic care să retina atenția. Cei doi necunoscuți au cinat în salonul elegant al hotelului, au ascultat orchestra, au fumat și au băut. Spre miezul nopții s-au ridicat de la masă și au

plecat. Eu am stat în tot acest răstimp la o masă într-o nisa, de unde aveam posibilitatea să-i văd dintr-un astfel de unghi încât sunt convins că nu am fost observat. De la recepția hotelului am aflat numele celor doi necunoscuți. Numele bărbatului era Hugo van Dermeer, iar ciudata fata se înscrisese sub numele de Patricia Sheridan. Tot atunci mi s-a spus că vor pleca în dimineața următoare. Nu se știa cumva în ce direcție? Da. Hugo van Dermeer avusese o convorbire telefonică la București cu numărul 100001 și își anunțase sosirea. Ceruse la recepție să fie trezit în zilei următoare, la ora 6,30.

Am urcat în camera mea și după un duș cât am putut suporta apa de rece, m-am vârât în pat. Am recapitulat, filmul celor petrecute peste zi, și am reflectat. În dimineața următoare, la ora 6.30 eram în holul elegant al hotelului și am achitat nota de plată. De pe una din terase am asistat la plecarea Patriciei Sheridan și a lui Hugo van Dermeer. Era către ora șapte și jumătate. După aproximativ 30 de minute și după ce am făcut plinul, am coborât șoseaua în serpentină, am trecut prin Brana fără să mă opresc și când am ieșit în șoseaua națională am apăsat pe accelerator pornind cu toată viteza posibilă. În prima stațiune, după ce am trecut munții, am oprit și i-am telefonat maiorului R...

— Bine, bine, a zis el, după ce în puține cuvinte i-am

raportat. Acum unde ești?

I-am răspuns, apoi am continuat:

— Tovarășe maior, oamenii nu ne scapă. Vor sosi într-o oră, o oră și jumătate cel mult. Curând după sosirea lor, voi ajunge și eu și mă voi prezenta de îndată la dumneavoastră. A urmat o pauză foarte scurtă.

— Da, da, a răspuns maiorul R... și a mai adăugat; Te aștept, vino cât poți de repede.

După ce am primit aprobarea maiorului, m-am urcat la volan și am mers tot drumul fără niciun fel de incident. Desigur, Mustangul roșu nu l-am mai ajuns și nici nu vroiam să-l ajung. Știam că alți colegi de-ai mei îl vor întâmpina pe parcurs. Am trecut prin orașul copilăriei mele, din nou pe bulevardul acela, pe sub cupola încă verde a castanilor, am regretat că, la doi pași fiind de casă, nu mă pot abate să-mi văd părinții. Era încă o amânare și astfel, gândeam, amânăm azi, poate și mâine, uneori reținuți de treburi, alteori din comoditate, alteori pentru cine știe ce pretext.

Am redus viteza când am intrat în marele oraș, silit de circulația intensivă. Am înjurat în gând câteva stopuri prelungite, dar, pe unele străzi laterale, am scurtat drumul cât a fost cu putință.

Maiorul R... m-a primit îndată.

— Înainte de a-mi raporta totul, vreau să te anunț că

fata care îl însoțea pe necunoscut a fost condusă direct de acesta la aeroport și s-a îmbarcat la bordul unui Boeing 727 cu destinația Amsterdam. Bărbatul s-a întors în oraș. Închipuie-ți, și-a parcat Mustangul în același loc, lângă Institutul de cercetări genetice, după care a intrat într-o vilă din apropiere, de pe aleea Căprioarei nr. 4 bis.

I-am raportat maiorului R... datele esențiale din scurta mea călătorie la Brana și în Poiana Soarelui. După cum am constatat, relatarea mea a fost destul de completă.

Concluzionând, a spus:

— Da, cred că ai procedat corect.

Apoi mi s-a părut că maiorul derulează în interior momentele pe care le consideră de esență. A zis: – Această Patricia Sheridan n-a locuit în aceeași garsonieră cu Hugo van Dermeer, în Poiana Soarelui... Mă întreb ce rost a avut prezența ei acolo?

— Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu pe drum, la înapoiere. Dacă ar fi existat între ei o anumită relație, ar fi stat împreună.

— De bună seamă... Probabil că van Dermeer a dispărut zilele trecute, odată cu Mustangul roșu, ca să o întâlnească pe această femeie... Ori nu putea s-o țină la el, aici, ori nu voia să fie văzută.

— Va trebui să vedem și unde stă van Dermeer, la cine stă pe aleea Căprioarei, am zis eu.

— Da. Și asta să ți-o notezi... Ori o dau altcuiva s-o rezolve. Vom vedea. Deocamdată gândește-te și asupra acestui amănunt... Mă întreb unde s-au întâlnit cei doi? A așteptat-o la sosire, altundeva, ori direct în Poiana Soarelui?

— Am verificat, tovarășe maior. La Hotelul Alpin, în Poiana Soarelui, au sosit împreună, fără să fi reținut camere anticipat.

— Bravo. E bine.

A urmat o perioadă de tăcere. I-am respectat aceste clipe și așteptam să înceapă el discuția. A spus: – Ceea ce mă intrigă este faptul că acest Hugo van Dermeer și-a lăsat automobilul în același loc, din apropierea Institutului. Nu poate fi o simplă coincidență. Hai sa admitem că în primele zile, înainte de dispariția și apariția în Poiana Soarelui, a fost o pură întâmplare. În curtea vilei unde locuiește, nu este loc de parcare. În fața vilei, ar bloca oarecum circulația sporadică, ce e drept, pe aleea Căprioarei. Merg mai departe și înclin să admit, cu greu, îți mărturisesc, dar, să zicem, spațiul din apropierea vilei și în același timp a Institutului ar fi o justificare.

— Dar, tovarășe maior, am intervenit eu, la capătul celalalt de pe aleea Căprioarei – o cunosc, a locuit acolo un prieten din facultate – poate tot așa de bine să-și lase Mustangul. Scuarul acela e și mai nimerit.

— Tocmai, îmi răspunse maiorul. Dar ce să mai discutăm? Sunt convins că nu e o coincidență. Și trebuie să lămurim totul în cursul zilei de azi, cel mai târziu.

— Ce propuneți? Am întrebat eu. Și am continuat: Nu e o scuză, dar încă n-am avut răgaz să gândesc.

— Deh, să admitem. Nu-ți ascund însă că vreau mai multă spontaneitate. Un reflex mai prompt. Nu, nu protesta, știu că ești o fire care deliberezi îndelung, știu în același timp că nu ești lipsit de reacții spontane. În fine, să nu lungim vorba.

— Vă ascult, tovarășe maior, am zis, nu fără a mă simți oarecum jenat. Ați afirmat mai înainte că se impune să elucidăm într-un răstimp foarte scurt povestea acestui Mustang roșu. Deduc că ați și fixat anumite repere.

— Uite despre ce e vorba, îmi răspunse maiorul R... după ce mă privi pătrunzător, nu fără o umbră de zâmbet. E necesar să-mi verifici încă o dată, cu și mai mare atenție – nu, nu pun deloc la îndoială exactitatea celor relatate cu prilejul primei întâlniri avute cu Profesorul – dar, repet, cu și mai mare atenție, să cercetezi cabinetul Profesorului. Apoi vom vedea ce facem cu Mustangul acesta.

Am privit cadranul ceasului. Era aproape ora 15. N-am mai ezitat și i-am spus:

— Tovarășe maior, îmi permiteți să plec? Merg direct

la Institut. Poate îl mai prind pe Profesor. Spre seară vă raportez.

Maiorul R... n-a obiectat, dar mi-a răspuns amuzat:

— Sper că n-ai de gând să te prezinți la Profesor în blue-jeans și în acest bluzon galben? Deși nu-ți stă rău deloc, a mai spus puțin malițios.

Soarele lumina puternic orașul, dar transparența aerului nu mai avea rezonanța și parfumul muntelui. Instinctiv am simțit acestea în respirație. Am pornit motorul Daciei mele, am demarat puternic și în scurt timp am fost în fața blocului în care locuiam. M-am schimbat în grabă și peste o jumătate de oră opream automobilul în același loc unde îl lăsasem în ziua în care, străbătând parcul secular, la ieșire, Mustangul roșu m-a aruncat aproape pe trotuar.

Același parc, aceiași platani maiestuoși, dar mai loviți de întomnare, aceiași copii parcă, același ține al cărui creștet l-am mângâiat. Aceleași cascade cristaline de râsete, același gâlgâit de viață pură. Am traversat așadar parcul, răcoarea lui m-a învăluit din nou, apoi în locul știut am zărit Mustangul roșu. Nu era nimeni în interior. Am trecut fără a-i acorda cea mai mică atenție, am intrat puțin după aceea pe poarta institutului și urcând treptele line de murmură, pe culoarul cunoscut, am pătruns la secretara profesorului.

— Bună ziua, i-am spus. Mă temeam că ați plecat. S

dori să vorbesc cu doctorul P...

— Nu, nu încă, a zis, cu surâsul ei distins, după ce mi-a răspuns la salut. A, dumneavoastră sunteți de la facultatea...

— De biologie, m-am grăbit eu să adaug.

— Regret, dar doctorul P... a plecat puțin mai înainte.

— De altfel nu-l căutam decât pentru a ajunge la Profesor. Am să-i comunic un mesaj din partea decanului nostru.

— Domnul Profesor e aici. Într-unul din laboratoare. Nu poate fi deranjat. Dar dacă vreți să-l așteptați, puteți trece în cabinetul său.

Am mulțumit și am intrat în cabinetul Profesorului, același în care fusesem cu câtva timp în urmă. Momentul îmi era prielnic. Mi-am rotit privirea. Lumina pătrundea în voie prin sticla ferestrelor, prin perdelele foarte transparente. M-am așezat pe unul din fotolii. De aici, cu minuțiozitate, am început să privesc fiecare metru din încăpere. Nimic suspect. M-am ridicat. Am verificat draperiile strânse, tablourile, cu aerul omului curios și admirativ. Nimic. Pe masa de lucru a Profesorului câteva planșe, un caiet închis cu scoarțe negre. Într-un pahar de lemn, o mulțime de creioane ascuțite, de diferite culori. O statuetă orientală, un Budha, în jad. N-o observasem data trecută. Am tresărit. Am luat-o în mână și am început să-i cercetez

unghiurile și suprafețele mici. Am apăsat pe fiecare parte. N-a cedat. Am scuturat-o în pumn, la ureche. Nu s-a auzit un sunet. Intrigat am lăsat-o din mână. Am continuat investigațiile. Alte obiecte nu se găseau. Am revenit la statueta aceea de jad. Din nou am luat-o în mână. Am privit-o. Ochii impersonali ai lui Budha treceau prin mine, dincolo de mine. Ciudată senzație. Am apăsat cu degetul, iarăși, fiecare centimetru, fiecare minusculă muchie. Nimic. Am dus-o din nou la ureche. Era mută.

N-am mai zăbovit și după ce mi-am format convingerea că nu se găsea niciun microfon, ori alt aparat de înregistrat în cabinetul Profesorului, am deschis ușa capitonată, răsuflând mai în voie, că nu l-am întâlnit pe Profesor. Nu prea era limpede conturat în mintea mea cum aș fi început discuția. Mă bazam pe intuiție și pe moment, oarecum și încercam să mă justific în acest fel, în propriii mei ochi, spunându-mi că tot el m-ar fi ajutat să ies din încurcătură, așa cum a făcut-o și la prima întrevedere.

I-am spus secretarei că nu mai puteam aștepta, am motivat aceasta cu o ședință urgentă de la care nu mi-era îngăduit să lipsesc. Am zis că voi reveni curând, dacă decanul meu nu-l va întâlni el personal pe Profesor. Am ieșit în grădina institutului. La locul

destinat parcării mai erau câteva autoturisme. Un bărbat în salopetă, între două vârste, spăla o Dacie 1301. M-a privit pieziș, ridicând două degete la sprinceană în semn de salut. Pe lângă mine au trecut apoi câteva persoane, bărbați și femei, o parte îndreptându-se spre o ieșire laterală.

M-am uitat la ceas. Era ora patru după-amiază. De la un telefon public, din apropiere, l-am căutat pe maiorul R... Plecase. N-aveam altceva de făcut decât să aștept, până spre seară. Mi-am adus aminte că nu prânzisem și că de dimineață, din Poiana Soarelui, nu mai mâncasem nimic.

Când mi s-a răspuns la telefon că maiorul R... sosise, m-am grăbit să mă prezint. Nu locuiam prea departe. Cerul avea o lumină ciudată, parcă se revărsase toată lumina de aur a soarelui în apus. O undă de răcoare trecea prin frunzișul arborilor. Am înregistrat toate aceste senzații, undeva, periferic. În tot timpul, adică în puținele ore scurse ale acestei după-amieze, mă întrebasem și nu găsisem niciun răspuns, asupra prezenței Mustangului roșu în imediata vecinătate a Institutului de cercetări genetice. Acum, după ce mă convinsesem că niciun microfon, ori alt aparat de înregistrat nu se găsea în cabinetul Profesorului, dubiile apăruseră iar în țesătura logică a întâmplărilor. Am

intrat, îndată ce am ajuns, la maiorul R... I-am relatat cu amănunte rezultatul investigațiilor mele. A tăcut. Tăceam și eu. Fiecare adâncit în tot felul de supoziții și ipoteze.

— Și totuși trebuie să aflăm ce este cu acest Mustang roșu, am zis eu în cele din urmă. Și am continuat: Până acum nu avem absolut nicio probă, în sensul că staționarea lui în apropierea institutului ar avea vreo legătura cu cercetările Profesorului.

— Da, zise sec maiorul R... Dar nu stă acolo de florile mărului. Apoi cu glasul îndârjit și hotărât: În noaptea asta vom dezlega misterul Fordului roșu, dacă există vreunul.

— Nu văd decât o singură modalitate, am răspuns eu.

— Ei bine, vom utiliza această unică modalitate. În noaptea asta Mustangul roșu va dispărea.

Abia ieșisem din biroul său, când maiorul R... mă rechema:

— Mai este ceva de lămurit. Te rog ca mâine până la prânz sa afli la cine locuiește Hugo van Dermeer, cum a ajuns acolo. Și, în sfârșit, toate amănuntele posibile.

— Am înțeles, tovarășe maior. Mâine la prânz voi raporta. Pot să plec?

Maiorul R... a încuviințat tăcut.

Am părăsit clădirea instituției noastre. Afară se însera. Prin câteva străzi scurte, mărginite de blocuri

înalte, am ieșit într-unul din marile bulevarde. La ora aceasta, circulația automobilelor și pietonilor atingea unul din punctele cele mai intense ale zilei. Oamenii mergeau spre cinematografe, teatre, intrau în marile și modernele magazine. Era mult tineret. Băieți și fete frumoase vorbeau cu glas sonor, curat. Policromia veșmintelor accentua tinerețea lor, parcă eternă. M-am pierdut în mulțime. Am intrat la un film. Un film inteligent, franțuzesc, bine făcut. Cred că Simone Signoret[12] a creat aici unul din marile roluri ale carierei sale. Alain Delon[13], de data aceasta mult mai uman și sobru. Am mâncat într-un mic restaurant și m-am dus dus acasă. Am făcut un duș, apoi am citit, mai mult am frunzărit niște reviste. Mă gândeam că la ora aceasta, probabil, oamenii noștri au început operația care va duce, fie și parțial, la elucidarea nebuloasei care

---

[12] Simone Signoret este numele de scenă al Simonei Kaminker (n. 25 martie 1921, Wiesbaden, Germania – d. 30 septembrie 1985 Autheuil-Authouillet, Normandia, Franța), născută într-o familie de evrei și devenită o faimoasă actriță franceză de film, laureată a premiului Oscar în 1960 și a Festivalului de la Cannes în 1959, pentru creația artistică izbutită în filmul Drumul spre înalta societate, unde a jucat alături de Laurence Harvey.

[13] Alain Fabien Maurice Marcel Delon (n. 8 noiembrie 1935, Sceaux, Seine, Franța) este un actor și producător francez, câștigător al Premiului César. Ascensiunea sa a fost rapidă, fiind la vârsta de 23 de ani comparat cu actori francezi celebri ca Gérard Philipe și Jean Marais, precum și cu actorul american James Dean. A fost denumit chiar și Brigitte Bardot în ipostază masculină. De-a lungul carierei, Delon a lucrat cu regizori celebri printre care Luchino Visconti, Jean-Luc Godard, Jean-Pierre Melville, Michelangelo Antonioni și Louis Malle.

învăluise acel Ford Mustang roșu, ultimul tip. Mâine vom cunoaște un prim rezultat. Poate și cel din urmă. Mâine. Cu aceste gânduri cred că am adormit. Am avut un somn destul de zbuciumat. Trăisem o urmărire frenetică aj Mustangului roșu pe serpentinele din apropierea orașului Brana, după trecerea munților. Din când în când se proiecta, ca pe un ecran imens, în fața mea, figura cu trăsături distinse, acum batjocoritoare, a lui Hugo van Dermeer. Dispărea după un timp și apoi apărea un profil de basorelief egiptean, ori asirian, ori caldeean. Îi ghiceam buzele cărnoase, arcuite, pline, ale Patriciei Sheridan. Odată și-a întors fața spre mine și ochii au devenit enormi, enormi, s-au rotit, au prins a se roti în jurul unui punct concentric, au acoperit orizontul și m-au absorbit ca o pâlnie devoratoare. Am pierdut controlul volanului, mașina mea a plutit undeva, peste buza muntelui, apoi a prins să cadă vertiginos, sub râsul multiplicat de ecoul hăuri lor al lui Hugo van Dermeer. Atunci m-am trezit, cu o senzație încă de vârtej în tot capul. Am sărit din pat și am alergat la duș.

— E absurd, e absurd, mi-am spus, lăsându-mă în voie sub bicele lichide ale apei sub presiune.

M-am îmbrăcat, mi-am sorbit cafeaua. Locuiam la etajul trei al unui bloc cu puține apartamente. Pe fereastră zăream coroanele arborilor dintr-un mic parc. Părea puțin înnorat. Socoteam că încă e prea devreme

să merg în aleea Căprioarei nr. 4 bis. Firește, ardeam de nerăbdare să cunosc rezultatul operației de astă-noapte. Am telefonat. Mi s-a răspuns că numai maiorul R... era în posesia datelor și că lipsea din birou. Am coborât. Peste o oră cunoșteam numele locatarilor din mica vilă de pe aleea Căprioarei nr. 4 bis. La etaj, singurul, locuia o familiei bărbatul lucra la o cooperativă, iar soția sa era asistentă medicală. Aveau o fetiță în clasa a doua, de care îngrijea o bătrână. La parter locuiau un student de la filosofie și un profesor pensionar, Catul Lascăr, bătrânul meu dascăl de greacă și latină din liceu. În drum spre aleea Căprioarei m-am hotărât să-l caut pe fostul meu profesor. L-am găsit în grădinița din fața vilei îmbrăcată, aproape în întregime, în iederă. Stătea aplecat deasupra unui strat cu flori, cu lujerul subțire, înalt și cu petale viu colorate.

— Bună dimineața, domnule profesor, i-am spus, împingând portița și pășind pe dalele de piatră roasă de vreme. Nu-l mai văzusem de câțiva ani, trei, patru? Vor fi gândeam. S-a ridicat. Purta o haină de casă vișinie. Avea cravata și o cămașă de un alb imaculat. M-a privit pe deasupra ochelarilor cu ramă neagră, și mi-am dat seama ca nu mă recunoaște.

— Bună dimineața, tinere! Mi-a răspuns, cu glasul lui blând.

Îmbătrânise parcă, dar avea o vioiciune, nu numai în

priviri, dar și în mișcarea scurtă pe care o făcuse dezdoindu-și spinarea. Am înaintat. M-am apropiat cu zâmbetul pe buze și, mărturisesc, cu o sfială și un respect rămase din anii de liceu.

Am vrut să mă recomand, dar a făcut un gest cu mâna și a zis:

— Nu. Nu-mi spune cum te cheamă. Știu că mi-ai fost elev, și continuă să mă privească foarte atent, concentrându-se și răscolindu-și memoria. Mi-a întins mâna, i-am strâns-o ușor stânjenit și m-am aplecat în fața lui. Continua să mă cerceteze. La rândul meu, îl priveam. Părul îi albise mult, dar era tot bogat. Fața îi era bronzată.

— Ești Basarab Dan, a zis el, aproape victorios. Ședeai în banca a treia, din rândul dinspre ușă. Da. Da. Tu ești. Ai fost un elev bun.

Și nu-și desprinsese încă mâna dintr-a mea. Pur și simplu eram emoționat și am simțit cum roșesc până în vârful urechilor.

— Să mergem în casă, a zis el după un timp, vădit impresionat de starea mea emotivă.

L-am urmat tăcut, cu pașii sfioși, ca atunci, cu ani în urma, când îl însoțeam uneori pe coridorul sever al liceului, chemat de el să-mi recomande vreo carte, ori să-mi încredințeze vreo lucrare pentru cercul nostru de latină.

Printr-un hol cam întunecos, am pătruns într-o încăpere destul de mare, îmbrăcată în cărți, pe toate spațiile disponibile ale pereților. Am rămas în picioare, lângă ușă, în vreme ce bătrânul dascăl se îndrepta spre unul din fotolii.

— Ce faci? De ce nu șezi? Îmi spuse el, după ce s-a întors cu fața spre mine. Hei, măi băiete, ești om în toată firea, apropie-te și ia loc aici, lângă mine. Nici nu știi, spuse așezându-se, cât mă bucur, când unul din elevi mei dragi îmi mai calcă pragul. Am rămas singur, de când nevastă-mea, Dumnezeu s-o ierte, m-a părăsit. Sunt cinci ani de atunci.

— Domnule profesor, n-aș vrea... am îngânat eu, dar el mă întrerupse cu zâmbetul și privirea luminoasa.

— Fii liniștit. Nu mă deranjezi. Tocmai mi-am îngăduit o pauză. Și arătând spre biroul mic, de stil vechi, dintr-un colț al bibliotecii, continuă: Lucrez la un studiu despre influența poeziei chineze vechi în cultura orientului mijlociu. Treaba nu-i de loc ușoară. Am găsit eu ceva, destul de mult, dacă stau să mă gândesc, la noi în țară, dar nu e tot.

— Ar trebui, poate, mi-am îngăduit eu, să cercetați și în marile biblioteci din străinătate.

— Ai dreptate, de bună seamă. E ceea ce încerc de câțiva ani încoace. Din veniturile mele, modeste, e adevărat, îmi pot permite să-mi agonisesc bani, ca să pot

pleca în fiecare vară. Uite, anul trecut am fost la Freiburg. Am zăbovit acolo cam cinci săptămâni. Eram în corespondență cu un profesor de la Universitate, care mi-a înlesnit pătrunderea în biblioteci și mi-a obținut permisul sa studiez zilnic câteva ore. În vara asta am fost la Londra. Ei, la Oxford... dar se opri oarecum amuzat, apoi zise; Știi că are haz? Eu îți vorbesc despre mine, în loc să-mi vorbești despre dumneata. Parcă urmai biologia.

— Da, domnule profesor, am făcut biologia. Și am studiat și câteva limbi străine.

— Vechi?

— Nu, limbi moderne, am răspuns eu, oarecum scuzându-mă. Și am tăcut.

— Ei, de ce taci? Tot modest ai rămas. Nu e puțin lucru ce-mi spui. De altfel, a adăugat el, cu o nuanță de satisfacție, erați o clasă bună, chiar foarte bună. Dar stai o clipă, ca să putem tăifăsui, vreau să-ți fac o cafea Bei, nu?

Am încercat să refuz, dar a și dispărut într-o odaie vecină. Am rămas singur câteva minute și am profitat ca să-mi revin din emoțiile prilejuite de întâlnirea, peste ani, cu acest om minunat. Am privit rafturile pline de cărți, câteva vase extrem de frumoase, două înalte, așezate direct pe podea, din care se înălțau fire din florile acelea din grădinița în care îl găsisem dimineața.

Pe un scăunel sculptat, lângă birou, am zărit un magnetofon Phillips, cu capacul deschis. S-a întors curând, cu o tăviță de metal, pe care erau două cești de cafea. Aburul se ridica aromat.

— Fumezi? M-a întrebat el, servindu-mi cafeaua. Am schițat un gest evaziv, el a înțeles și a continuat:

— Stai, am pentru dumneata o țigară bună. Și dintr-un sertar al biroului a scos un pachet neînceput de Dunhill.

— L-am primit în dar, spuse bătrânul profesor, ca și cum s-ar fi scuzat.

Ne-am sorbit amândoi cafeaua. Eu, printre cuvinte, reflectam la un moment propice care să-mi permită să aduc în discuție prezența lui Hugo van Dermeer în această casa. Deodată, din întâmplare aș zice, privirile mi-au fost atrase de magnetofonul Phillips. L-am întrebat dacă în timp ce scrie, ascultă muzică, poate o anumită muzică, și dacă aceasta îi creează o anume atmosferă favorabilă lucrului.

Mi-a răspuns:

— Nu, n-am încercat așa ceva, nu știu dacă aș putea lucru astfel. Magnetofonul mi-e mult mai util, am primit recent benzi pe care sunt înregistrate fragmente de texte vechi, pe care nu le-am putut procura tipărite. Sunt exemplare extrem de rare și greu accesibile și cineva, inspirat, a găsit această modalitate care

suplinește în parte lipsa cărților. Deși, a mai spus, aș fi preferat, de, poate sunt depășit, să am textul în mână, să răsfoiesc cartea, sa fac anumite notații marginale.

— Oricum, e foarte ingenios, am răspuns eu. Gândiți-vă ce ați fi făcut fără aceste texte imprimate? Poate lucrarea dumneavoastră ar fi fost lipsită de un anumit suport demonstrativ, ori...

— Ai dreptate, dragă băiete. Dar, râse, eu altfel mă simt când țin în mână o carte și altfel când ascult și, de multe ori, trebuie să reiau anumite părți. Și în plus, încă nici nu m-am obișnuit, să manevrez corect și rapid drăcia asta de magnetofon.

— E un magnetofon foarte bun, am zis eu, după ce mă ridicasem din fotoliu și-l examinasem. Cred că v-a costat cam mult.

— Nu m-a costat nimic. Să-ți spun drept, nu mi-aș fi putut permite un asemenea lux.

L-am privit oarecum nedumerit, probabil, pentru că a mai zis:

— L-am primit cadou. Stă la mine de câtva timp o rudă a profesorului de la Freiburg, de care ți-am pomenit. Au fost foarte atenți cu mine amândoi, iar musafirul meu m-a condus în diverse muzee și biblioteci care mă interesau. Hugo...

— Hugo? Am zis. Cine e Hugo?

— Hugo van Dermeer, așa se numește acest oaspete.

Anul trecut, când și-a exprimat dorința să ne viziteze țara, i-am oferit găzduire, bucuros că găsisem un mijloc să mă revanșez. Spațiu am suficient și de altfel nu mă stingherește cu nimic. Pleacă prin țară. Și zilele trecute a fost plecat, abia s-a întors.

— Acum e aici, la dumneavoastră?

— Nu. Nu știu ce s-a întâmplat cu mașina lui.

Ca din pură curiozitate l-am mai întrebat pe bătrânul profesor dacă musafirul său a venit singur, ori însoțit și de altcineva. Mi-a răspuns că e singur, că se descurcă foarte bine, ne cunoaște limba fără cusur.

Apoi am mai zăbovit un timp, în care am discutat despre foștii mei colegi de liceu, am evocat amintiri comune, devenite atât de nostalgice pentru profesorul meu de greacă și latină.

Ne-am despărțit, nu fără a-i făgădui, la insistențele sale, să-l revăd cât de curând.

— Ei, ce-ai făcut? Ai fost în aleea Căprioarei?

Maiorul R... părea puțin nervos, cum rareori îl văzusem. I-am relatat. A tăcut un timp, iar eu nu am îndrăznit să-l tulbur. Când și-a ridicat privirea spre mine, mi-a spus:

— În Fordul cu indicativ olandez nu s-a găsit nimic. Absolut nimic.

Pe când ascultam discuri cu versuri de Verlaine[14]

— Salut, mon vieux, am auzit în stânga mea, în vreme ce mă îndepărtasem de chioșcul de ziare, de unde îmi cumpărasem săptămânalele apărute, ultimele numere.

Eram destul de abătut. Hugo van Dermeer părăsise în marele oraș cu două zile mai înainte, fără a lăsa nici cel mai vag indiciu de implicație în vreo acțiune de spionaj. Să se fi înșelat maiorul R...? Era întrebarea ce ajunsese aproape o obsesie pentru mine. Ar fi fost pentru întâia oară de când lucram în serviciul său. În definitiv și el este om, îmi spuneam. Am întors capul. M-a întâmpinat privirea deschisa, ușor jucăușă, cu zâmbet ștrengăresc, a lui Sebastian.

— Sebastian! Am exclamat plăcut surprins. Noroc!

I-am cuprins umerii, de pe acum vânjoși, și am pornit împreună pe bulevard. Mă întorceam de la serviciu, cu gândurile nemărturisite, care îmi adumbreau ziua, ora.

Întâlnirea cu Sebastian mă bucura, poate mai mult decât s-ar crede, tocmai pentru starea apăsătoare în care mă aflam.

— Ei, ce zici? Nu-i așa că te-am găsit? Păreai cam

---

[14] Paul Verlaine (n. 30 martie 1844 – d. 8 ianuarie 1896) a fost un poet francez. El aparține curentului simbolist și este unul dintre cei mai citiți dintre poeții francezi. Este privit de simboliștii francezi ca șef al curentului. A dus o viață de boem, de „poet blestemat”, ce contrastează în planul creației cu aspirația spre puritate și candoare.

sceptic, în privința asta, când ne-am despărțit la Brana. Știi că nu s-a meritat, a adăugat îndată Sebastian. Tipa m-a decepționat grozav.

— Nu mai spune! Regret, sincer regret.

— Lasă, las-o baltă. N-are rost să mă compătimești. Să nu crezi că mă trage vreuna pe sfoară. Ce-ți închipui? Ce sunt eu?

— Nu, nu! Firește, m-am grăbit să-l asigur, amuzat de aerul grav ce-i învăluia ochii. Ce faci? Am zis, după ce am mers câțiva pași în tăcere. Vii, sau te duci la școală? Și i-am privit cele câteva caiete pe care le flutura într-o plasă.

— Ei, bătrâne, la ora asta!... îmi răspunse cu o nuanță de reproș, fără să înțeleg adresa precisă a indignării lui. Apoi tot el: Aș fuma o pipă, nu vrei să intrăm la o cafea?

Am acceptat fără ezitare, simțind instinctiv că prezența acestui băietan, nu lipsit de ciudățeniile vârstei, poate într-o măsură mai accentuată decât media comună, va fi pentru mine reconfortantă. De altfel, mărturisesc că trăiam cu acuitate necesitatea, aș îndrăzni s-o numesc vitală, de a sta câteva ore, din când în când, în compania unor oameni deosebiți. Deși pe Sebastian nu eram convins pe deplin că îl pot integra acestei lumi (nici nu-l cunoșteam, e drept), intuiam în el o ființă mai aparte.

— De acord, i-am răspuns.

Și fără ezitare, Sebastian m-a condus într-un bar cam deocheat, situat pe o străduță dosnică, nu prea departe de locul unde ne întâlnisem.

L-am privit puțin surprins că frecventa astfel de localuri, el n-a observat, iar eu l-am însoțit, din ce în ce mai curios și dornic să mi-l apropii și să încerc să pătrund în universul lăuntric al acestui adolescent care începuse să mă intereseze.

Așadar, am simulat că mi se pare firesc să fie întâmpinat ca o veche cunoștință de chelneri, iar de la mesele joase, voci învăluite în fumul albastru-cenușiu al țigărilor, să-l salute ori să-l strige cu bucurie, cu astfel de cuvinte care-mi dezvăluiau că Sebastian era un om nu numai familiar mediului, dar și stimat.

Ne-am așezat la una din mesele triunghiulare, găsite, inexplicabil, liberă. Aproape îndată s-a apropiat de noi un chelner tânăr, cu mișcări stilate:

— Domnul servește?... mi-a vorbit. Sebastian, tu, ca de obicei, un martini și o cafea. Și zâmbi, oarecum familiar.

— O cafea amară și un coniac mic, am răspuns, cu tonul cel mai natural.

— Hei, amigo! A strigat Sebastian după chelnerul se îndepărtase. Iar când acesta a întors capul: Matei n-a fost azi pe aici?

— Nu. Nu încă, dar bănuiesc că trebuie să pice dintr-

o clipa în alta, i s-a răspuns, am o combinație cu el.

— Cine-i Matei? l-am întrebat pe Sebastian, mai mult ca să umplu clipa de tăcere, sau considerând că a avut răgaz să-și aprindă, într-adevăr, o pipă de lemn, dreaptă, contrastând cu anii lui și cam costisitoare. Și fără sa aștept, i-am zis: Câți ani ai împlinit, puștiule? Și de unde ai atâtea parale? M-a privit chiorâș, dintr-o parte, tot pufăind și scoțând valuri de fum. Era un tutun bun, cu o aromă discretă. De unde o fi având bani cam mulți acest băiețandru? M-am întrebat.

— Uite ce e, nu mă deranjează întrebarea ta. Chestia cu anii, bineînțeles. Află că am, nu de mult, 18. Ești mulțumit? Vorbea cu o gravitate neașteptată. N-am știut cum s-o interpretez și am trecut peste ea.

— Iar Matei, zise el mai departe, e un puști, deși are vreo trei ani mai mult decât mine. Ai să-l vezi și o să-mi dai dreptate.

— Da, am încercat eu, în fond anii...

— Hai, termină cu sforăielile astea savante, fumate, de la Corneille[15], ori mai înainte. Să știi că nu-ți merge cu mine.

— I-ascultă, mă băiatule, ce te-a apucat?

---

[15] Pierre Corneille a fost un scriitor francez, unul dintre cei trei mari dramaturgi francezi ai secolului al XVII-lea, alături de Molière și Racine. Supranumit „fondatorul tragediei franceze”, Corneille a produs piese timp de aproape 40 de ani.

— Nimic. Absolut nimic. Uite, să fie clar, clarisim, îmi pari un tip interesant și dacă vrei să mă consideri egalul tău, e O.K. Nu-ți lua aere de dădacă, nici de frate mai... cu experiență.

Sosiseră cafelele, mari, coniacul și martini. Sebastian și începuse să soarbă din ceașcă, deși se vedea bine că e fierbinte.

— Da-mi un foc, i-am zis, cu bricheta aia teribilă, o mai ai? În ce privește dădăceala, fii liniștit, nu-mi e în fire, OK?

— OK. Și scoțându-și pipa din colțul gurii, unde o ținuse tot timpul, se aplecă, ridică paharul cu martini. Îl ciocni, mai mult simbolic, de coniacul meu. Am făcut la fel. Ne-am zâmbit. Apoi spuse: Și încă o treabă. Să nu te prind ca bagi mâna în buzunar să plătești consumația asta, că mă înfurii. Ești invitatul meu. Mi-am făcut recent plinul. Altă dată o să plătești tu.

— De acord, i-am răspuns, păstrând în mine nedumerirea și semnul de întrebare mai conturat, cu privire la sursa banilor și proveniența unor lucruri străine.

— Matei, continuă Sebastian, e un fel de brânză bunii în burduf de câine. Dar în alt sens, decât acela în care mi-o spune din când în când bătrâna.

— Bătrâna?

— Ei, na! maică-mea. Și ce vrei? Deși n-are nici 37 de

ani. Bătrâna.

Îmi sorbeam liniștit cafeaua, ajunsă la punctul termic preferat de mine.

— Cum îți spuneam de Matei, continuă Sebastian, savurându-și licoarea în care cubul de gheață nu se topise încă. A terminat, tiptil, tiptil, Tonitza[16]! Și-a luat bacalaureatul și a făcut o școală de un an și acum e unul din ăia care chinuie vitrinele zicând că le „decorează”. Cuvântul îl pronunță scârbit.

— Decorator? E foarte bine. Probabil că n-a reușit la Institut?

— Ce să reușească? Pute locul sub el. Ce e mai grav e că își bate joc, pur și simplu, de talent.

— E, într-adevăr, talentat?

— Gârlă. Ar putea face ulei, grafică, artizanat, ceramică.

— Nu muncește, probabil, am zis.

— Un tablou, două, pe an. Doar când îl apucă amocul scoate ceva de rămâi mască. Într-un timp l-a luat ucenic Lucrețiu în atelierul lui de ceramică. Salahorea la el, da putea învăța meserie. Nu știu ce dracu a făcut, s-a certat, cu nevasta omului și l-a gonit aia din atelier.

— Și cu vitrinele de ce nu se descurcă? Dacă e așa

---

[16] Nicolae Tonitza (n. 13 aprilie 1886, Bârlad – d. 26 februarie 1940, București) a fost un pictor și grafician român, interpret al „tristeților luxuriant colorate” și al unor sincere simțăminte de revoltă mocnită și îndelung resemnată.

grozav cum spui, ar putea realiza lucruri cu gust.

— Ei, aici e mai puțin vinovat. Lucrează cu capete pătrate. Asta e.

Apoi după o pauză, în care Sebastian își plimbă privirea la mesele din jur, aburinde în fumul de cafea, alcool și țigări:

— Acum vrea să facă pe bișnițarul. Dar nu-l prinde. Are un suflet prea bun, prea sensibil, ca să reziste în lumea acestor rechini.

— Rechini?! Am exclamat eu surprins.

— Ei, nu chiar, făcu Sebastian, parcă agasat că nu-i pricepeam nuanțele vorbelor. Poate rechini nu-i bine zis, dar oricum, șmecherași, fără dram de, nu știu cum să mă exprim, incapabili de afecțiune umană. Ptiu, mi-e greață de astfel de ipochimeni.

— Dar ce face, ori ce vrea să facă acest Matei al tău? Sebastian mă privi pieziș, tot pufăind din luleaua de lemn fin.

— Văd că te interesează puștiul ăsta, zice el, puțin ironic, puțin condescendent.

— Mărturisesc că da, i-am răspuns. De felul meu obișnuiesc să-mi formez o imagine rotundă, până la capăt despre un om. Altfel înseamnă că-mi pierd vremea. Ți se pare curios?

— Deloc, replică Sebastian, întinzându-și picioarele într-o parte a mesei joase. Nu, deloc. Cred că ai dreptate.

Sa știi că merită să-l cunoști. E tipul omului care bâjbâie, care se entuziasmează ușor, când cineva îi sugerează o idee, ori o descoperă el însuși. Dar se dezumflă tot așa de lesne. Apoi gânditor, fără să mă privească: Îi lipsește ceva lui Matei, ceva poate esențial. Ori are o, infirmitate interioară, care-i frânge elanul, ceea ce ar fi cumplit pentru el, ori are nevoie de ceva din afară care să-l stimuleze, să-l mențină pe o linie înaltă de plutire. Un fel de catalizator.

— O dragoste, am sugerat eu.

— Poate. Dar vreau să-mi arăți și mie o astfel de femeie, că o mănânc cu mirodenii rare.

Am râs sincer amuzat de scepticismul acestui adolescent. Ce știa el despre iubire, la vârsta lui? Dar parcă eu știam mai mai mult? I-am zis.

— Ce știi tu? Mi-a răspuns Sebastian. Sunt mai bătrân decât crezi.

Am tăcut amândoi un timp. Într-adevăr. Reușisem, dacă reușisem, să-mi conturez doar una din fețele, să zic așa, ale lui Sebastian. Aceea care răzbătea din discuție. Amănunte din viața lui de zi cu zi încă nu știam, dar trebuia sa aflu. Fără doar și poate acest copilandru mă intriga. Deși nu ne despărțeau prea mulți ani, vârsta căreia el aparținea să pună altfel de probleme structurale pentru a fi înțeleasă? Ori el era o excepție? Aproape că am tresărit, așa eram de sustras clipei

prezente, când l-am auzit pe Sebastian:

— Tatăl lui Matei e plecat în occident, trimis pentru mai multă vreme de întreprinderea unde lucrează. Expediază babacul pachete din când în când. Sunt lucruri frumoase, pentru familie. Se apucă să le împartă, în stânga și în dreapta, pe te miri ce, ori pur și simplu le dăruiești. Uneori e de ajuns să-i spui că îți place – o cămașă, o bluză, ori un pantalon – și ți le și pune în brațe, după ce cu un zâmbet. Doamne, ce copilăros, te pune să le încerci. E suficient să ți se potrivească. Parale nu prea are, fug printre degete și când are. Doar când e în pană, caută bișnițarii. Și vinde un obiect de valoare pe nimic. Rechinii – da, asta-i, rechinii, orice ai zice – i-au prins slăbiciunea și e o bagatelă pentru ei să-l fraierească.

— Cum așa? Am exclamat, dându-mi seama că încep să-l cunosc pe Matei, fără să-l fi întâlnit vreodată.

— Cum? Simplu. Uite, de pildă, a avut un casetofon, o bijuterie. Îl primise de la un văr al lui, care a plecat acum câtiva ani în America. Dracu l-a îndemnat să-l desfacă. Nu-ți poți închipui ce mă enervează câteodată tipul ăsta, când își dă aere de tehnician, priceput la toate. Ca o moașă comunală de pe vremuri, cum zicea taică-meu, Dumnezeu să-l ierte. Bineînțeles că nu s-a priceput să-l pună în funcțiune. Și a apelat la unul pe care, în credulitatea lui crasă, îl considera prieten. Asta,

un rechin, i-a spus că i-a defectat nu știu ce, n-are importanță, s-a oferit să-i procure piesa. I-a procurat-o. Aparatul n-a mers. Povestea s-a repetat, până când i-a zis că nu mai e nimic de făcut și i-a propus să-i găsească un cumpărător novice. Matei al meu s-a lăsat tras pe sfoară și a vândut casetofonul pe nimic. Rechinul, am aflat eu după aceea, l-a reparat imediat și l-a plasat la un preț formidabil.

Sebastian a tăcut, preocupat să-și golească cenușa din pipă și și-a umplut-o cu tutunul acela fin, aromat, pe care îl avea într-o pungulință de piele moale. L-am lăsat să-și termine operația, făcută cu un anumit ritual ce trăda pe fumătorul versat de pipă. Îl priveam cu un ochi din ce în ce mai atent. După ce și-a aprins pipa, i-am zis:

— Dar părinții lui cum reacționează?

— Părinții? Păi nu ți-am spus că taică-său e plecat din țară?

— Dar mama? Ori e orfan?

— Maică-sa? Nu. Trăiește. E dominată de el... Se întrerupse brusc și-și scoate pipa din gură, ținând-o ridicată, cu coada îndreptată spre mine, parcă ar fi vrut să mi-o înfigă în piept. Ce pot face mamele în ziua de azi?

— Ce tot spui? Am zis sincer indignat.

— Te-am avertizat să nu faci pe fratele mai mare, moralizator, a continuat Sebastian, cu pipa tot întoarsă

spre mine. Știi foarte bine că nu sunt în stare să înțeleagă generația noastră.

— Bine, Sebastian. Am consimțit, stăpânindu-mă cu greu totuși, deși n-aveam intenția să provoc o discuție pe teme de educație. Mi-am dat seama că dacă vreau să-mi apropii acest om, trebuia, cel puțin deocamdată, sa renunț.

— Fie, cum zici, am continuat. N-ai vrea să mergem?

— Nu, îmi răspunse mai îmblânzit, îl aștept pe Matei. Simt nevoia uneori să-l văd. Dacă mă înfurie, îl las și plecăm.

— Crezi că mai vine? N-a depășit ora de întâlnire?

— Vine, vine el. Nu mai bem ceva? Propuse, văzând parcă abia acum paharele golite.

— Da, dar numai cu o condiție.

Sebastian mă cercetă mirat.

— E rândul meu acum să te invit.

— Fie, zise el a lehamite. Dacă altfel nu se poate, fie.

Și se ridică alene, îndreptându-se spre bar, nu știu de ce, tocmai când intenționam să fac semn tânărului chelner. Am privit gestul, ca una din curiozitățile acestui neobișnuit adolescent, pe care eram hotărât, da, acum eram hotărât, să-l cunosc până la capăt, fără să intuiesc, nici de data aceasta, rolul pe care îl va juca în depistarea unor relații și apoi în elucidarea misiunii încredințată de maiorul R... Sebastian se întoarse

curând, cu un zâmbet jucăuș, mai persistent în lucirea ochilor, decât pe buzele lui cărnoase. Dar nu se întoarse singur, ci însoțit de un băiat mai degrabă înalt, subțire, foarte subțire, cu păr negru, bogat, ce avea reflexe aproape albăstrui.

— Ăsta-i Matei, spuse sec. Trage-ți un scaun și ia loc, iubitule, i se adresă, moment în care el se afundă în fotoliul scund. Matei îl ascultă, parcă docil, dar mai înainte de a se așeza, îmi întinse o mână delicată, cu degete lungi.

— Aș putea zice că te și cunosc, i-am spus. Sebastian mi-a vorbit aproape numai despre dumneata, de când suntem aici.

— M-ai bârfit iar, de bună seamă, frățioare, zise Matei către Sebastian și își scutură părul lung cu fir drept, care îi căzuse de pe tâmplă pe ochi.

Sebastian nu îl luă în seamă. Ajută chelnerului care tocmai adusese trei pahare, făcând loc pe măsuță. Am profilat de acest răgaz ca să-l examinez pe Matei, să-mi confrunt imaginea pe care mi-o făcusem despre el cu realitatea. Avea linia feței triunghiulară, cu obrajii supți de slab ce era. Ochii negri, mici, inspirau încredere și căldură. O anumită finețe se degaja din făptura lui. Paloarea îi accentua alura de reverie, care se desprindea cel puțin la prima impresie.

— Ce-ai acolo? îl întrebă Sebastian pe Matei.

Împungând cu coada pipei un sul învelit într-o hârtie albă, pe care acesta îl așezase cu grijă lângă el.

— Eh. Niște crochiuri, făcu Matei, parcă nefiind dispus să vorbească despre ele.

— Să le vedem, stărui Sebastian, cu aer pozat de cunoscător. Pariez că și aici tot pe Gabi o s-o găsesc.

— Ai ceva împotrivă? se oțărî Matei. Eu sunt un om constant, nu semăn cu alții, răspunse aluziv. Vreau să mă însor cu ea, îți place?

— Leagă-te, mă, cu șapte mii de funii. O să te văd eu când ți-o veni mintea la cap! Să nu te prind că mi te plângi atunci!...

— N-am să plâng pe umărul tău, nu te teme, îi răspunse ușor agasat Matei.

Mi-am dat seama că disputa pe această temă era veche între ei, și am căutat să destram atmosfera de tensiune care plutea în jur.

— Te pregătești pentru admitere la Institut? M-am adresat lui Matei.

— Da, am început să lucrez intens, îmi răspunse.

— Dacă lucrezi tot în ritmul tău, interveni Sebastian, o sa intri la institut când voi fi eu primit la Dalai Lama.

— Termină, mă, odată, că nu te mai suport. Ori vrei să mă ridic și să plec? izbucni Matei.

— N-am pretenții de expert, i-am spus lui Matei, dar dacă vrei să-mi arăți crochiurile, aș fi mulțumit. Te rog

să crezi că mă interesează.

În vreme ce Sebastian, picior peste picior, cufundat în fotoliu, sorbea băutura, foarte preocupat parcă de ce făcea, Matei desfăcu sulul în care erau destul de multe crochiuri[17]. Mi le-a întins pe rând, cât mai degajat, cu vizibil efort să-și domine starea de nervozitate.

Crochiurile trădau de la prima vedere o mână destul de fermă și o linie sensibilă. Unele mi s-au părut foarte reușite, altele mai puțin. De altfel, i-am și spus.

— Ești aproape în ton cu maestrul căruia i le-am arătat înainte de a veni încoace. Numai că el a fost mult mai sever cu mine, vorbi Matei, adunându-le și făcându-le sul.

— Dă-mi-le și mie să le văd, zise Sebastian, cu un ton îndulcit.

— Lasă, altă dată, îi răspunse Matei, învelind crochiurile în hârtie și așezându-și sulul pe genunchi.

— Ce-ți mai face, mă, pisoiul? Reîncepu Sebastian ironic. Apoi către mine, explicativ:

— Are un motan, cules de pe stradă, în urmă cu vreo patru ani. S-a ramolit și face pipi în toată casa. Când era în puteri, să vezi nostimada, mergea în baie, deasupra grătarului de scurgere, sub chiuvetă și acolo își făcea treburile. Dar accente de demență a avut întotdeauna.

---

[17] Schiță, reprezentare schematică a unui obiect, planul sumar al unei opere literare sau istorice.

Din senin sărea la tine și te musca, ori te zgâria.

— Știu că tu ai fi fost în stare să-l lași în șanț să moara, se scuză Matei, privindu-mă, cu obrajii împurpurați.

— Prieteni, vă las, am zis, decis să renunț la aceste hărțuieli.

— Regret cele întâmplate, se scuză Matei, dar... Și eu trebuie să plec, m-așteaptă doctorul Dăscălescu.

— A primit discurile? interveni Sebastian. Te însoțesc. Apoi către mine: îl cunoști pe doctorul Paul; Dăscălescu? E un tip! Cred că te-ar interesa. Are o discotecă de invidiat și citește foarte mult.

— Nu-l cunosc, am răspuns, hotărât să mă despart de acești băieți.

Sebastian și Matei își sorbeau ultimele picături de martini, iar eu am chemat chelnerul să plătesc.

— Totul e achitat, mi-a răspuns acesta, strângând paharele și răsturnând mucurile din scrumieră.

Am rămas surprins, l-am privit pe Sebastian, el a râs și abia atunci am înțeles zâmbetul lui jucăuș din privire, când se ridicase de la masă și se dusese la bar.

L-am dojenit și i-am spus că nu-l mai însoțesc alta dată. Am pornit spre ușă. Făcându-ne cu greu loc printre mesele joase. Tocmai ieșisem în stradă și respiram, cu gura lacomă aer neîmbâcsit, pregătindu-mă să-mi ia rămas bun de la cei doi adolescenți, când l-am auzit, în spatele meu pe Matei, întrebându-l pe

Sebastian:

— Nu știi când pleacă Hugo?

— Ehe, să fii sănătos. Gagiul s-a cărat.

Am tresărit, dar n-am întors privirea. Hugo? Era vorba despre Hugo van Dermeer? De unde și cum îl cunoșteau ei doi? Ce legătură aveau cu un străin suspectat pentru acțiuni de spionaj împotriva țării noastre? Fără să mai reflectez, m-am apropiat din nou de ei, i-am prins de braț și le-am spus:

— Băieți, ce-ar fi să mergem împreună la doctorul Paul Dăscălescu?

— O.K., bătrâne, mi-a răspuns exploziv Sebastian. Știam eu că nu reziști tentației.

Doctorul Paul Dăscălescu ședea în Drumul Păcii, un cartier nou, un adevărat oraș modern, cu blocuri înalte unele cu zece nivele, dispuse geometric, despărțite de zone mari, verzi, aerate, cartier străbătut de o magistral largă, pe care rulau neîntrerupt troleibuze, mari autobuze, limuzine. Nuanțele pastelate ale clădirilor, spațiile sugerate cu mult rafinament artistic, aduceau ceva din luminozitatea litoralului. Când am coborât împreună cu Sebastian și Matei din troleibuz, s-a pornit o ploaie repede, cu picături mari.

— Să ne adăpostim undeva, am zis, căutând în jur un loc prielnic. Matei însă, care începuse să alerge, strigă:

N-are rost, ajungem îndată!

Sebastian îl urmă, așa că n-am avut altceva de făcut decât sa pornesc după ei.

Am ocolit câteva blocuri, sub ploaia care se întețise. Tot drumul până aici nu încetasem să mă gândesc la vorbele celor doi băieți, reapariția numelui olandez constituind pentru mine și surpriză și nedumerire. Așteptam sa creez, ori să se ivească, un moment propice, să aflu răspuns întrebările care mă frământau.

Iată-ne ajunși la intrarea unui bloc, cu pereții vopsiți în carmin pal. Băieții au tropăit, s-au scuturat de ploaie, am făcut la fel.

— Nu mai putea să întârzie câteva minute! spuse înciudat Sebastian.

— Lasă! De ți-ar spăla puțin îngâmfările, n-ar fi rău, îi răspunse Matei.

Ne-am apropiat de ușa liftului, am intrat zgomotoși, Matei ca un obișnuit al casei, a apăsat pe butonul pentru etajul VII, apoi am ieșit din lift, a făcut același gest pe butonul soneriei de la ușa din stânga. Și-a mai scuturat încă o dată pletele negre de ultimele picături de apa, imaginare și a scos de sub o frumoasă haină din plastic, roșie, sulul cu crochiuri, pe care îl cercetă cu foarte multă grijă.

Sebastian vru să deschidă gura, ca să rostească cine știe ce malițiozitate, dar nu mai avu răgaz, pentru că ușa

de la apartamentul nr. 59 se deschise și în cadrul ei apăru un bărbat înalt, masiv, cu păr bogat. Ochii licăriră parcă la vederea celor doi băieți.

— Hai, intrați! Sper că nu sunteți uzi până la piele, spuse doctorul Paul Dăscălescu, și după ce îi împinse amical înăuntru, se întoarse spre mine, cu surâs blând, ca și privirea ochilor; Sunteți probabil, un prieten de-al băieților. Atunci „les amis des nos amis...” Poftiți, mai spuse după ce ne-am strâns mâinile, bărbătește.

Din hol am și auzit exclamații juvenile, printre care nu recunoșteam un glas de femeie, ori de fată, deși parcă nu mi-era cu totul străin. Am pătruns apoi, la stânga, într-o odaie, unde, spre bucuria mea, am întâlnit-o pe Luc.

— Dan! A exclamat ea, nestăpânindu-și bucuria și înaintă spre mine, înaltă, luminoasă.

— Luc! Mă bucur că te revăd. Ne-am strâns amândouă mâinile, ale mele încă umede de ploaie. Luc a râs, apoi și-a umezit obrajii, fruntea, tâmplele, cu palmele mele.

— Nu știam unde ai dispărut, spuse după aceea. Așteptam să mă cauți. Și după o pauză, în care nu încetase să mă privească: Mă ocolești?

— Nici vorbă. Luc! I-am răspuns. Dar știi cum a întâmplă, te fură, te absorb treburile cotidiene și tocmi pe oamenii pe care dorești să-i vezi, ca un făcut, nu

reușești.

Între timp doctorul Paul Dăscălescu intrase în odaia pe care nici nu avusesem răgaz să o văd.

— O, voiam să fac prezentările, dar văd că vă cunoașteți, mi se adresă. E o bucurie pentru mine să constat că tinerii mei prieteni nu vă sunt străini.

I-am răspuns amabil, după care ne-a invitat să ne așezăm. A zis:

— Vă cer scuze pentru harababura din casă, dar intenționez să zugrăvesc apartamentul și am început să strâng lucrurile.

Am privit în jur. Într-adevăr, pe jos, pe lângă pete erau înghesuite o mulțime de cutii mari de carton, ambalaje de la portocale și grape-fruits, pline cu cărți. Lângă un perete, pe scaune, se găseau un picup cu două difuzoare, un mag, casete, discuri. În mijlocul odăii, un birou plin cu reviste și din nou cărți. În spatele biroului bibliotecă.

— Așezați-vă cum puteți, stărui el, și băieții ne aduseră niște scaune, din alte încăperi, din proprie inițiativă.

— Vedeți, domnule doctor, spuse Matei, dacă nu mă lăsați pe mine să vă zugrăvesc apartamentul, țineți casa cu fundul în sus. Până vor veni zugravii...

— Știu, Matei, tu ești foarte drăguț, ca întotdeauna, râse doctorul, dar mă tem că asta e o treabă prea grea

pentru trupul tău firav. Și îl privi cu ochi calzi, dar pătrunzători, profesional, aș zice.

— Nu știi, doctore, interveni Sebastian, Matei rezolva totul cu... sufletul. E încăpător și plin de bunăvoință.

— Ei, gata, copii, lăsați asta. Mai bine spuneți-mi, zise doctorul întorcându-se spre mine, cu ce pot să vă servesc.

Am tăcut o mișcare evazivă din umeri.

— Nu, nu! făcu el. Am un vin foarte bun, un cabernet, pe care l-am primit de la un prieten, tot medic, din apropiere. Are o sfoară de vie, la țară, pe care o îngrijește singur. E admirabil.

— Cine, doctore? Nu se abținu Sebastian. Vinul, ori prietenul cu vinul?

— Afurisit ești, râse doctorul Paul Dăscălescu. Firește că amândoi.

— Eu aș zice să bem ceva tare, nu cedă Sebastian, din baru dumitale, pe care ar merita să-l vadă și Dan.

— Vrei să-l vezi? Hai, vino, îmi zise fără ezitare doctorul. Să-ți alegi ce vrei.

Ne ridicarăm toți și trecurăm într-un al doilea hol, unde era un frigider enorm, un Briliant – S – automatic de 448 litri. Doctorul deschise ușile. Frigiderul era plin cu tot felul de cutii, viu colorate, cu etichete îmbietoare; conserve, fructe, compoturi, sucuri, brânzeturi, fructe proaspete de sezon. Apoi sticle, de diferite forme și

capacitați.

— Uite, poate vreți o șliboviță iugoslavă, ori un Fernet, ori coniacuri: Napoleon, ori Murat, trei stele, franțuzești, evident, zicea cu mândrie, neostentativă însă, scoțând pe rând câte o sticlă și așezând-o la loc, după ce ne privea întrebător, dar noi tăceam cu toții.

— Am și whisky, se auzi vocea doctorului. Johnny Drum, USA, Kentucky, Old Scotch.

— Ajunge, doctore, că ne-ai zăpăcit, făcu Sebastian. Dă-ne câte un Old Scotch, iar Lucianei un suc din ăsta, de citrice, faimos.

— Are dreptate Sebastian, am zis eu. Mărturisesc că sunteți un om de mare rafinament, am mai spus, pe când treceam din nou în odaia în care fusesem primiți.

— Cu tot rafinamentul meu, răspunse doctorul, aș sta cu frigiderul gol, dacă n-aș avea prieteni care călătoresc foarte mult.

Întorcându-se spre Matei:

— Adu, te rog, paharele. Știi unde sunt. Dar niște pahare potrivite acestui bătrân scotch.

Luc își trase taburetul lângă mine și îmi șopti:

— Vreau să-ți vorbesc. Dar nu aici, preciză grăbit. Am nevoie de sfatul tău.

— Ți s-a întâmplat ceva neplăcut, Luc? Am întrebat.

— Da, într-un fel. Propriu-zis, nu mie, ci e vorba Cuore.

— Cuore?

— Da. Nu știi totul. Nici n-am avut când să-ți spun. Ezitând: Nici nu eram hotărâtă să-ți spun tot.

— Dar cred că trebuie să-ți spun. Da. Trebuie.

— Bine, Luc. Liniștește-te, i-am zis. Am să te caut zilele acestea, îți promit. Și i-am prins mâna. Tremura imperceptibil, iar ochii mari, deveniseră și mai mari, cu sclerotica nefiresc de transparentă.

— De târfa aia vorbiți? auzii din spate vocea lui Sebastian, care își făcea loc, printre mobilele îngrămădite, cu paharul într-o mână.

L-am privit uluit:

— Ce vrei să spui?

— Luc e în materie. Dacă a început, îți poate relata totul. Dar nu cred că te interesează, bătrâne, după câte te cunosc. Nu merită, adăugă, și se îndepărtă, cu un rictus disprețuitor, spre Matei, care așezase pe un de birou tava cu paharele înalte și sticla de Old Scotch.

— Ce vrea să spună? Am întrebat-o pe Luc.

Era foarte stânjenită și roșie până în vârful urechilor mici. Tăcea. Continua sa tacă.

— Luc, am repetat, ce înseamnă aceste vorbe?

— Bârfeli, rosti ea evaziv. Lasă, ți-am spus ca am să-ți vorbesc, că am nevoie de sfatul tău.

— De acord Luc, răspunsei, intrigat, nici eu nu știu precis de ce.

Dar un presentiment începuse să se infiltreze în mine. De altfel nu era singura surpriză în această seară. Acest doctor Paul Dăscălescu, deși la prima impresie denota pe omul de suflet, cu sensibilitate, deschidea cel puțin un unghi de nedumerire, cu această colecție de băuturi străine. Nu eram un tip încuiat, cum se zice, îmi plăcea și mie o băutură bună, indiferent dacă provenea de pe un meridian sau altul. Dar parcă prea multe erau sticlele etichetate, mai multe decât ajunsese să le înșire. Și totuși, îmi zisei, ce poate să împiedice un om cinstit să-și adune astfel de băuturi, dacă, pe deasupra, este și un om de distins rafinament? Da, de ce nu?

Din aceste reflecții m-a smuls chiar doctorul Paul Dăscălescu. Se apropiase de mine surâzător, cu sticla de Scotch, după ce turnase foarte puțin în paharul lui Luc.

— Mulțumesc, doctore, i-am zis. Ard de nerăbdare să-l savurez. N-am mai băut de mult. Nu ascund că îmi place.

— Fumezi? mă întrebă el după aceea și se îndreptă spre birou, de unde, dintr-un sertar, scoase un cartuș de Kent lung. Am luat o țigară, am aprins-o. Toți ceilalți au făcut la fel, în afară de Sebastian, care refuză disprețuitor, rămânând credincios pipei sale.

— Ceva îmi spune, mi se adresă doctorul – și rareori mi s-a întâmplat să mă înșel, că nu disprețuiești lucrurile de rafinament.

— Mărturisesc că nu. Adică, nu le disprețuiesc. Dar de ce mă întrebi, doctore?

— Vreau să-ți arăt niște spray-uri, loțiuni și alte câteva prețiozități. Trebuie să-ți mărturisesc că sunt o slăbiciune a mea ca și băutura, ca și muzica și poezia. Și din când în când, femeia, spuse râzând.

I-am privit părul cenușiu și firele, ca de păianjen, ale ridurilor, din colțul ochilor.

— Ei, da. Nu mai sunt tânăr.

Și am surprins ușor nuanța de amar a vocii sale, puțin cam repezite.

Se ridică, dispăru într-o încăpere alăturată, veni cu un brat de tuburi, viu colorate, de sticle și cutii. Se așeză la birou, trase încă un sertar, după ce depusese printre reviste și cărți ce adusese și mai scoase câteva. Cu o vizibila plăcere, deloc emfatic, începu să-mi arate una câte una; Deodorant Stick, Men's Club, Helena Rubinstein, Pre-shave lotion, Monsieur Sans Soucis, Lavendel Schaumbad, Fichtennadel Schaumbad, Luxus Hair Spray: o cutie Tabac Haarwaser, After Shave, Rasier creme und Seife; un aparat de ras Wilkinson; apoi o colecție Monsieur Rochard. Mi le arătă o clipă, întinzându-mi-le să le privesc numai, apoi mă întrebă:

— Asta îți place? Și din loțiuni, ori spray-uri îmi pulveriza pe mână, pe podul palmei, deasupra încheieturi. Dar asta? Ce zici! Și repeta operația, sincer

încântat aidoma unui copil care se joacă.

Luc venise lângă noi și privea încântată. Matei stătea pe un taburet, cu un surâs înțelegător jucându-i în privire. De bună seamă, nu era prima dată când asista la acest „ceremonial”. Ca și Sebastian, de altfel, care nu-și părăsise aerul său zeflemitor. I-am lăudat sincer colecția. I-am mărturisit că de multe mărci nici nu auzisem! El păru mirat. Apoi și le-a strâns pe toate, ca un copil grijuliu jucăriile, și le-a dus la locul lor.

— Matei, spuse el, pune te rog o muzică pentru atmosferă. Dar fii atent, cu ce începi. Poate n-ar fi rău să ascultăm pe Count Basie[18].

— Bravo! Aplaud inițiativa, doctore, își bătu palmele Sebastian.

— De acord, Luc? o întrebă amfitrionul, cu multa curtoazie.

Luc nu răspunse și după obiceiul ei, râse cu toți dinții albi și roși. Doctorul se amuză grozav, apoi spuse:

— Copii, vreau să fac o salată de fructe. Cine mă ajută?

Matei se repezi. Niciunul dintre ceilalți doi, Sebastian ori Luc, nu-l urmară.

---

[18] William James „Count” Basie a fost un pianist, organist, lider de trupă și compozitor american de jazz. În 1935, Basie și-a format propria orchestră de jazz, Count Basie Orchestra, iar în 1936 i-a dus la Chicago pentru o îndelungată logodnă și prima lor înregistrare.

Și pe când ascultam banda imprimată de Count Basul și trupa lui, tinerii mei prieteni savurând-o fiecare în felul lui (Luc cu ochii închiși, cu buzele fremătând și respirația reținută, Sebastian pufăind din pipă și sorbind din când în când Scotch-ul) doctorul prepara, în bucătărie probabil, o salată de fructe de sezon, peste care, aveam să văd, desfăcu două cutii de ananas și vărsă, dozat, rom cubanez.

Salata a fost, într-adevăr, delicioasă și ne-a servit-o în cupe chinezești.

După ce ne-a îndemnat să mai luăm (am refuzat toți, afara de Luc) Matei zise:

— Parcă aș bea un strop din acel Cabernet.

— După salată, mă? Ce, ești constipat? pufni Sebastian.

— Ai dreptate, Matei, și tu deopotrivă, Sebastian. Sa luăm o gustare mai întâi. Ce-ați zice de niște tartine cu unt, salam de Sibiu și brânză? Am o brânză, o minune, macedoneană. Ți se topește în gură, nu altceva.

— Ura! Ura! făcu Sebastian. De data asta ți-ajut eu, doctore. Te urmez.

Matei schimbă caseta. Eu o priveam pe Luc. Se urcase pe o canapea, cu picioarele lungi, frumoase, adunate sub ea. Linia genunchiului țâșnea de sub fusta scurtă și strâmtă, care parcă țipa pe șolduri. Mi-a surprins privirea și a surâs, roșind iarăși. I-am surâs, și eu. Luc

era o fată care plăcea, fără ostentație. În felul ei, era dificilă. Cei care nu o cunoșteau, ori nu o intuiau, o puteau considera capricioasa. Dar nu era. Nu, Luc nu era capricioasă. Era o fire deschisă, un spirit franc. Pe anumiți oameni îi deruta. Luc nu suporta vidul lăuntric. I-am privit apoi sânii. Ce m-a apucat? Mă pomenii întrebându-mă. Atmosfera? Băutura? Ei, la naiba! Eram foarte tânăr și foarte sănătos. M-am ridicat și am luat din pachetul de pe birou o țigara. Apoi am privit cărțile din rafturile bibliotecii: medicină, romane, poezii, de autorii cei mai recent publicați, contemporani, de la noi, și multă poezie franceză, în original, dar și în traduceri. Iată o antologie Reverdy pe care nici n-am apucat s-o văd în librărie. În aceste clipe apărură doctorul Paul Dăscălescu și Sebastian cu o tava plină de tartine și o butelie de Cabernet. Mi se făcuse foame. Afară se întunecase. Mi-am dat seama, după cum au început să înfulece, că erau cu toții flămânzi. Însuși doctorul, care, fără îndoială, era un tip foarte rafinat și căruia îi plăcea nu numai muzica și poezia – și din când în când femeile, după cum mărturisise – dar și o mâncare foarte bună. I-am și spus.

— Nu ești însurat, doctore? l-am întrebat ridicând paharul sângeriu.

— Am fost. De mult. Dar m-a înșelat cu cel mai bun prieten al meu. Am renunțat la formula asta. Mă simt

mai bine, mai liniștit.

— Eu n-am să mă însor niciodată, zise Sebastian. Sunt un celibatar convins, nu ca alții! Și strâmbă colțul gurii înspre Matei.

— Iar începi, mă!

— Ce-ați zice de niște muzică de cow-boys, propusei amfitrionul nostru. Am imprimări foarte bune, recente. Matei, știi unde e caseta.

Cabernetul era grozav. Avea un buchet deosebit. Cum să-i reziști? Între timp se trecuse de la muzica western la șansonete franțuzești, interpretate de voci celebre. Doctorul Paul Dăscălescu se dovedea un amfitrion cum rar puteai întâlni. Este ceea ce i-am șoptit lui Matei, care se afla acum în apropierea mea. Mi-a răspuns amuzat:

— E un tip sinuos, totuși. Te incintă în astă seară, te înțeleg. Dar mâine poate să-ți facă o figură, să rămâi țuț.

— Cum așa?

— Zilele trecute l-au chemat ai mei. Se întorsese taică-meu, în concediu, din R.F.G., unde lucrează trimis de întreprindere. Îți închipui că a fost primit cât se poate de elegant. A stat până spre miezul nopții. L-a consultat pe tata, că se simțea cam rău, și i-a recomandat niște analize. La plecare taică-meu i-a oferit câteva fleacuri; o bluză frumoasă, un săpun Lux, un spray. Matei făcu o pauză.

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu astea?

— Stai să vezi. Doctorul a obiectat, pur formal, a luat punga cu lucrurile acelea și ne-am despărțit pe deplin înțeleși ca a doua zi, seara, să vină la un gril.

— Și ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Matei, văzându-l că tace. Tot nu pricep.

Matei a așteptat să iasă doctorul din odaie și a zis:

— A doua zi dimineața, pe la opt, sună la ușă șoferul lui de pe salvare care ne-a spus că „Don' Doctor vă trimite pachetul ăsta". Erau cadourile oferite în seara precedentă. Matei se ridică să-și umple paharul, rămase în picioare, mă privi zâmbind și își scutură părul lung și negru.

— Ei, ce zici?

— Ce să zic? făcui eu. Mi se pare destul de ciudat.

— E, vezi? Oamenii sunt, după cum vezi, niște ecuații cu multe necunoscute.

Se înserase de mult. În odaia în care ne aflam plutea în aer fumul albăstrui de țigară, rotocoalele din pipa lui Sebastian, un iz vag de băutură, toate pe fundalul muzicii atât de variate, de bizar combinate de doctorul Paul Dăscălescu.

Luc a fost cea dintâi dintre noi care a vrut să plece. Doctorul n-a lăsat-o și a zis cu o voce dominantă:

— Încă nu! Am o surpriză pentru voi. Nici nu-mi imaginez că n-ar putea să vă incinte.

— Doctore, s-a auzit Sebastian, ai fost la înălțime. Nu văd ce ne-ai mai putea oferi.

— Tocmai asta el Surpriza!

S-a îndreptat spre casetofon, a oprit banda, a scos caseta și a înlocuit-o cu alta pe care o purta în buzunarul halatului de casă. Toată operația asta a făcut-o cu o supremă delectare. A apăsat butonul și în odaie s-a auzit aproape îndată un glas ca de violoncel, care recita versuri franțuzești. Tăceam cu toții. Glasul de violoncel scotea sunete parcă din afund de suflet, de o muzicalitate aproape imnică. Doctorul asculta cu pleoapele lăsate. În jur se țesuse o atmosferă de vrajă.

— Verlaine! șopti Luc, aproape de urechea mea.

Glasul de violoncel continua beția ritmică a poeziei vers după vers, poezie după poezie.

Într-un târziu, când banda se terminase, mai bine spus imprimările de pe bandă, l-am auzit pe Matei întrebându-l cu voce șoptită:

— Caseta asta de la Hugo o ai, domnule doctor?

Doctorul n-a răspuns. A aprins lustra din plafon, pe care o stinsese înainte de a schimba caseta (rămăsese doar lumina destul de difuză a unui lampadar), ne-a umplut paharele cu picior înalt și a zis cu satisfacție ușor ironică:

— Așa e că nu v-așteptați?

Da, e adevărat, nu mă așteptam să aud în această

seară de două ori pomenindu-se numele lui Hugo, în două medii cu totul diferite, dar legate, pe undeva, de fire nevăzute.

Băieții au ieșit zgomotoși pe ușa apartamentului, fără să țină seama de protestele doctorului Paul Dăscălescu. I-am mulțumit la plecare acestuia pentru ospitalitate și i-am făgăduit, la invitația sa, că îl voi căuta. Cât de curând, am repetat, în vreme ce Matei, ori Sebastian, deschisese ușa liftului și ne zorea, pe Luc și pe mine, să nu mai zăbovim.

O bandă de magnetofon cu mai puțină poezie

Firește, a doua zi i-am raportat maiorului R... cele ce mi se întâmplaseră în ajun. I-am vorbit despre Sebastian și Matei, despre doctorul Paul Dăscălescu. Când i-am pomenit numele lui Hugo a doua oară, mai ales, conturând momentul în care Matei îl întrebase pe doctor dacă are caseta cu versurile de Verlaine de la Hugo, maiorul R... și-a ridicat privirea spre mine, fixându-mă îndelung.

Terminasem de câteva minute istorisirea întâmplărilor. Relatasem esența, sec, fără a-mi exprima opinia. Așa mă obișnuise. Întotdeauna îmi cerea o înfățișare nudă a evenimentelor. După aceea reflecta

ori, după caz, după importanța pe care i-o acorda, mă întreba ceea ce cred, îndată ce sfârșeam ultima frază. Acum tăcea. Rămăsese imobil, țigara ardea încet în scrumieră, cu fumul albăstrui spiralat.

— Ce crezi? A zis într-un târziu. Acest Hugo pomenit mul întâi de băieți, apoi de unul dintre ei doctorului, este una și aceeași persoană cu omul nostru?

— Tovarășe maior, să vă spun drept, ar putea să fie și ar putea să nu fie.

— Adică o simplă coincidență?

— Da și nu, am zis eu.

— Cum așa?

— Foarte simplu. Când Mutei l-a întrebat pe Sebastian dacă a plecat Hugo, înclin să cred că era vorba de Hugo van Dermeer. Deși și aici coincidențele ne-ar putea juca festa. Știu eu? Parcă mai puțin probabil, dar când Matei i-a pomenit doctorului Paul Dăscălescu de discurile cu versuri de Verlaine, numele de Hugo poate fi o simplă întâmplare. Acest medic, fără îndoială are relații cu străini, ori cu oameni care călătoresc în occident, pentru că, în primul rând el a spus-o, lăudându-se copilărește cu toate fleacurile acelea. Pe de altă parte, e limpede că băuturile, spray-urile și celelalte sunt de proveniență străină.

— Ei și? mă întrerupse iritat parcă maiorul R... Nu poate omul să aibă în casă asemenea lucruri?

— Poate, de ce să nu poată? i-am răspuns eu. În definitiv, dacă e om cinstit, cine îl oprește.

— Evident, zice maiorul. Și-apoi faptul că le expune pur și simplu primului venit, cum erai pentru el, e grăitor de la sine.

— Parcă așa ar fi, ori ar putea fi, zisei eu. Totuși mă întreb de ce nu i-a răspuns lui Matei, dacă le are de la Hugo sau nu?

— Văd că începi să te contrazici, nu mă lăsă maiorul.

— Variantele, amândouă, trebuie să admiteți că sunt posibile, n-am cedat eu.

— Asta așa e.

Urmă apoi o perioadă de tăcere, fiecare cu firul reflecțiilor sale. Aș fi vrut după un timp să vorbesc, dar ceva mă reținea în atitudinea maiorului, în atmosfera care se crease. Parcă, joc al absurdului, în tăcerea prelungită, epuizasem toată țesătura supozițiilor și nu mai vedeam, imaginar, decât picioarele lungi ale lui Luc, cum le strânsese sub ea și linia zvâcnindă înspre șolduri peste coapse. Luc! zisese că vrea să mă vadă. Ce vrea să-mi spună?

— Pari cam absent, băiete! auzii glasul maiorului. Urmărește-mă! Iată ce îți spun. Trebuie să afli dacă este vorba de Hugo van Dermeer, în ambele situații relatate. Iar dacă așa este, cum au ajuns, atât cei doi adolescenți, cât și doctorul acela să-l cunoască pe acest om?

— Am înțeles, tovarășe maior, spusei spășit și surprins de intuiția șefului meu. Cum naiba știuse că gândurile mele o luaseră razna?

— Îmi permiteți, tovarășe maior? Am zis eu. Și la semnul de încuviințare, am continuat: Sunteți convins că acest olandez...

— Ori pretins olandez, m-a întrerupt maiorul R... Dar, te ascult.

— Da, acest olandez, ori pretins olandez, ar urmări vreo acțiune îndreptată împotriva stalului nostru, chiar dacă s-ar dovedi că băieții, Matei și Sebastian, pe de o parte, iar doctorul Paul Dăscălescu pe de altă parte, îl cunosc personal?

— Hm! făcu maiorul R... Convins zici?... E cam mult spus. Oricum, când vei afla ceea ce știu eu la ora aceasta, cred că și dumneata vei avea o altă optică de ansamblu.

L-am privit cu mirare. Maiorul s-a ridicat liniștit de la birou, s-a apropiat de o măsuță pe care nu zărisem un magnetofon de serviciu și a apăsat clapa. Un fâșâit scurt, apoi am auzit această conversație între doi bărbați: – „Domnule Profesor, sunteți mulțumit de stadiul actual al cercetărilor dumneavoastră?”

Pauză. Pneurile automobilului se auzeau rulând pe una din străzi.

— „Într-o oarecare măsură, da”, se auzi vocea marelui savant. „Pregătesc câteva experiențe, care, dacă îmi

reușesc, nu sunt departe de o descoperire epocală.”

Pauză. Cealaltă voce spuse:

— „Credeți că omul din eprubetă își va face apariția în anii ce vin?”

— Nu. Nu cred că e posibil.”

Pauză. Apoi iar vocea Profesorului:

— „Dar sunt ca și convins că într-un viitor nu prea îndepărtat, vom ajunge să corectăm cel puțin câteva anomalii la nivelul materialului ereditar uman.”

— „Da. Cam în sensul acesta a fost și comunicarea pe care ați făcut-o în primăvară la Congresul internațional de genetică de la San Francisco. Ce vâlvă a stârnit! Cât de căutat ați fost atât de celebrii dumneavoastră colegi străini, cât și, mai ales, de presă.”

Pauză.

Profesorul:

— „Nu pot suferi niciun soi de publicitate. Se reped ca rechinii asupra ta. Curiozitatea oamenilor de știință e altceva, însă. Dar sunt anumite limite peste care n-am putu trece.”

Pauză. Se auzi mai clar pe bandă rumoarea străzii.

Cealaltă voce reluă:

— „Știu că un prim succes de perspectivă în direcția igienei genetice a fost obținut cu trei ani în urmă într-un laborator din Statele Unite. Cercetători de la Institute of Health din Bethesda – Maryland au reușit să vindece,

ce-i drept, numai în eprubetă, o boală metabolică congenitală.”

— „Da. Celulele bolnave fuseseră prelevate de la un pacient al cărui organism nu era capabil să descompună lactoza. Tulburarea se datorește lipsei unei enzime și duce la imbecilitate și chiar la moarte, dacă pacientul nu respectă de la naștere un regim alimentar fără lactoză. Faptul se explică prin aceea că din materialul genetic al bolnavului lipsește hormonul de sinteză a complexei molecule enzimatice.”

Pauză. Cealaltă voce:

— „Cum credeți că se vor putea remedia toate aceste tragice urmări? Mă întreb dacă este posibil. Cel puțin pentru generația de după noi.”

— „Este posibil. Și încă mai poate apuca și generația mea această descoperire. Dacă vom reuși să reîmplantăm pacientului celulele reparate, boala va fi practic vindecată.”

În această clipă maiorul R... îmi spuse puțin repezit!

— Acum fii foarte atent!

— „În fond”, se auzi în continuare vocea Profesorului, „acest pas nu mai reprezintă în momentul de față decât o chestiune de timp.”

— „Domnule Profesor”, se auzi cealaltă voce cu o nuanță nestăpânită de uimire. „O asemenea realizare atât de curând?! E nemaipomenit. Și apoi ați spus: dacă

vom reuși să reîmplantăm... adică, o, Doamne, dumneavoastră lucrați, oare în acest domeniu prin cercetările pe care le efectuați în prezent?”

Aproape îndată, vocea Profesorului se auzi:

— „Să lăsăm discuția. Restul mă interesează numai pe mine.”

Pauză. Prelungită pauză.

Credeam că banda redase toată convorbirea și tocmai voiam să vorbesc, când maiorul R... îmi făcu semn să tac. Într-adevăr, aproape îndată se auzi vocea Profesorului:

— „Dar, bine. Doctore, văd că în loc să mă duci acasă la mine, mă porți pe străzi, în mod inutil.”

Cealaltă voce:

— „Domnule Profesor, pe Bulevardul Eroilor, la punctul de intersecție cu Hotelul Astoria se fac reparații la conductă, de aceea am ales un drum ocolit.”

Maiorul R... se ridică din fotoliu calm și apăsă pe clapa magnetofonului, oprind derularea benzii. Urmă un răstimp de tăcere. Eu continuasem să stau nemișcat, iar maiorul R... începuse să se plimbe prin biroul spațios. După o vreme, se opri în fața mea și mă întrebă:

— Crezi că în punctul de intersecție de care se amintea adineauri s-au făcut, într-adevăr, reparații?

— Nu știu, zisei. Nu știu când a fost înregistrată această convorbire și nici nu cunosc dacă au fost lucrări

în acel loc.

— Să-ți spun eu, continuă maiorul R... Convorbirea s-a înregistrat acum două zile și pot să te asigur că în ultimele șase luni, pe întreg bulevardul n-a fost necesară nicio lucrare de niciun fel.

— Atunci? zisei.

— Atunci? Ce te mai întrebi? E limpede că Profesorul a fost purtat pe drumuri ocolite, ca să se poată afla cât mai multe în legătură cu cercetările sale.

— Așadar, persoana care îl însoțea a urmărit în mod premeditat un anumit scop.

— Fără îndoială. Dar, se miră maiorul R... cum? N-ai recunoscut cealaltă voce?

Am rămas o clipă descumpănit.

— Tovarășe maior, nu-mi dau seama de ce apare schimbată, dar înclin să cred că este vocea doctorului P...

— Genială deducție, făcu ironic maiorul R... Da, e puțin schimbată, e adevărat. Poate din cauza poziției sale fața de microfon. Am să văd. Banda am primit-o ieri. A fost găsită de un medic din anturajul Profesorului. Ascultând-o, acesta și-a dat seama că intervin în joc forțe care depășesc interesele institutului și a predat-o organelor noastre.

— Deci, după plecarea lui Hugo van Dermeer.

— Da, după, răspunse sec maiorul R...

— Trebuie să admiteți, tovarășe maior, că bănuielile mele în ceea ce îl privește pe doctorul P... încep să prindă contur, am zis, nu fără satisfacție.

— Deh, s-ar putea. O să vedem.

— Mi se pare că doctorul P... este foarte interesat de cercetările Profesorului, reluai.

— Vom consulta specialiști în acest domeniu.

— Mă întreb ce interes are doctorul P... să înregistreze convorbirea.

— Ori convorbirile, completă maiorul R...

— Ceva urmărește el, fără îndoială. Aveți motive să credeți, tovarășe maior, că au fost mai multe înregistrări de acest fel?

— Motive? Prezumții, da. Dar mă întreb în care alt loc s-ar mai fi putut înregistra. Pentru că Profesorul are mașina institutului, iar doctorul P... numai accidental îl însoțește uneori.

— Dacă are drept scop o acțiune sistematică, gândită și perseverent urmată, nu se mărginește numai la momente accidentale, zisei.

— Asta așa e, îmi răspunse maiorul R...

— Ce hotărâți?

— Deocamdată ocupă-te de tinerii aceia. Între timp am să dispun verificarea doctorului P... Te voi ține la curent. Te aștept mâine dimineață.

Am salutat și am ieșit din biroul său.

Mi-am petrecut toată după-amiaza în regiunea lacurilor de la marginea marelui oraș. Singur. Nu mai suportam spațiul închis al garsonierei mele și am ieșit. Eram stăpânit de o stare de agitație accentuată și, mă cunosc, în astfel de minute lungi ori ceasuri întregi, nu puteam îndura prezența nimănui. Ca împins de la spate de mâini nevăzute, m-am urcat în primul troleibuz care mergea spre lacuri. Era o zonă întinsă de apă și verdeață, de pomi și alei foarte bine îngrijite, unde mă simțeam în largul meu în astfel de stări psihice. Câmpia fără limite parcă din această parte a orașului îmi dădea o senzație de nemărginire, care îmi aducea liniștea lăuntrica necesară restabilirii echilibrului. De obicei aici nu fumam, nu beam nimic, voiam să-mi aerisesc și ochii și plămânii. Am coborât grăbit din troleibuzul aproape gol la acest capăt de traseu și am pornit pe una din alei care ducea, cu mici sinuozități, la țărmul lacului. Nu era nici cald, nici răcoare. Am căutat un loc singuratic și m-am așezat direct pe iarbă. În jur fremătau ușor plopii, păliți de galbenul toamnei. Apa era liniștită. Mi-am lăsat privirea ca să alerge fără o țintă precisă pe luciul sidefiu. Încet, încet, calmul acesta indicibil care se ridica din respirația ape, cerului și pământului, ca un abur aproape materializat, îl simții trecându-mi în oase și în carne. Am respirat cu gura deschisă, de câteva ori. Nu

știu cât timp a durat acest complicat proces osmotic, dar important era faptul că îmi redobândii starea interioară propice reflecției.

Așadar, după cum intuisem, doctorul P... era foarte interesat de mersul cercetărilor întreprinse de marele savant român: interesat într-un asemenea grad, încât înregistra pe bandă convorbirile (câte oare reușise?) E limpede că doctorul P... urmărea ceva. Ce anume? Acela care trebuia să afle, eram eu. Ce făcea doctorul P... cu banda sau benzile pe care înregistra convorbirile cu Profesorul? Și mai întâi unde le înregistra? Numai în automobilul său personal? Puțin probabil. Profesorul avea mașina institutului cu șoferul angajat de acest institut. În ziua înregistrării benzii pe care o ascultasem Profesorul mersese în automobilul dr. P...? Fusese mașina institutului defectă? Ori șoferul indisponibil în acea zi? E foarte probabil. Pentru ambele ipoteze... Ce-ar putea face doctorul P... cu benzile pe care se înregistrau convorbirile cu Profesorul? Începusem să cred că banda care ajunsese în posesiunea noastră nu era singura, nu putea fi singura. Două mi se păreau probabilitățile: Ori le păstra în scop personal, ori se slujea de ele pentru atingerea unui țel. Prima variantă mi se contura ca posibil reala numai dacă doctorul P... era un dezechilibrat mintal – ceea ce nu mi se păruse în discuțiile avute cu el – dar mai știi? Sau un maniac

colecționar de piese ce vor deveni cândva celebre? Ceea ce iarăși nu prea puteam admite, concluzionai până aici, smulgând un fir de iarba pe care îl strivii între dinți. Gustul acesta amărui l-am savurat îndelung, după un obicei deprins în copilărie care era scopul vizat de doctorul P... prin înregistrarea pe bandă a unor convorbiri cu marele savant român? Înlăturând primele două supoziții, nu puteam decât să-l bănuiesc de intenții absolut condamnabile. Care ar putea fi acelea? Greu de spus. Intenția de parvenire, indiferent de mijloacele utilizate? Nu este exclus. Cum s-a spus, în umbra marilor copaci, nu te poți dezvolta plenar. Se simțea doctorul P... eclipsat de Profesor? Mai departe n-aveam, până în acest moment, nicio bază pe care sa construiesc.

Când am privit în jur. Mi-am dat seama că se înserase. Umbrele se lungiseră pe suprafața lacului și treptat, treptat își pierdeau conturul, topindu-se una într-alta. Se făcuse răcoare. M-am ridicat alene de pe iarbă, un picior îmi amorțise. Am pornit încet pe una din aleile care duceau spre ieșirea din parc. Lume puțină. Perechi înlănțuite tandru, ori visători însingurați. M-am urcat în primul troleibuz și am coborât în centrul marelui oraș. Am intrat într-un restaurant și, după o cină frugală, m-am dus acasă. Am ascultat muzică. Mi-am reamintit de doctorul Paul Dăscălescu și de tinerii mei prieteni (și ai

lui deopotrivă), de Luc, oare ce avea să-mi spună? Am citit câteva poezii din ultima carte a unui prieten, m-am gândit la Ursula (interesantă fată) și într-un târziu am adormit. A doua zi dimineața n-a fost greu să aflu atelierul de arta decorativă unde lucra Matei. Pe la ora 11 eram la el. L-am găsit înfuriat, în fața unei mese lungi, pe care împrăștiase niște machete chiar în clipa intrării mele. Se vede treaba că omul cu care discutase, ori se certase, un tip cam trecut, uscat, deșirat, cu priviri ce te ocoleau, îi provocase această stare. Nu mi-l închipuiam pe Matei o fire explozivă. Mai degrabă părea un temperament calm, liniștit, îndurător.

— Te salut, Matei, i-am zis, întinzându-i mâna.

A stat o clipă descumpănit, parcă nu m-ar fi recunoscut, ori parcă nu se aștepta la această vizită.

— Am avut treabă la atelier, m-a rugat un cunoscut să-i fac un serviciu, și te-am zărit prin ușă. Ce faci?

Matei s-a înseninat puțin, mi s-a părut că se simte stânjenit, probabil își dădea seama că asistasem, fără voia mea, la scena petrecută. Mi-a strâns mâna și mi-a zis:

— Salut. Scuză-mă, dar nu mă pot înțelege deloc cu oamenii de aici, nu mă lasă să fac nimic, să realizez niciun proiect. S-au obișnuit într-o manieră, s-au închistat într-un șablon din care nu vor să mai iasă. Iată de ce te-apucă greața să mai privești într-o vitrină.

— Ei, lasă, dacă stărui într-un lucru frumos, e imposibil să nu reușești până în cele din urmă. Trebuie să știi să-i convingi.

— Fugi de-acolo! Ți-ai găsit pe cine să lămurești. Dar să vorbim mai bine despre altceva. Ce faci? N-ai timp să bem o cafea împreună? Vreau să fac o pauză.

— De acord, i-am zis. Ești invitatul meu. Să mergem.

Matei n-a mai spus un cuvânt, n-a aruncat nici măcar o privire spre omul acela cu care se certase și care nu se mișcase din locul în care îl găsisem. Am ieșit în stradă.

— Știu eu o cafenea simpatică, la câțiva pași de aici. Nu e cine știe ce, sper că nu ești pretențios, a zis Matei, întorcându-și capul spre mine și scuturându-și pletele frumoase, negre cu reflexe albăstrii.

— Nu. Fii liniștit, i-am răspuns.

— Mai ales că se face o cafea grozavă. E un turc, care o fierbe în nisip, în ibric de aramă, cu tot dichisul. O să vezi. Sunt convins că o să-ți placă.

— Matei, o cafea bună o prețuiesc ca pe o fată aleasă.

— Ei, te cred, răspunse el zâmbind, cu ochi luminoși, mici. Nu prea o găsești pe toate drumurile.

După câteva minute, pe o străduță lăturalnică, într-un gang ferit de zgomot și circulație, am intrat într-o încăpere destul de modestă (avea pe geamul vitrinei vopsit un turc în atitudine clasică, alături cu o ceașcă aburindă). Erau numai cinci, ori șase măsuțe, cu

taburete joase. Lumina odihnitoare, și suficient de aerisită. Ne-am așezat, apoi Matei s-a răzgândit parcă, s-a ridicat de la masă, eu am protestat, dar el a zis:

— Știu, plătești tu, dar lasă-mă pe mine să comand, să vorbesc cu Ibrahim. Suntem buni amici. Fii liniștit. Îți voi face această plăcere. Și râse cu toți dinții lui mari și albi. Și iar își scutură o șuviță căzută pe frunte.

— Matei, te rog și câte un coniac mic.

El mi-a făcut un gest cu mâna, în sens că știe, ce să-l mai învăț eu.

— Ce zici? M-a întrebat Matei încântat, după ce ni s-a adus cafeaua și eu sorbisem odată din ceașcă.

— Ce să zic? Am răspuns. E pur și simplu formidabilă. Are o aromă de te trimite direct într-o mie și una de nopți. Turcul tău m-a câștigat de client. Poți să i-o spui.

Nu era nevoie, pentru că Matei mi-a făcut semn sa privesc spre bufet și l-am văzut pe Ibrahim, care, pasămi-te, ne urmărise tot timpul, râzând cu gura până la urechi și făcându-ne temenele, cu palmele adunate în dreptul sternului.

Ne sorbeam în liniște cafeaua. Matei mi-a întins o țigară dintr-un pachet de Kent.

— Fumezi mult? L-am întrebat.

— Aproape un pachet pe zi, mi-a răspuns. Deși n-ar trebui. Sufăr cu ficatul (am avut o hepatită în copilărie,

nu de mult o nevroză. Nici cu tiroida nu grozav.

— Iartă-mă, atunci de ce nu te îngrijești?

— Parcă poți? Am început diverse tratamente, dar n-am răbdare să le duc până la capăt. Iar la atelier, ai văzut. Aproape zilnic, aceeași tensiune.

— Câștigi bine? L-am mai întrebat. Și arătând spre pachetul de Kent: Te costă cam mult, nu?

— Nu mi se întâmplă prea des. Le am de la tata. De câștigat aș putea, dar mi-ar trebui un atelier al meu, bine utilat. Aș face gravură, ceramică.

— Ar fi ceva. Dacă ai niște lucruri care să justifice o intervenție, aș putea vorbi, cred, cu oameni cunoscuți care să te ajute să lucrezi într-un atelier de stat. Ce zici?

— Asta e, că nu prea am. Ce atelier de stat? Mare scofală. Să te lase să lucrezi liber. Apoi după o pauză stânjenitoare pentru el: Nu vrei să vorbim despre altceva?

— Desigur. Matei. Ce face Sebastian? L-ai mai văzut?

— Locuim în același bloc, pe aceeași scară. Eu la unu, el la șapte. Îl cunoști de mult?

— Eu? Nu prea. Și i-am povestit pe scurt întâlnirile noastre. Oricum, mi se pare un tip cam ciudat.

— Un tip cam ciudat, repetă Matei cu ironie. Face pe cel deștept. E un înfumurat. De când a murit taică-său, a scăpat caii, cum se spune. Deși, recunosc, a realizat mai mult decât mine. Îngândurat, spuse: Are o voință

nemaipomenită și trage ca un taur. E sănătos tun.

— În fond, ce face? zisei.

— E elev la liceul de germană. A colindat nu știu câte școli. A fost și la „Tonitza”. E adevărat că se descurcă bine în franceză, engleză (vara e disc-jokey pe litoral) și germană. Acum are o pasiune nouă: bridge-ul. Participa la un campionat. Cum vine de la școală, mănâncă și pleacă. Se mai întoarce pe la miezul nopții. După care se apucă și citește Readers Digest, ori pictează.

— Dar când mai învață?

— Dracu știe! În troleibuz, probabil, și în pauze, la scoală.

— Din ce trăiește? Mama sa lucrează undeva?

— Da, e funcționară. Și mai are o pensie modestă de taică-său, care a fost jurist. Picta și el. Dar, ce, aia era pictură? făcu Matei cu dispreț. O bâlbâială neoclasică.

— Fără valoare, am intervenit, nu fără umbră de ironie, pe care Matei păru că nu o sesizează.

— În schimb Sebastian, continuă Matei, are câteva zeci de chestii ultramoderne. Tipul primește o serie de reviste și albume, e la curent cu tot ce e nou în plastica occidentală. Așa cred.

Nu mi-a scăpat accentul de invidie din vocea lui Matei. Coniacul se terminase. Matei fuma foarte mult. Uneori, țigară de la țigară. Fața lui suptă, triunghiulară, căpăta când și când palori accentuate.

— Nu zău, am revenit, nu vrei să vorbesc pentru tine am buni cunoscuți la U.A.P.) să intri într-un atelier?

Matei m-a privit cam chiorâș:

— Nu, nu vreau. N-am nevoie de dădăceală!

Și ochii lui mici, negri, se strânseră, până deveniră lamă lucie de cuțit. Am căutat să schimb vorba.

— M-ar interesa, așa, pentru informația mea, revistele pe care spui că le are Sebastian. Crezi că mi le dă?

— S-ar putea. De fapt nu sunt ale lui, mai bine-zis, nu toate îi aparțin. De altfel a primit un teanc nu de mult, de la un cunoscut care s-a întors în occident.

— S-a întors în occident? Cum vine asta, adică nu cetățean român?

— Ei, prea vrei să știi multe, îmi întoarse vorba Matei. Nu vrei să mai bem un coniac? E rândul meu acum.

— Știu eu? Nu te grăbești?

— Nu. Mai pot sta. Nu am niciun chef să mă duc la atelier. Mi-e lehamite.

Și se ridică alene de pe taburet, îndreptându-se spre bufetul unde Ibrahim își avea mica lui împărăție.

Am privit în jur. Între timp cei care intraseră au plecat după ce își băuseră cafeaua. Se vede că amabilul turc reușise să-și formeze o clientelă statornică. Acum mai erau doi tineri, un băiat și o fată, la o măsuță retrasa. Sorbeau din ceașcă și fumau. Matei, după ce reveni:

— Amicul nostru are și niște benzi cu care se lauda.

Mie, să-ți spun drept, nu-mi plac toate.

— La Sebastian te referi?

— Da, la el. Am vorbit atât despre el, de altfel că te interesează.

— Nu în mod special, am răspuns. Mărturisesc că mie îmi place Sebastian.

— Da, cu toate că e de multe ori un specimen scârbos, cu ifose, nu se abținu Matei. Dar să știi că totuși câteodată, ne înțelegem bine, chiar foarte bine.

— Ce benzi spuneai că are?

— Destule. A procurat recent muzică de jazz: Count Basie, apoi Stan Getz[19].

— Are relații, nu se joacă, băiatul nostru, am zis.

— Nu e prost. Se descurcă. La plecare Hugo i-a lăsat... Matei se opri, ca și când ar fi vorbit prea mult.

— Ei, ce i-a lăsat? Cine-i acest Hugo?

Tăcere. Matei privea peste umărul meu, în gol. Țigara îi fumega ușor printre degetele lungi subțiri, iar o șuviță rebelă îi acoperise aproape ochiul stâng. N-am mai stat pe gânduri și am spus pe un ton neutru:

---

[19] Stanley Gayetzki, cunoscut sub numele de Stan Getz, (n. 2 februarie 1927, Philadelphia, SUA – d. 6 iunie 1991, Malibu, California, SUA) a fost un saxofonist tenor american de jazz. Considerat ca fiind unul dintre cei mai importanți saxofoniști tenori din istoria jazz-ului, a fost cunoscut sub porecla de The Sound („Sunetul”) din cauza tonului cald și liric, apreciabil în melodii precum versiunea lui de „La chica de Ipanema”. Prima influența resimțită de Getz a fost tonul ușor și moale a lui Lester Young.

— Cunosc și eu un Hugo. Hugo van Dermeer. Și am sorbit din paharul de coniac, privind ca din întâmplare în ochii lui Matei. Mi-a suportat privirea. O clipa numai, după aceea a înghițit coniacul pe nerăsuflate, s-a ridicat și a zis:

— Să mergem. Am stat destul.

Confesiunile unei tinere fete în floare

„Mi se spune Cuore. Cine mi-a zis astfel întâia oară? Luc? Parcă Luc. Ea pretinde că mi se potrivește acest nume ca o mănușă. Că are o perfectă acoperire sonoră a ceea ce reprezint eu în esență. Așa o fi?

Nu știu ce m-a apucat să scriu un jurnal. Pentru ca așa obișnuiesc fetele de vârsta mea? Poate. Dacă ar afla Luc, s-ar indigna. Ea vrea să-i mărturisesc toate întâmplările, toate gândurile mele cele mai intime. Dar e cu putința așa ceva? Nu cred. De multe ori sau, ca să nu exagerez – uneori, nici ție însăți nu-ți mărturisești toate impulsurile, dorințele, gândurile, care vin, ca din senin, uimindu-te, unele parcă nici nu sunt ale tale. Altele te înspăimânta pur și simplu. Oare toate fetele de vârsta mea sunt astfel? Nu. Cele mai multe, majoritatea, cred, sunt pure. Dar ce înseamnă să fii pur? Sufletește, trupește? Ori amândouă la un loc? Să mă acuze cine o vrea, de cinism. Eu, așa cum sunt, cu toate epitetele ce

mi se aruncă în față, sau în spate, mă consider o ființă pură. Sufletul meu e pur ca lumina sfântă a soarelui.

Când a murit mama aveam unsprezece ani. Doamna ce nenorocire! Oare există o alta mai mare pe pământ decât să-ți pierzi, pentru totdeauna, o ființă atât de iubită! Poate dacă ar fi trăit mama, nu decădeam astfel. Dar mă revolt. Am spus că mă consider o ființă pură! După o mama n-a mai fost, m-am simțit făptura cea mai singura din lume. Tata, absorbit de treburile lui, parcă nici nu m-ar avea. De câteva ori pe săptămână ne vedem? N-aș putea spune. Câteodată, am impresia că săptămâni întregi nici nu ne zărim. Parcă am trăi la alt capăt de pământului, nu în aceeași casă. Așa l-am pomenit de când mă știu. Citeam în ochii mamei o tristețe fără margini. Mai tot timpul și-l petrecea cu mine. Cred că numai când simțea nevoia să se odihnească, mă lăsa singură. Aveam tot cei ne trebuie, tata a câștigat foarte bine întotdeauna, cel puțin așa îmi închipui, n-am dus lipsă de nimic, în casa noastră se găseau din belșug de toate. Numai mama era foarte tristă. Mă strângea deseori la sinul ei și mă îmbrățișa cu deznădejde. Și mă săruta, și mă cerceta cu ochii ei mari, negri și atât de triști.

Ce bună a fost cu mine! M-a învățat să vorbesc și franțuzește și englezește. Avea atâta răbdare. M-a

învățat să-mi placă muzica. Doamne, ședeam ore întregi amândouă și ascultam concerte de pian și de vioară. Întâi nu am înțeles nimic. Dar stăteam nemișcată din respect pentru mama, probabil, văzând că atunci, în acele clipe, ochii ei devin luminoși, iar un surâs de nedescris îi însenina chipul. Mai târziu mama a început să-mi explice. Și cred că am învățat să înțeleg, ori să simt muzica, ori să-mi placă, de timpuriu. Dar cărțile cu basme, de poezii, de călătorii!

Dacă n-aș fi cunoscut-o pe mama, eram un om pierdut. Nu eram un om ca mulți alții. Pentru tata, nici mama n-a existat. Numai preocupările lui.

După moartea mamei, tata a adus în casă o rudă îndepărtată să aibă grijă de mine. Apoi nu s-a mai interesat nici de această rudă, nici de mine. După ce am mai crescut și am intrat la liceu, aproape că nici eu nu-l mai vedeam. Ne despărțeau foarte mulți ani, preocupările noastre și multe camere. Eu locuiam la etaj, singură în vila noastră. De atunci sunt un om independent. Ce noroc că am cunoscut-o pe Luc. Știu că nu mă aprobă în multe din acțiunile mele, dar sunt convinsă că mă înțelege.

Se spune despre mine că sunt o fată ciudată. Nu prea îmi dau seama de ce. E adevărat, colegele mele, în afara

de Luc, niciuna nu mi-e prietenă. N-am izbutit să mă apropii de ele. Băieții, niște înfumurați, ori lipsiți de haz.

Dintre toți pe care îi cunosc, îmi place Daniel. E foarte serios și e mort după automobile. E student la Poli. Cred că știe ce vrea. Dar cu el nu pot fi prietenă. Are alte preocupări, altfel vede viața. E un tip care a făcut sport, de aceea, zice, nu fumează, nu bea cafea, are o viață ordonată. Numai motoarele de automobile și toate tipurile de autoturisme îl interesează. Zice că vrea să fie pilot de încercare. Am auzit că a participat, zilele trecute, la un raliu la Brana și a ieșit pe primul loc. Trebuie să-i trimit o felicitare.

Ce paranteză lungă am făcut! Am vrut să scriu altceva. Așadar, aveam 15 ani. Ieșisem cu scuterul în afara orașului. Era spre vară. O zi frumoasă, senină. Nu mergeam cu viteză prea mare. Totuși vântul îmi răvășea părut și-l simțeam cum pătrunde răcoros pe sub mâneci, de-a lungul brațelor, înfiorându-mă. Bluza subțire îmi tremura deasupra sinilor. Eram o fată care atrăgea. Nu sunt și nici nu am fost vulgară. Ciudățenia mea emana un fluid deosebit. Așa mi-a spus un profesor foarte tânăr, ceva mai târziu.

Nu știu cât timp am mers, lăsându-mă în voia celor o mie de brațe ale vântului, când m-am hotărât să mă opresc. Eram la marginea unei câmpii, cosite de curând.

Iarba nu fusese încă strânsă și rămase așa cum căzuse sub coasă. Am lăsat scuterul proptit de pământ și am pornit printre dârele late, verzi, de iarbă plină de sevă proaspătă. Un miros crud de seve și sucuri amărui m-a întâmpinat învăluindu-mă. Am mers, am mers, cu nările dilatate, cu mâinile întinse, cu ochii închiși, cu gura deschisă, lacomă, respirând. M-am trezit când cineva mă cuprinsese în brațe. Am țipat și am ridicat pleoapele.

— Dacă ar fi noapte, aș zice că ești lunatecă, am auzit vocea bărbatului care nu-mi dădea drumul. Și apoi a râs. Un râs cum nu mai auzisem. Ochii lui mă priveau de foarte aproape și îi simțeam respirația arzându-mi obrajii. Era înalt, se aplecase asupra mea și avea părut ca de aur, cu fir lung.

— Dă-mi drumul, am strigat și am început să-l izbesc cu pumnii în piept.

Am auzit iar râsul acela care mă nedumerise și mă speriase. Dar nu mi-a dat drumul, dimpotrivă s-a aplecat și mai mult asupra mea, m-a strâns cu brațe puternice, ca un cerc de fier, m-a cuprins și mi-a strivit buzele cu gura lui.

A fost primul bărbat pe care l-am cunoscut.

Îmi place să intru singură în cofetării sau cafenelele de

la marginea orașului. În vacanțe plec deseori în orașe pe care nu le cunosc. Pe țărmul mării am cunoscut tot felul de oameni. Un marinar irlandez, tânăr, cu păr și barba roșcată, a fost al doilea bărbat cu care am făcut dragoste. Am făcut-o din curiozitate. Primul îmi lăsase un gust amar de straniu, de neverosimil. De multe ori după aceea mă întrebam dacă totul se petrecuse în realitate, ori fusesem prada unui vis nebunesc. Acum, în port, unde stătusem la o masă în semiobscuritate, într-o cafenea, privisem îndelung pe acel bărbat cu plete și barbă roșcată, la fel stătea singur în fața unui pahar. De la un timp am început să ne privim deschis, fără jenă. A venit, după ce și-a luat paharul, și s-a așezat în fața mea. Am continuat să ne privim. Mi-a oferit țigări. N-am scos o vorbă. Mai târziu s-a ridicat de la masă, m-a prins de mână. Eu l-am urmat fără sa stau pe gânduri. Mi-a plăcut.

Nu știu ce se întâmplă cu mine. Mi-am pierdut copilăria. N-am avut când să mi-o trăiesc după moartea mamei. M-am trezit, în câțiva ani, că văd lucrurile, întâmplările, relațiile dintre oameni, cu alți ochi decât colegii și colegele mele. Îi invidiam pe unii cât pot fi de copilăroși. Dar erau ei înșiși. Eu nu mai eram. Aveam uneori impresia că trăiesc viața altcuiva și nu propria mea viață.

De la un timp, ca sub prada unei voințe ce mă depășea, plecam de acasă. Lipseam câte două, trei zile, mă urcam în tren și porneam fără țintă. Coboram nu la gara indicată pe biletul de tren, ci acolo unde mi se năzărea. După ce reveneam, mă cuprindea o scârbă nesfârșită de mine însumi. Intram în baie, umpleam cada cu apă cât mai fierbinte, azvârleam câteva tablete de șampon și intram în vană înecându-mă în spumă. Îmi frecam piele pe întreg trupul cu un burete aspru, de parcă vroiam sa înlătur orice urmă a unei atingeri străine. Lacrimile mă podideau, se prelingeau sărate pe obraji, pe buze, se amestecau cu apa și spuma verzuie cu miros de levănțică. Atunci simțeam atât de puternic prezența mamei, iar ochii ei. Nefiresc de triști mă învăluiau într-o privire sfâșietoare, care apoi dispărea ca într-o ceață" '.

Când am terminat de citit paginile acestea pe care mi-l adusese Luc, nu mai știam ce să cred. Am rămas cu filele în mână, tăcut. Eram amândoi pe o bancă singuratică dintr-un parc imens. Am privit-o pe Luc. Plângea înăbușit, cu suspine mici. Nu i-am spus un cuvânt. Ce se întâmpla cu aceste tinere fete? Pe ce drum mergeau? O responsabilitate enormă parcă mă copleșea. Am căutat să-mi revin. Am întins paginile lui Luc, dar în mișcarea oarecum stingheră, ultima a căzut

pe iarbă. Când m-am aplecat s-o ridic am observat pe contrapagină următoarele cuvinte: „Doamne, nu există oameni pe acest pământ? Dacă exista, scoate-mi în cale unul. Și acela să fie omul meu”.

— Luc, de unde ai aceste file? Ți le-a dat Cuore?

Luc și-a descoperit încet fața din palme, șuvițele de par erau resfirate umed peste obraji și m-a privit foarte ciudat. Credeam atunci că este foarte impresionată, răvășită în toată ființa ei. Așa credeam atunci, fără să pot intui realitatea, care avea să se arate și mai cutremurătoare.

— Nu, nu mi le-a dat Cuore. I le-am furat. Apoi, fără să-și zvânte obrajii de lacrimi: Știi, Dan, uite, acum parcă încep să regret că ți le-am dat. Cred că am făcut o mare imprudență. Și mai cred că este ireparabilă.

— Luc, nu înțeleg. Ce vrei să spui cu asta?

— Lasă. Poate e mai bine așa. Dar nu cred. Nu, nu insista, te rog, astăzi mi-e de ajuns. Orice ai face, orice ai zice, nu mai scot un cuvânt despre... Cuore.

Firește, mi-am dat seama că nu are rost să mai stărui. Cel puțin acum.

— Vrei să mergem? Am întrebat-o într-un târziu.

A înclinat din cap:

— Dacă vrei, du-te. Eu mai rămân.

N-am plecat. Nu puteam s-o las singură. Ceva din mine spunea că nu trebuie s-o las singură. Am rămas

alături, pe banca aceea din parcul imens, în acest început de primăvară. Fiecare cu gândurile lui. Era o vreme frumoasă, cu soare. Copacii înfrunziseră. Castanii aveau florile mari deschise. Mi-am rotit privirea într-un semicerc larg, care cuprindea și cerul și pământul. Ce se petrece cu aceste ființe? Mă întrebam obsedant. Pe Luc nu o mai văzusem de câteva luni de zile. Treburile mele nu-mi lăsaseră un răgaz. Ea mă căutase de câteva ori la telefon. Lipsisem un timp mai îndelungat din oraș e adevărat. Maiorul R... Îmi încredințase altă misiune, pe care tocmai o dusesem la capăt. Luc insistase în ultimele zile să ne vedem și cum n-aveam acum motive să amin revederea noastră, iată-ne aici. Nici pe băieți nu-i mai întâlnisem de mai multă vreme. Doar o dată, întâmplător, pe Sebastian. Era grăbit, mergea la bridge. Am stat câteva clipe de vorbă, l-am invitat să bem o cafea, dar m-a refuzat categoric și mi-a promis că mă va căuta:

— N-avea grijă, bătrâne, te calc, cât de curând.

— Ce face Matei? Dar doctorul Paul Dăscălescu? L-am întrebat. I-ai mai văzut?

— Matei ăsta a început să mă scoată din sărite. Parcă a înnebunit. Poate odată o să-ți spun. Poate voi avea nevoie de o părere de-a ta. Asta – adăugă grăbit – nu pentru că te-aș considera că ai avea nu știu ce experiență mai largă decât mine, dar... În fine, vom vedea. Doctorul

Dăscălescu așteaptă un alt transport de discuri. Când va sosi omul, te, anunț. Te-am salutat, bătrâne, iartă-mă, dar îmi place să fiu parolist.

Și s-a dus, mai înainte de a-i răspunde un cuvânt.

Pe furiș, am privit-o pe Luc. Se așezase pe iarba proaspătă, cu genunchii adunați sub bărbie, într-o ipostază asemănătoare „Cumințeniei pământului”. N-am tulburat-o. Îmi depanam firul interior. Vecinătatea acestei fete, confesiile lui Cuore aduseseră în prezent pe Matei și Sebastian, pe doctorul Paul Dăscălescu. Și, prin ei, chipul fantomatic al lui Hugo van Dermeer.

Maiorul R... hotărâse, în urmă cu câteva luni, să fie pus sub observație doctorul P... asistentul Profesorului.

După ce Profesorul fusese înștiințat că s-a găsit o bandă de magnetofon pe care era înregistrată o discuție a sa cu doctorul P... și după ce a cunoscut conținutul acestei discuții, solicitase, pentru ca secretul cercetărilor și lucrărilor sale să fie asigurat, să se angajeze în cadrul Institutului o persoană având aceste atribuții. Ca urmare, în funcția de secretară a Profesorului se afla acum una din colegele mele, locotenentul Mira M... Între timp eu primisem o altă misiune, pe care, după cum am spus, tocmai o dusesem cu bine la capăt. Maiorul R... totuși, decisese ca dosarul Hugo van Dermeer să fie clasat. Străinul cu pașaport olandez nu

mai apăruse; Matei și Sebastian, deși îl cunoscuseră și se văzuseră cu el în două-trei rânduri, relațiile lor nu ni s-au părut să aibă vreo legătură cu bănuielile noastre inițiale. Sunt și situații de natura aceasta, evident, în orașul Brana mai fusesem de câteva ori, am și schiat astă iarnă în Poiana Soarelui, o văzusem și pe Ursula, care mi s-a plâns că prietenul nostru comun, poetul, nu mai dăduse semne de viață. E adevărat, îi mai apăruseră niște cărți, dar ea, Ursula, nu-l mai întâlnise. Fata aceasta subțire, înaltă, dezinvoltă, cu argint viu în sânge, era o bună camaradă. Îmi plăcea s-o ascult vorbind două, sau chiar trei ore, povestea fluent și colorat mici întâmplări din viața studențească ori din afara universității, care pe mine mă atrăgeau, mă interesau, mă deconectau. Într-o seara, mi-aduc aminte, după ce am schiat împreună, am invitat-o la mine, la hotel, să ne încălzim, să fumăm o țigară.

— Nu vreau să stăm la bar, vreau să vin în camera ta, a zis de îndată ce am intrat în holul mare spațios.

— N-am nimic împotrivă, i-am spus. Să urcăm.

Și am urcat, am intrat amândoi, nici nu s-a așezat și mi-a cerut un halat, că vrea să se dezbrace, să-și lepede echipamentul care o obosise și să stea lungită în pat.

Adusesem cu noi aerul rece, proaspăt al zăpezilor pure, un freamăt de sălbăticiuni tinere. Ursula a început să se dezbrace, fără niciun fel de jenă. Și-a aruncat

puloverul gros pe covor, o bluză mov de mohair apoi, în urmă o bluză violacee de mătase. Și-a lăsat numai sutienul. După aceea și-a scos bocancii, pantalonii de schi și a rămas într-un chilot, aproape un slip. Era înaltă, subțire, avea carnea proaspătă, parcă se îmbibase de parfumul zăpezii și al brazilor.

— Ei, ce te uiți, Dan? N-ai mai văzut o femeie goală?

— Vrei să spui, o adolescentă aproape goală? Am zis eu, mărturisesc, tulburat.

— Zi-i cum vrei. Dă-mi repede un halat, vreau să fac un duș. Nu mai căsca gura. Și se amuză copios, privindu-și silueta de trestie în oglindă. Apoi a dispărut în baie. Imediat am auzit apa țâșnind și murmurul unei melodii.

M-am dezbrăcat la rândul meu și am îmbrăcat un pantalon cu o bluză. În odaie era cald, plăcut. Pe fereastra foarte mare, aproape cât peretele, vedeam pădurea de brazi sub povara albă a zăpezii. Mi-am aprins o țigară. În paharele de apă am turnat coniac foarte puțin pe fund, apoi am deschis casetofonul și m-am lungit pe pat. Abia terminasem țigara și Ursula a ieșit din baie. Îmbrăcase halatul meu. Îi îndoise mânecile, dar se vedea că e tot lung. Nu-l încheiase. În mișcare i-am văzut sânii. M-am întrebat înfiorat dacă era toată goală. S-a privit fugitiv în oglindă, apoi s-a lungit lângă mine în pat și a zis:

— Dan, vreau un Kent. Să mi-l aprinzi tu.

Părea foarte naturală. M-am supus docil, dar mâna îmi tremura ușor pe brichetă.

— Ești un caraghios, mi-a zis, luându-mi prelung țigara dintre degete.

Un timp a tăcut, fumând liniștită, culcată pe spate, cu picioarele întinse. Apoi:

— Dă-mi să beau.

M-am aplecat, am luat paharul și i l-am întins.

A sorbit încet, abia ridicându-și capul învăluit în păr. Ținea pleoapele închise. A șoptit:

— Ce crezi despre mine?

— Eu?

— Da, tu. Ce gândești despre mine? Acum.

— Ești o fată atrăgătoare.

— Nu fi stupid. Dan, te credeam mai inteligent, ce naiba?

Încercam să-mi revin. Stau în dubiu: să pozez că ignor toate aceste avansuri (dar erau într-adevăr, ori Ursula, tip și sânge nordic, vedea altfel, lucrurile?), sau să mă las dus de fluviul care pornise apele nestăvilit?

Văzând că tac – probabil fără să vreau începusem s-o intrig, Ursula a zis, deconcertându-mă cu totul:

— Vreau să-ți spun ceva, Dan.

Nu mi-a lăsat răgazul s-o ascult, nici nu știu de altfel dacă eram în stare s-o fac, s-a aruncat peste mine, mi-a

răsturnat paharul pe podea și a început să mă sărute sălbatic, brutal, aproape strivindu-mi buzele. A trebuit să întorc capul, gura cred ca îmi sângera.

După un timp s-a oprit, s-a ridicat pe jumătate, îi vedeam sânii superbi, tari, m-a privit insistent, cu pupilele mărite, cu părul curgându-i peste fața mea.

Am îmbrățișat-o. Am sărutat-o. I-am sărutat sânii și i-am simțit coapsele lungi, ca niște clești de fier.

Asta a fost tot.

Țin minte că am coborât târziu. Zăpada devenise albastră în noapte. Mă durea capul. Cred că și pe ea o durea. La bar am băut câte o cafea mare și whisky. Apoi am condus-o până la autobuzul care lega Poiana Soarelui de Brana. A doua zi am plecat, fără s-o mai întâlnesc.

— Probabil te-au amuzat paginile lui Cuore? Am auzit un glas, ca din altă lume.

O clipă n-am știut unde sunt, al cui glas îl aud, dacă mi se vorbește mie, ori altcuiva. M-am adunat. Luc ședea dreaptă în fața mea. Am vrut să-i răspund ceva, nu știu ce, dar ea s-a smuls din loc și a început să alerge pe aleea lungă din dreapta noastră. Mi-am revenit, m-am ridicat de pe bancă și am început să alerg după ea.

N-a fost ușor s-o ajung. Dar era prea târziu. Luc nu mai era singură, ci mergea alături de un bărbat, pe care

parcă îl cunoșteam. Am pășit pe lângă ei, cu intenția vizibilă de a nu trece neobservat și în același timp, de a-l privi în față pe bărbatul acela necunoscut. Nu. Nu era un necunoscut. Îl cunoșteam, dar nu-l mai întâlnisem de mult. Luc îi prinsese brațul.

Era doctorul P... asistentul Profesorului de la Institutul de cercetări genetice.

Misiunea locotenentului Mira M... și o întâlnire neașteptată

Locotenentului Mira M... colega mea din Serviciul de contrainformații, maiorul R... îi încredințase supravegherea doctorului P... Nu-mi retrăsese misiunea data dar, în urma celor constatate, hotărâse că numai locotenentul Mira M... putea asigura informațiile de care aveam nevoie pentru deplina elucidare a acestei situații, care nu devenise ceea ce se cheamă „un caz”. De aceea, între timp îmi încredințase altă misiune, pe care, așa cum am afirmat mai înainte, o dusesem la capăt. Firește, în clipele de răgaz, mă gândeam deseori la tinerii mei prieteni, Sebastian, Matei, Luc, Cuore (pe care nu o cunoșteam încă personal), la Hugo van Dermeer, la acea tulburătoare apariție din Brana și Poiana Soarelui, care se chemase Patricia Sheridan.

Mărturisesc că undeva, în sufletul meu, eram

neîmpăcat. N-aș putea spune de ce, dar, când reveneam asupra acelor figuri, situații reale, situații prezumate, ipoteze, deducții, constatam că îmi lăsaseră un gust nedefinit, ca să vorbesc astfel. Cu alte cuvinte, pluteau toate într-o ceata, care nici nu se risipise, nici nu devenise compactă, ca să forțeze o limpezire. Și acum Luc mă readusese în inima acestor stări, iar confesiunile lui Cuore mă impresionaseră peste măsură.

Dar despre faptul că Luc se cunoștea cu doctorul P... ce să mai înțeleg?

Pentru toate aceste gânduri, uimiri și semne de întrebare, m-am dus la maiorul R... și l-am rugat să-mi permită să fiu pus la curent cu rezultatul investigațiilor colegei mele, locotenentul Mira M...

— De bună seamă, îmi răspunse maiorul R... consider că e necesar să cunoști tot ce s-a întâmplat la Institut în timpul absenței ci dumitale.

Datele, cât de sumare sunt, constituie un semnal de alarmă pentru noi. Cercetările Profesorului au ajuns într-o fază care poate constitui realizarea unuia din visele, aș zice milenare, ale omenirii.

Locotenentul Mira M... era o femeie tânără, de statura mijlocie, cu trăsături fine, dar ferme. N-aș putea spune că o cunoșteam foarte bine, dar știu că se bucura în rândurile colegilor și superiorilor noștri de o stimă și

prețuire aparte. Maiorul R... știuse ce face încredințându-i-l pe doctorul P... Locotenentul Mira M... unea sensibilitatea cu logica într-un echilibru constant. Așa, cel puțin, se spunea.

Maiorul R... îmi dăduse filele rapoartelor primite, și-mi atrăsese atenția că după lectura lor, urma să avem o discuție. Am notat pentru mine câteva fraze. Iată-le:

„Doctorul P... mi-a părut distant, în primele zile. De o politețe făcută. Mi-a cerut mai apoi câteva mici servicii, care au atras o oarecare schimbare de atitudine... Am constatat că nu este insensibil la farmecele unei femei... Ținuta sa profesională continuă să fie corectă... După zece zile de când lucrez aici mi-a adus flori, m-a invitat în cabinetul său să bem împreună cafeaua pe care i-o prepara zilnic...

Este fiu de țărani, dintr-o regiune de peste munți. Părinții i-au murit în împrejurări tragice: tatăl s-a sinucis aruncându-se într-o fântână, iar mama a murit în chinuri cumplite, în curma arsurilor cauzate de vâlvătăile unui bidon cu petrol, pe când încerca să aprindă focul.

Petrecute cu mulți ani în urmă, toate acestea au lăsat traume în sufletul lui.

...Aș zice că e obsedat, uneori, de mania persecuției. Pomenește, în situații tipice, când își confesează

nemulțumirile, de faptul că a fost un elev bun și apoi un student eminent „obținând nota maximă la examenul de diplomă. I-am exprimat admirația mea, dar repetarea acestor succese de atunci, tonul infatuat care însoțește cuvântul, încep sa deranjeze și să dezvăluie o latură interioară, nu lipsită de importanță...

Pare un om capabil să trăiască sentimentul invidiei.

Afirmă că este un caracter franc, deschis, că nu agreează falsitatea, prefăcătoria. As înclina să cred că acestea sunt afirmații fără conținut...”

(Locotenentul Mira M... relata în continuare câteva situații, pe care le-am reținut fără să mi le notez. Mă interesează mai mult concluziile sale.)

„A fost însurat cu o colegă de facultate, îndată după terminarea studiilor. Pe atunci nu îi plăcea să vorbească, dar îi plăcea să se știe că este admirat, sau compătimit pentru faptul că se considera un om cu o tărie de caracter puțin obișnuită și înzestrat cu un spirit de sacrificiu rar întâlnit, întrucât soția lui era infirmă, purtând sechelele unei poliomielite din copilărie, care îi îngreunau mersul foarte vizibil. Aveau împreună un copil. Nu știu cum a izbutit să obțină divorțul.”

(Ceva mai târziu, când am preluat din nou întreaga

răspundere a acestei misiuni, extinzând investigațiile, aveam să văd că locotenentul Mira M... exagerase în nota acuzatorie adresată doctorului P... în privința căsniciei acestuia. Pentru restabilirea realității, trebuie să spun că fosta soție a doctorului P... fiind infirmă – poate este o explicație care o scutește de agravanta firească – era, sau devenise un spirit foarte egoist, acaparator, dincolo de limite suportabile. Treptat-treptat, cu un calcul demn de alte scopuri, „ajutată” și de spiritul îngust al maniei sale, ea i-a îndepărtat prietenii și relațiile mai apropiate.

„Doctorul P... mi-aduce aproape zilnic flori, continuăm sa bem cafeaua împreună, la ora zece, în cabinetul său. Dacă n-ar pomeni atât de des de faptul că a fost un student eminent și apoi șef de promoție! Vorbește cu ironie și dispreț de foștii colegi de facultate, care i se par că au reușit să realizeze în viață mai mult decât el.

Mă întreb la ce mai aspiră. Încep să fiu convinsă că, într-adevăr, subteran, este măcinat de un sentiment de invidie. Mi-a vorbit uneori, cu o nuanță voit nepăsătoare, de înfățișarea lui fizică nu tocmai atrăgătoare. O anumită paliditate, care arată un fond biologic șubrezit, îi accentuează și-i scoate în relief linia proeminentă a nasului, culoarea spălăcită a ochilor.

Ultima lui legătură sentimentală a fost o studentă, blondă, vaporoasă (mi-a arătat-o într-una din zile la institut) o sârboaică foarte voluntară și impulsivă. Un proiect de căsătorie cu această femeie a eșuat lamentabil. Atât mi-a spus, fără alte amănunte, și glasul îi tremurase. A fost prima dată când am încercat un sentiment de compasiune pentru acest om."

Am trecut, fără să notez, peste câteva file, pe care le-am considerat fără prea mare importanță pentru mine, deoarece nu făceau decât să accentueze, ca o pastă pusa viguros într-un tablou, trăsături psihice ale doctorului P... deja conturate. Rețin un amănunt care ar putea fi important: Doctorul P... pare îndrăgostit de secretara Profesorului. Ajuns aici, am întrerupt lectura filelor și am făcut o pauză. Mi-am preparat o cafea și după ce am așezat pe birou ceașca din care aburii se ridicau aromați, am deschis larg fereastra. Înfloriseră salcâmii și parfumul florilor albe și mov se ridica până la mine. Câțiva puști, în pantaloni scurți și bluze subțiri, se jucau pe gazonul verde din micul parc. Nu știu cât timp am rămas la fereastră. Joaca puștilor, strigătele curate, toată această agitație iscată din importanța pe care o dădeau jocului, aerul tare de primăvară, parcă mă smulgeau din odaia aflată în clădirea instituției unde lucram. Și totuși am revenit în fața mesei pe care stăteau ceașca de cafea

și restul filelor, multe din rapoartele locotenentului Mira M...

Am reluat lectura. După prima filă am tresărit.

„Doctorul P... a deschis ușa, m-a privit cu ochi dilatați și m-a rugat să-l urmez în cabinetul său. Părea foarte tulburat. În mâna care tremura abia perceptibil ținea îndoita o filă de caiet. Am lăsat ușa deschisă între biroul meu și cabinet, să aud dacă intră cineva, ori dacă mă sună Profesorul. L-am urmat curioasă.

— Mira, mi-a spus el, s-a întâmplat un lucru, extraordinar. Profesorul a lucrat în laborator toată noaptea. Singur. Se pare că ori a descoperit ceea ce căuta, ori e foarte aproape de acest pas.

A tăcut, și-a scos batista din buzunarul halatului alb, și-a șters fruntea și obrajii care deveniseră și mai palizi. S-a uitat la hârtia pe care o ținea în mână, apoi la mine. M-am speriat. În priviri avea luciri demente.

— Ce s-a întâmplat, doctore? Nu înțeleg nimic, am simulat eu.

Nu mi-a răspuns îndată. Privea mecanic fila de caiet, apoi mă privea cu ochii lui spălăciți. Părea că ezită să vorbească, ori poate repeta izbucnirea aceasta nefirească. Într-un târziu a zis, ceva mai liniștit:

— În sfârșit, n-are importanță că nu înțelegi... Important e că înțeleg eu... atât cât înțeleg. Pauză. Apoi: Mira, nu știu cum să-ți vorbesc, nu e momentul să-ți fac

confesii, dar simt că am încredere în tine. Văzând că nu răspund, accentua:

— Simt că pot avea încredere în tine. Nu e așa?

— Da, firește – am răspuns eu – da, trebuie să ai încrede re în mine.

Îmi dădeam seama că e un moment decisiv pentru misiunea mea și nu trebuia să-l scap. Am reluat:

— Poți vorbi liniștit. Nu ne aude nimeni. Ce s-a întâmplat cu Profesorul? Toată lumea știe că lucrează la o descoperire foarte importantă în domeniul geneticii. Ai aflat ceva? Am forțat eu clipa.

— M-a privit lung. Părea acum stăpân pe sine, deși lucirile acelea stranii nu-i dispăruseră cu totul din ochi. S-a apropiat de mine, mi-a cuprins umerii, m-a cercetat insistent (am făcut un efort ca să-i susțin privirea, apropierea asta fizică îmi repugna, dar m-am stăpânit) apoi a zis:

— Bine. Îți mulțumesc. Am nevoie de tine. Uite, aici – și desdoi fila de caiet – sunt niște formule care mă interesează grozav. E ceva esențial pentru mine, o chestiune de viață și de moarte, atât îți pot spune deocamdată. Te rog să mi le copiezi.

— Bine, dar... am simulat protestul meu.

— Lasă, n-are importanță. E foarte urgent. Trebuie să duc fila până ce Profesorul nu observă dispariția.

În acel moment soneria zbârnâi lung. Mă chema

Profesorul. Am ezitat. Doctorul P... tresări și îndoi hârtia cu formule, pe care o ascunse în buzunar, cu gest spontan.

— Ce să fac? Am zis.

— Du-te! Vezi ce vrea, apoi vino de grabă aici. Într-o fracțiune de secundă i-am spus:

— Dă-mi formulele, ți le copiez imediat.

— Nu, a zis doctorul P... foarte categoric, apăsând palma peste buzunar, du-te. Te aștept aici.

N-am stat mult. Profesorul mă rugase să-i fac o cafea tare. Ședea la birou cu o mulțime de hârtii asemănătoare aceleia pe care o sustrăsese Doctorul P... probabil din laborator. Nici nu m-a privit. Când am revenit în cabinetul Doctorului P... acesta dispăruse. Nu știu dacă au trecut mai mult de cinci minute, după care a intrat în biroul meu, m-a privit, din nou agitat, apoi fără să spună un cuvânt a intrat în cabinetul Profesorului. N-a zăbovit prea mult, l-am auzit pe Profesor strigând să fie lăsat singur. Doctorul P... a ieșit, a închis ușa cu grijă, era palid, foarte palid și mi-a zis, mai mult mi-a șoptit:

— Te caut mai târziu.

Într-adevăr, spre ora de plecare a venit la mine și m-a întrebat dacă vreau să cinăm la un mic restaurant de pe malul lacului. Desigur, am acceptat."

Urmau apoi câteva pagini în care locotenentul Mira

M relata episoade pe care nu le-am reținut, neacordându-le vreo semnificație deosebită. Doctorul P... nu mai pomenise nimic de fila cu formule și nici de altceva, în legătură cu cercetările Profesorului. Se înserase de mult. Copiii lăsaseră joaca și plecaseră. Mireasma salcâmilor albi și mov era mai pătrunzătoare. Mă simțeam obosit. M-am hotărât să amin pe a doua zi lectura raportului întocmit de colega mea. Am strâns filele și le-am încuiat în dulap. Am plecat. Un timp m-am plimbat prin parc, apoi m-am dus acasă. După o cină frugală ședeam lungit în șezlong în balcon. Lăsasem ușile larg deschise. Fumam și reflectam asupra celor citite. Locotenentul Mira M... părea că se găsește pe o pistă bună. Mărturisesc că eram mulțumit, pentru că bănuielile mele din toamnă începeau să se confirme...

Trebuie că telefonul suna de mai mult timp, pentru ca am tresărit auzindu-i apelul repetat, insistent. M-am ridicat, am intrat în odaie și am ridicat receptorul.

— Salut, mon vieux! Unde dracu ai fost atâta vreme? Mai știi cine îți vorbește?

— Bună seara, Sebastian, am răspuns. Glasul tău l-aș recunoaște și prin cablul transoceanic. Ce faci?

— Sunt la „Amazoane”, nu vii să bem ceva împreună? Mă plictisesc de moarte.

Am ezitat o clipă, apoi am zis hotărât:

— Nu, Sebastian, astă-seară nu pot. E ceva care mă

retine. I-am auzit cascada râsului revărsându-se în receptor.

— Aha, bătrâne! Am înțeles. Nu ești singur... S-o lăsam pe altă dată, dar să știi că îți simt lipsa.

— Și eu vreau să te văd, Sebastian, crede-mă. Uite, peste câteva zile, cred că e realizabil. O.K.?

— O.K., a zis Sebastian. Te caut tot eu.

Am adormit destul de târziu. M-a trezit telefonul. Somnoros am întins mâna după receptor, fără să aprind lampa. Vocea pe care am auzit-o și pe care aș fi recunoscut-o dintr-un vacarm mi-a alungat definitiv orice urmă de oboseală:

— Dimineața la ora cinci te rog să te prezinți la mine. Scuză-mă că te deranjez. Îți voi explica totul când ne vedem.

— Am înțeles, tovarășe maior – am răspuns – și înainte o de a mai adăuga vreun cuvânt, am auzit la capătul celalalt al firului clinchetul receptorului pus în furcă...

Am aprins lampa și m-am uitat la ceas. Era ora trei și jumătate. Fără îndoială se întâmplase ceva cu totul deosebit. Mai puteam dormi? Zadarnic am încercat. Peste trei sferturi de oră am intrat sub duș. Mi-am făcut o cafea, m-am îmbrăcat. Afară, răcoarea zorilor așternuse o boare subțire peste frunzele copacilor.

Maiorul R... m-a primit îndată. Locotenentul Mira M... ședea într-un fotoliu. Cum m-a văzut, maiorul mi-a spus:

— Peste două zile pleci în străinătate, în orașul D... În ziua de... se deschide Congresul Internațional de genetică, la care participă și o delegație de la noi, condusă de Profesor.

— Peste două zile? Am întrebat, nu fără uimire. Bine, dar... Maiorul R... îmi curmă vorba:

— Ai înțeles foarte bine: peste două zile. Totul este aranjat. Iată ce s-a hotărât, ascultați-mă amândoi. Locotenent Mira, dumneata îl vei însoți pe Profesor, ca secretara a lui. Din delegație va face parte și doctorul P... Pe care trebuie să-l supraveghezi foarte îndeaproape. E necesar să fii cât mai mult timp în preajma lui, să vezi dacă printre delegații străini la Congres are vreo relație neobișnuită.

Maiorul R... după o clipă, de tăcere, se întoarse spre mine:

— Dumneata nu vei face parte din delegația oficială, dar vei avea acces la lucrările congresului, la recepții etc. Și acum să vă expun foarte amănunțit planul conceput.

Peste trei ore părăseam biroul maiorului R... eu și colega mea, locotenentul Mira M...

Mi se încredințase conducerea acestei misiuni sau,

după cum spusese șeful meu, revenisem la ceea ce inițial începusem în toamna trecută. Maiorul R... era convins că Profesorul, cercetările sale, rezultatele la care ajunsese, constituiau acum ținta spionajului străin. Cu o intuiție care avea să mă uluiască, el susținuse că în funcție de comunicarea științifică ce o va face Profesorul la Congresul internațional de genetică, lucrurile se vor precipita. Maiorul R... calculase sosirea mea în orașul D... cu câteva zile mai înainte de venirea delegației noastre.

Drumul l-am făcut oarecum pe bucăți, cu trenul, apoi cu vaporul. Am ales drumul pe apă și pentru că timpul fizic îmi îngăduia și pentru faptul că mi se păruse foarte tentantă o călătorie de câteva ore pe mare.

Așadar, dimineața, la opt și jumătate m-am îmbarcat pentru orașul D. Plouă. Cheiul e cenușiu. Cerul plafonat. Argintul din zidurile cetății și din palmierii înșirați pe țărm devine plat, fără reflexe. Am ieșit în larg. Cerul și marea au nuanțe similare. Numai elicea celui mai mare vas de coastă pe care mă aflam, lasă în urmă largi dâre de spumă, care se pierd în zare. Un stol de pescăruși se aține după noi, înscriindu-și zborul elegant în voluta curenților. Ploaia a încetat. În stânga și în dreapta apar insule cu vegetație destul de bogată. Stau pe puntea superioară. Am dat ocol vasului, la clasa întâi

și a doua. Sunt două restaurante și două baruri. Destul de mulți pasageri. Cred cu suntem câteva sute.

Aștept să se limpezească înaltul cerului. Se zice că aici în acest anotimp ploaia nu durează mult. Într-adevăr, marea e liniștită în continuare și se arată semne de înseninare. Motoarele puternice ale navei torc molcom. Trecem printre două insule, foarte aproape una de alta, le disting foarte bine, până la amănunt. Pe neașteptate, spre răsărit, cerul se întunecă. Nu-mi dau seama în ce direcție merg norii. Vasul a început să aibă un ușor tangaj. Cerul s-a întunecat complet. Plouă iar. Pe fereastra elegantului restaurant, unde am coborât, văd puzderii de valuri cu crestele albe. Tună. Mai avem câteva ore bune până la D... Și totuși, la vest se arată o geană sidefie.

După o oră și treizeci de minute ancorăm la N... port în insula cu același nume. Este paradisiacă. Palmieri, chiparoși, pini. Clădirile, din piatră majoritatea, cu etaj, așezate în terase. La chei agitație caracteristică. Din nou ies larg. E un întreg arhipelag, dar insulele în cea mai mare parte, par nelocuite. Ploaia a stat. Cerul se mai limpezește. Pe puntea superioară, unde sunt, bate vântul cu tărie. Apa are aproape culoarea indigoului. Pasagerii se înfășoară în haine de ploaie, cu gulerele ridicate. Se vorbește în diferite limbi. După exact patru

ore ancorăm la S... o insulă de o rară frumusețe. Între timp cerul s-a înseninat Complet. Soarele arde puternic. Ciudată climă. Marea e limpede, nebănuit de limpede. Se poate vedea în adâncime până pe la zece, cincisprezece metri, albastru transparent, ca un văl diafan. S... pare o cetate străveche, probabil a și fost cândva. Plecăm. Înaintăm cu viteză prin arhipelag. Marea a redevenit calmă. E cald. Stoluri pe pescăruși urmăresc vasul, așteptând resturile de mâncare, de la bucătărie, ori cele aruncate de pasageri. Atunci se lasă, coboară pe ape, dar ne ajung cu repeziciune de necrezut. Le privesc siluetele subțiri, cu stern și plisc puternic.

Cobor, pentru masa de prânz. Mănânc. Sunt servit impecabil. Nu toate mesele sunt ocupate. Vreau să beau o cafea și să fumez o țigară. N-am fumat de câteva ore, furat de noutatea trăirilor, a peisajului. Plătesc, mă ridic și mă îndrept spre barul de la clasa întâi. E o încăpere intimă, cu fotolii joase. Alămurile sclipesc discret într-un ornamentație dispusă cu mult gust. Prin hublouri se vede marea, indigo, verde, albastră cu tente galbene. E formidabilă. Mă îndrept spre o măsuță de lângă un hublou. Periferic, înregistrez o siluetă și înainte de a o privi aud o voce cu inflexiuni nebănuite:

— Hallo!

Mă opresc, privesc și nu-mi pot opri o cumplită

nedumerire. În fața mea, pe un fotoliu scund, cu țigara între degete ședea și râdea foarte amuzată de mine Patricia Sheridan. Acea stranie apariție din Poiana Soarelui. Mi-ar fi fost cu neputință să-mi imaginez vreodată, chiar și în clipa care, se zice, poate deveni, incandescentă bătând în viitor, că, aici, pe vasul ce mă purta de la S... la D... spre capătul acestui drum acvatic și, spre începutul unui episod, poate foarte important, din misiunea mea, aveam să întâlnesc această frumusețe stranie. Nu-mi revenisem încă din starea de înlemnire, când ea continuă:

— Și eu sunt tot atât de uimită ca și tine. Nu mă așteptam să te revăd în această, cum să zic, croazieră. Nu vrei să iei loc? Mă întrebă.

Abia acum observai că rămăsesem nemișcat, pironii.

— Da. De ce nu? Am răspuns, căutând să-mi regăsesc echilibrul lăuntric. Tocmai doream să beau o cafea.

— O bem împreună, nu?

Nu sunt un tip închistat, am mai spus-o, dar modul acesta foarte direct de a fi abordat, m-a descumpănit. Am căutat să parez. Mă simțeam în continuare neliniștit și, firește, nu vroiam să se vadă. N-aș fi fost în stare să spun, de m-ar fi întrebat cineva în clipa aceea, dacă șocul se datora întâlnirii cu această ființă pe care o zărisem, o singură dată – și aceea în compania unui străin bănuit și urmărit de mine pentru spionaj, deci

acestui fapt, ori apropierii imediate a unei femei de o distincție tulburătoare, cum numai cunoscusem în viața mea, ori starea pe care o trăiam se datora ambelor supoziții. După douăzeci, treizeci de minute, cred că mi-am revenit la o linie de plutire.

Am băut cafele și cocteiluri de fructe cu gheață și am fumat țigări americane. În bar era plăcut și se auzea, difuz, o muzică de jaz.

Eram convins că reușeam să mă domin și că vorbesc foarte degajat de aceea am tresărit, când Patricia Sheridan (îmi spusese să-i zic pur și simplu Pat) vorbi:
– Să știi că nu mă mir. Ești foarte tânăr și trebuie să-ți mărturisesc că sunt obișnuită ca bărbații să se piardă în apropierea mea. O; nu protesta. E drept, nu toți, dar mulți, foarte mulți chiar.

— Indiscutabil, ești o femeie cu totul neobișnuită, am răspuns. N-aș spune că ești o femeie frumoasă. (Mă privi surprinsă). Ești mult mai mult. O știi doar. Pari o apariție desprinsă de pe basoreliefuri egiptene, ori asiriene.

— Ei, hai, ajunge. Vreau să știi că îmi placi. De ce tresari? Mi-ai plăcut din România, din orașul acela... cum se numește?

— Brana, am zis.

— Brana, da. Am vrut să te întâlnesc acolo, dar, făcu ea scuzându-se parcă, nu s-a putut.

— În schimb, iată-ne aici, zisei, aproape de ținta călătoriei. După cât m-am informat, vasul nu mai acostează până la D...

— Așa e, zise Pat. Debarcăm la D... Aș vrea să locuim în același hotel. Ai ceva împotrivă?

— Știu eu? Și am început să simt că această femeie poate deveni stânjenitoare pentru misiunea mea. Am adăugat: mi-am reținut o cameră la Hotel Lord și nu văd cum...

— O.K. Spuse cu un surâs irezistibil. Să nu crezi în destin? Și eu tot la acest hotel am reținută o garsonieră.

După aproape șase ore de la plecarea din S... am acostat la D... Hotelul Lord este situat chiar în port. Nu mi-a fost greu să mă descurc, clădirea domina portul și l-am zărit chiar de pe bordul vasului, când începuseră pregătirile pentru acostare. Nici Pat nu avea bagaje multe. Un hamal i-a ajutat și doar am traversat cheiul și apoi o stradă nu prea largă și am intrat în holul mare al hotelului. La recepție am aflat îndată că Pat avea o garsonieră la etajul doi. Eu, la șase. Ne-am despărțit în ușa liftului înțeleși să ne revedem seara pe terasă.

Am intrat în cameră. Are ferestrele spre partea opusă mării. Văd case vechi, cu acoperișurile din ardezie. Sunt clădite din piatră. E multă vegetație în fiecare curte, parcă ar fi grădini suspendate, unele deasupra celeilalte. Ici-colo, palmieri, pini. Mă dezbrac,

despachetez, îmi aranjez lucrurile în dulap, apoi intru direct sub duș. Sunt puțin obosit. De-abia așteptam să rămân singur – să mă dezmeticesc și să mă bucur pentru cele două pre pe care io am până la întâlnirea cu Patricia Sheridan.

Am coborât pe terasa largă înaintea lui Pat. Am ales una dintre mesele rotunde de pai împletit ascunse, sub uriașe umbrele parasolare, colorate, reclame ale firmelor de țigări, pe care chelneri tineri îmbrăcați în alb începuseră să le coboare.

M-am afundat într-un fotoliu, tot din pai, am comandat un suc de fructe cu gheață multă și am început să privesc în jur. Încă nu era lume prea multă. Am constatat că mulți erau între două vârste. Probabil tinerii apar mai târziu. Apoi privirile au întâlnit marea, mai bine zis un golf albastru violet, în care soarele în asfințit arunca plăci roșii tremurânde. Erau acostate într-un loc ceva mai retras, în afara portului, o mulțime de iachturi; cu stâlpii catargelor înfipți parcă în cer, cu velele strânse. Pat m-a descoperit înainte ca s-o văd eu.

— Hallo, Dan! zise, când fu aproape.

Am tresărit și m-am ridicat din fotoliu, întâmpinând-o.

— Hallo, Pat!

Era îmbrăcată într-o rochie cu flori mari, foarte transparentă, foarte scurtă și foarte decoltată.

— Ești superbă, Pat! Nu m-am putut stăpâni să exclam.

Trupul ei tânăr și bronzat, cu linii lungi, profilul extraordinar și ochii adumbriți, priviri care parcă veneau de foarte departe m-au tulburat și probabil n-am reușit sa ascund. A râs, a surâs mai degrabă cu un sunet reținut, în vreme ce își scotea dintr-o poșetă mică din piele de șarpe, țigările și bricheta. Un timp am fumat amândoi în tăcere, privindu-ne foarte direct, cu senzația unei comunicări fără văluri. Mi s-a părut că plutește o clipă în pupila ei mărită nefiresc, o undă de tristețe.

— Pat, am zis. Cine ești tu în definitiv? Privirile i-au revenit lucide, a continuat să se uite la mine și-a aprins o altă țigară (fuma fantastic de mult) și de data asta a tăcut. Apoi, mi-a răspuns: – O simplă femeie care te place.

— Nu, nu e adevărat, am protestat, sau nu numai atât. Uite, îți spun, încă din orașul Brana – din barul acela semiluminat – îți amintești? (ea a înclinat afirmativ pleoapele) am intuit, că nu ești un om asemeni tuturor, iar azi, în numai câteva ore, impresia aceasta a devenit certitudine.

— Exagerezi, dragul-meu, a zis, mișcându-se felin în fotoliul de pai împletit. În fond ce știi tu despre mine?

De altfel, cred că nici nu e nevoie să știi mai mult decât vreau eu.

— Evident, Pat! Nu sunt omul care să forțez confesia. Totuși m-am obișnuit să cunosc pe cei de care viața mă apropie.

— Viața? zise cu un zâmbet ușor de dispreț. Ce e viața? Să lăsăm asta, Dan. Vreau să uit câteva ore cine sunt. Nu mă interesează cine ești. Fă la fel. Mai bine cheamă chelnerul și plătește sucul de fructe, pe care văd că nu l-ai băut încă, și să mergem. Ai mai fost în acest oraș?

— Nu, Pat. N-am mai fost.

— O.K. Atunci vino să-ți arăt, în plimbare, fără pretenții de ghid, aceste locuri extraordinare. Mâine, poimâine, adăugă, nu știu cât voi mai putea sta cu tine, deși îmi voi aranja programul astfel, ca să te pot vedea, cât voi rămâne aici. Nu prea mult, te previn. N-am venit aici în vacanță. Și încă ceva. Să nu faci prostia să te îndrăgostești de mine. S-a ridicat hotărâtă și a pornit spre treptele largi care coborau spre chei. Când am ajuns-o, chemase un taxi. I-am deschis portiera și după ce s-a urcat, am urmat-o și m-am așezat lângă ea. Automobilul circula cu mare viteză, ca și celelalte, multe, foarte multe. A traversa o stradă, pare să fie un act temerar. Străbatem destul de repede orașul. Deodată, Pat, care nu scosese un cuvânt de când

plecasem de la hotel, se apleca spre șofer și îi vorbi într-o limbă necunoscută mie. N-am deslușit niciun cuvânt. Aveam să aflu că este vorba de punctul situat foarte aproape de intrarea în cetatea orașului. Am: coborât. Am vrut să plătesc șoferul, dar Pat m-a oprit categoric și a zis:

— Dan, îmi place să cred că am mai multă valută decât tine. Păstrează-ți banii. Îți vor trebui pentru vacanță.

După care Pat mi-a prins brațul, tandră, și ne-am îndreptat, prin furnicarul de oameni, înspre zidurile cetății. Recunosc că priveam cu multă curiozitate în jur. Un pont – leve ne trece din secolul XX în evul mediu, ori mai degrabă în epoca romană. Se văd scripeții și lanțurile care ridică micul pod, izolând cetatea de oraș. Sunt foarte, foarte mulți tineri. Băieții poartă, plete, fetele sunt tunse scurt. Sunt îmbrăcați sumar, în pantaloni, cu pieptul puternic bronzat, unii desculți. Fetele, multe, poartă sandale cu adevărat romane, talpă subțire, aproape inexistentă, prinse cu șireturi în zig-zag, până sub genunchi. Pășim pe mari dale de piatră patinată de vreme. Aproape imediat la intrare, o fântână, tot de piatră, ca și clădirile cu unul sau două etaje. La balcoanele din fier forjat, ori pe turnuri și turnulețe sunt prinse steaguri viu colorate, albe, galbene, roșii, albastru deschis, cu diferite figuri și

desene. Aud vorbindu-se engleza, italiana, franceza. Parcă mai mult engleza. Sunt tulburat, noutatea mediului, mulțimea, graiurile pestrițe, mă farmecă, mă amețesc. Pat continuă să stea strâns alăturată de mine, mă privește din când în când și surâde, cu ochii, ei mari, ciudați, cu buzele pline, cu pomeții obrajilor. Din când în când îmi spune, atrăgându-mi atenția asupra unei clădiri (toate sunt din piatră, din bucăți mari, geometrice, cu amprenta multor sute și sute de ani):

— Aceasta este mănăstirea călugărilor franciscani, unde se află și o farmacie de epocă. Intrăm. Multe odăi, curte interioară cu vegetație specifică, palmieri, oleandri mari, cât prunii la noi, cu flori opulente, violacee. Azi, fosta farmacie e un muzeu, în parte, păstrând manuscrise și rețete ale vremii, portrete ale oamenilor de știință care au lucrat aici, cu abnegație benedictină, de-a lungul secolelor; diverse unelte și instrumente de uz medical și farmaceutic. Ieșim, aș vrea să mai rămân, dar Pat spune – Vreau să-ți fixez câteva puncte de reper, vei veni după aceea, în zilele viitoare, sper că rămâi mai mult, altfel n-ai văzut nimic. Acum n-avem timp, în curând se va înnopta.

În piața lungă, enormă, dreptunghiulară, pășim din nou prin mulțime pe dale de piatră. Altă fântână. Puzderii de porumbei se strâng. Pat mi-arată o clădire enormă, îmi spune că este Palatul Rectorilor și că

datează din secolul XV-XVI. Ocolim acest palat și marea ne întâmpină generoasă. Încep să se aprindă lumini, ici-colo.

Ne apropiem de chei. Puzderii de bazare cu fel de fel de obiecte, din aramă, pânze brodate, figurine, mărgele și multe altele, pe care n-am timp să le văd, pentru că Pat mă poartă cu ea, nu stă mult locului. Pe sub ziduri înalte, uriașe, mă duce de-a lungul cheiului spre capătul micului golf. De acolo zăresc o insulă, nu prea departe. Văd mici hidrobuze ințesate cu pasageri, care se duc și vin, cu zgomot de motor și de apă caracteristic. Ne așezăm pe o uriașă piatră, din multe altele și privim marea, bărcile, hidrobuzele luminate, conturul insulei, care se estompează. Ascult sunetele, glasurile valurilor, izbindu-se de diguri, aspir mirosul sărat al apelor. Într-un târziu, s-a înnoptat, Pat îmi spune:

— M-ai uitat? Să mergem. Vei avea destul timp să vii și să revii aici. Să știi că fără ghid e foarte greu să te descurci. Va trebui să-ți iei tot felul de hărți, de pliante, să te atașezi câte unui grup de turiști, care sunt însoțiți de ghid.

— Ai dreptate, Pat. Așa voi face. Sunt uluit...

Și eram într-adevăr, dar venisem aici cu alte scopuri. De mâine, îmi continuam misiunea. „Vacanța” mea se sfârșea. Dar Pat nu știa toate acestea, n-avea de unde să știe și nicio rațiune să le știe. Ne-am ridicat. Pat mă

cuprinse cu amândouă brațele, abia mai puteam merge. Deodată s-a oprit, s-a înălțat spre obrazul meu și m-a sărutat năprasnic pe gură. Nu-i păsa de mulțimea din jur, căreia, de altfel la rândul ei, nu-i păsa de noi. Multe perechi se îmbrățișau lejer în văzul tuturor.

Am revenit la locul din micul port, unde am văzut bărci prinse cu odgoanele de chei. Erau destul de mari, cu un soi de cabine, luminate acum (între timp se întunecase, noaptea căzuse brusc, ca la tropice). Era agitație. Se prăjeau peștii pescuiți probabil puțin înainte, se desfundau mari damigene. Pat m-a întrebat:

— Dan, vrei să mâncăm aici? Mi-e foame. Se mănâncă admirabil și se bea un vin roșu, foarte bun.

— Desigur, Pat. Dar unde vrei să mâncăm?

Pat a râs amuzată, m-a împins ușor spre una din acele bărci acostate la chei, am coborât câteva trepte și ne-am așezat la o măsuță, lângă niște necunoscuți, care ne-au făcut loc. Vorbeau italiana și erau tineri. Pat le-a mulțumit, apoi s-a adresat unui bărbat voinic, frumos, patronul acelui improvizat bistrou. După puțin timp ni s-au adus câte doi pești la grătar, în farfurii, cred de pământ (lumina improvizată era destul de palidă) și în căni de lut, acel faimos vin roșu.

Pat mânca lacomă. N-am mai stat pe gânduri și am făcut la fel. Abia acum mi-am dat seama cât mi-era de foame.

Din nou, prin mulțime, în piața mare, dreptunghiulară cu dale mari de piatră. Era cald, foarte cald. Abia înaintam și dacă Pat nu s-ar fi ținut strâns de mine, ne-am fi pierdut. Tinerii, veniți din multe țări, vorbeau cu glas tare, cântau. Ne-am îndreptat spre ieșire. În apropierea fântânii cu etaje suprapuse se strânseseră mulți oameni. Ne-am apropiat și ne-am oprit. Erau băieți și fete care cântau, acompaniindu-se de ghitare. Din când în când se opreau, își scoteau, unii pălăriile mari cu boruri largi, și le întindeau spre cei ce ascultaseră. Monedele au început să cadă în pălăriile întinse. Apoi iar cântau așezați pe ghizdurile fântânii, ori pe trepte. Pat m-a tras înspre ei și a început să cânte, după ce ne-am așezat pe pietre. Avea o voce stranie, joasă, cu inflexiuni nefirești. Se cânta în diferite limbi, spaniolă, italiană, engleză. Altele necunoscute mie. Pat era transfigurată.

Am stat până noaptea târziu. Ne-am întors la hotel. Eram foarte obosit. În dreptul etajului 2, când s-a oprit liftul, m-am despărțit de Pat și am stabilit să ne vedem a doua zi.

Când m-am trezit a doua zi dimineața, prin storurile lăsate, răzbea soarele puternic.

M-am uitat la ceas: ora 9. M-am bărbierit, am făcut un

duș cu apă foarte rece. M-am îmbrăcat în fugă și am plecat. De azi, reintram direct în rostul prezenței mele în acest oraș. Trebuia să identific hotelul unde urma să sosească în această seară delegația oamenilor de știință români, la Congresul internațional de genetică, precum și clădirea în care se va desfășura congresul. Mai trebuia să întâlnesc și să cunosc oamenii care, într-un fel sau altul aveau contingență cu lucrările acestui for. La recepție m-am interesat unde se găsește cartierul E. Mi s-a răspuns că e situat pe malul opus al golfului, vizavi de hotelul în care locuiam, dar că nu erau ambarcațiuni care să asigure traversarea. Mi s-a indicat drumul pe lângă țărm și am plecat. Am ieșit din hotel. Într-adevăr lumina soarelui era neobișnuit de puternică. Prin lentilele foarte închise ale ochelarilor o simțeam arzând. Trec pe lângă cheiul rezervat ambarcațiunilor particulare. Acum se văd cu toate detaliile. Sunt dotate cu vele dar și cu motor. Sunt lungi de peste 30 de metri, cele mai multe, au cabine, umbrar, salonașe, lemnul galben strălucește ca și alămurile. Saltă zvelte pe apele cu tente violet.

Se numesc: Anadiomene-Venezia, Mermoiden-Wisbeeh, Trollungen, Lynora-Mogadiscio, Libra-New-York, Lucy III-Panama, Lydia, Chris-Trodheim, Brittina IIl-Londop, Rita.

Urmez sinuozitățile golfului, găsesc un autobuz și

peste vreun sfert de oră cobor într-o stație din peninsula E. Mi se pare toată o inflorescență de vile cu grădini de pini, chiparoși, palmieri, cățărate multe pe coline. Mă opresc sub un pilc de pini, a căror umbrelă foarte înaltă și bogată mă apără de soarele torid. Reușesc, după vreo jumătate de oră. Să aflu unde este biroul de organizare a Conferinței Internaționale de genetică. Mă interesez unde va fi găzduită delegația română. Mi se răspunde politicos în engleză, indicându-mi-se drumul până la vilă. O găsesc, este o vilă înconjurată de arbori și verdeață, situată într-o parte a peninsulei. Lucrările congresului se vor desfășura într-una din sălile Palatului Orășenesc. Câteva ore mai târziu aveam să văd că pe lângă acest palat trecusem aseară împreună cu Pat (unde o fi ea acum și ce face?) și se afla aproape în imediata vecinătate a debarcaderului de unde porneau hidrobuzele spre insula L... și unde cinasem cu Pat.

Toate delegațiile la congres urmau să fie găzduite în această uriașă peninsulă, ca și delegația noastră. Unele dintre delegații sosiseră, lucrările începeau a doua zi, printr-o sesiune festivă, apoi vor continua prin câteva comunicări de răsunet, după cum am aflat de la câțiva gazetari occidentali. M-am integrat unui grup de ziariști, am întâlnit câțiva mai amabili, cu care am și luat masa de prânz împreună. Evident, discuțiile au avut ca

unic subiect comunicările științifice programate și mi-am dat seama că în centrul atenției se afla un singur nume, acela al savantului român, care avea să sosească astă-seară. Am mai aflat că o serie de gazetari occidentali, reprezentând ziare de mare tiraj și răsunet internațional, se pregătiseră să-l întâmpine pe Profesor. Încă o dată trebuia să recunosc câtă dreptate avusese Maiorul R... care, înainte de plecarea mea din țară, îmi spusese că mă așteaptă situații neprevăzute, în care urma să iau decizii prompte, neșovăitoare, rapide, ce puteau avea consecințe necalculabile. Misiunea aceasta, spusese Maiorul R... depășea tot ce mi se încredințase până atunci și puteam fi, într-un anumit sens, invidiat de toți colegii mei. E o șansă, adăugă superiorul meu, care se oferă poate odată în viață. Înțelesesem limpede ce vrea să-mi spună. Nu venisem să spionăm ori să râvnim, ori să atentăm la bunul altuia, ci numai să ne apărăm ce este al nostru, chiar dacă mai târziu, în ipoteza că descoperirile Profesorului mergeau până la capătul dorit de el, aveau să aparțină umanității. Dar părintele lor, ca să zic așa, era unul de-ai noștri, care trebuia apărat, ferit, el și cercetările lui epocale, de orice tentativă a spionajului internațional.

După-amiază, până aproape de ora sosirii delegației noastre, m-am dus, împreună cu un gazetar francez, unul japonez, altul american, la invitația lor, pe una din

plaje. Am stat pe o terasă și am băut Coca-Cola, sucuri de fructe în care pluteau cuburi de gheață, am mâncat banane și struguri cu boaba enormă.

N-am contenit să vorbim aproape tot timpul, despre congres, despre savantul român, de reputație mondială. Probabil i-am dezamăgit, dacă își puseseră în gând cumva, că vor putea afla de la mine mai multe amănunte decât știau ei. Și se pare că erau destul de bine informați. Printre fraze, remarci, supoziții, unele entuziaste, admiram siluetele înotătorilor, femei și fete, tineri în toată splendoarea lor. Înainte cu două ore de momentul sosirii delegației române, m-am despărțit de ziariști și am plecat la vila destinată delegației noastre. Când mai era o jumătate de oră până la sosirea Profesorului, curtea vilei s-a umplut de gazetari și fotoreporteri. N-a mai trecut mult până și-au făcut apariția două Mercedes-uri negre, din care au coborât membrii delegației noastre, în frunte cu Profesorul și Doctorul P... apoi secretara Profesorului și reprezentanții gazdelor. Profesorul, cu făptura lui distinsă, purtând semne de oboseală, a fost înconjurat de ziariști. Aparatele de fotografiat au început să scoată sunete metalice caracteristice, microfoanele să se lungească din măgurile portative și întrebările să curgă, formulate în engleză, franceză și germană. Se vedea că marelui savant român îi repugnă o atare publicitate,

părea încolțit, răspundea monosilabic, politicos, până când a intervenit în mod neașteptat Doctorul P... care l-a prins de braț pe Profesor, rugind să se înțeleagă că marele om e obosit de drum, că de altfel a lucrat tot timpul voiajului. A trebuit să i se alăture și secretara Profesorului, apoi chiar gazdele care întâmpinaseră delegația noastră. Încet, grupul s-a apropiat de intrare și foarte categoric oamenii din suita Profesorului au oprit toată avalanșa inoportună la ușa vilei, pe terasă.

Într-un hol mare, de la parterul vilei, personalul pus la dispoziție cu eleganță de gazde a întâmpinat pe oaspeții noștri urându-le bun venit. Au fost luate geamantanele și valizele, delegației noastre i s-au oferit băuturi răcoritoare. După o scurtă destindere în fotoliile largi, sub lumina blinda a storurilor transparente de la ferestrele mari, în atmosfera deosebită a plantelor mediteraneene răspândite bogat în încăpere, delegația noastră a fost invitată să ocupe camerele repartizate. Am hotărât ca lângă apartamentul Profesorului, să se instaleze locotenentul Mira M... Doctorul P... n-a părut prea surprins de prezenta mea aici. Profesorul a hotărât să rămână în vilă să se odihnească. Doctorul P... era indecis. Mi-a prezentat-o pe secretara Profesorului, fără să-i spună, în prezența mea, ce muncă îndeplineam. Evident, și locotenentul Mira M... și eu, am simulat că

ne întâlnim pentru prima oară în viață. Rămânând o clipă singuri i-am spus că o aștept în hol, nu peste mult timp. Agitația stârnită de sosirea delegației noastre s-a potolit, gazetarii și fotoreporterii au părăsit terasa și apoi curtea vilei, personalul de serviciu s-a retras și încet liniștea s-a așezat peste clădire, peste grădină.

Locotenentul Mira M... a coborât în hol. Am ieșit amândoi pe terasă și apoi în grădină. Ne-am așezat pe o bancă de piatră din fața unei fântâni țâșnitoare, la umbra unui palmier.

— Cum a decurs drumul, Mira? Am întrebat-o.

— Fără nimic semnificativ, mi-a răspuns. Profesorul pare extrem de absorbit de lucrările lui. A discutat foarte puțin cu Doctorul P... Deși am impresia că încearcă să se domine, cred că Profesorul este emoționat la gândul ecoului pe care îl va stârni comunicarea sa în cadrul Congresului de genetică.

— Evident, am zis, mi se pare firesc. Aici nu se vorbește decât de acest fapt. Gazetari, corespondenți și comentatori de presă nu fac altceva decât să discute în jurul acestui eveniment. După suita de articole publicate de Profesor anul trecut în revistele occidentale nu e de mirare.

— E de la sine înțeles. Ce ai hotărât? mă întrebă Mira aprinzându-și o țigară și căutând să fie cât mai degajată în gesturi față de mine, dar fără să trădeze vreo

apropiere.

— Să nu te desprinzi o clipă de Profesor. Asta în primul rând. Apoi nu-l neglija pe doctorul P... Apropo, cum s-a mai purtat individul?

— A fost tot drumul agitat. Ca și în preajma plecării. Mi-a mărturisit că avea emoții în legătură cu venirea lui aici. Nu era convins că va obține viza de ieșire din țară.

— De ce?

— Nu mi-a spus. A motivat vag că astfel de stări trăiești când aștepți cu multă nerăbdare să participi la o întâlnire de o asemenea importanță cum este acest congres.

— Dar despre intențiile lui de a-și procura formulele Profesorului?

— Mi-a zis că a fost o nebunie din partea lui, că nici el nu știe cum să-și explice. Firește, nu cred un cuvânt din ce spune. Apoi, după o pauză: continuă să mă curteze.

— Să mai spui că nu ai trecere la bărbați, am ironizat-o.

— Dan! Nu fi rău.

— Am glumit, iartă-mă. Dar, vorbind serios, nu-l scăpa din ochi. Eu voi fi tot timpul alături de tine.

Mira a tăcut un timp, privind cu desfătare vegetația din jur.

— Știi? Mi-a spus ea, e prima dată în viață când văd palmierii la ei acasă.

— Lasă, i-am răspuns, după ce se vor limpezi toate pentru care suntem aici, o să-i spun șefului să-ți dea un concediu să vii pe Adriatica. Este și intenția mea, de altfel.

— Ar fi minunat. Acum plec. Sunt, totuși, obosită, ne așteaptă câteva zile de tensiune. Și, în plus, spuse locotenentul Mira M... ironic, n-aș vrea să-l fac gelos pe Doctorul P... Am râs amuzați și ne-am despărțit, făgăduindu-ne să ne vedem a doua zi la Palat. Am părăsit vila, îndreptându-mă spre o stație de autobuz. Se înserase și vroiam să mă întorc la hotel.

Am coborât, nu departe de acel debarcader, unde continuau să fie ancorate iahturile cu nume atât de muzicale, ori ciudate. Pe punți, luminile erau aprinse și stăpânii acestor elegante ambarcațiuni își luau cina serviți de oamenii lor, ca de niște umbre. Am traversat strada din port, am urcat treptele hotelului, am intrat în holul mare și, cerând cheia de la recepție, mi s-a înmânat un plic. În lift l-am desfăcut. Era de la Pat, mă aștepta să cinăm împreună. Spunea s-o sun imediat ce sosesc, în garsoniera ei.

Am intrat la mine, m-am dezbrăcat din mers și după ce am făcut un duș, am sunat-o pe Pat. Mi-a răspuns îndată. Mi-a zis că aștepta de aproape o oră și că moare de foame.

Mi-a deschis ușa de îndată ce am apăsat pe butonul soneriei. Văzând-o, am rămas locului, uluit. Pieptănătura, fardul și rochia foarte mulată pe trup erau, chiar și pentru un om lipsit de imaginație, vechiul Egipt, femeile lui care au trăit cu mult, mult timp în urmă.

— Semeni cu Nefertiti[20], am șoptit.

— Hai, intră! Mi-a răspuns tot în șoaptă Pat. Să fumăm o țigară și să-ți ofer un pahar de Queen Anne. Apoi vom asculta muzică. Mâncăm aici la mine, am trimis comanda jos la restaurant. Pat se mișca prin camera luxoasă cu gesturi de ritual. Un lampadar răspândea o lumină difuză.

— Ce muzică vrei să asculți? M-a întrebat, scoțând mai multe casete. Jazz? Oskar Peterson[21]? Charles Mingus[22]?

---

[20] Nefertiti (n. cca.1370 î.Hr. – d. cca. 1330 î.Hr.) regină a Egiptului din Dinastia a 18-a, „Marea soție" a faraonului Amenhotep al IV-lea, zis și Akhenaten. Ea a domnit aproximativ între 1379–1361 î.Hr., în vremea marii reforme religioase conduse de acest faraon, care a promovat cultul unic al discului solar, Aten. Ea a fost și soacra și, se pare, și mama vitregă a faraonului Tutankhamon.

[21] Oscar Emmanuel Peterson (n. 15 august 1925, Montreal, Canada – d. 23 decembrie 2007, Mississauga, Canada) a fost un pianist și compozitor de jazz canadian. Oscar Peterson a fost considerat de către unii critici muzicali ca fiind printre cei mai buni pianiști ai lumii [6] A cântat în fața publicului din întreaga lume mai bine de 50 de ani.

[22] Charles Mingus (*22 aprilie 1922, Nogales/Arizona – †5 ianuarie 1979, Mexic) a fost un contrabasist și compozitor american de jazz. La începutul carierei Mingus a cantat împreună cu Charlie Parker, Thelonious Monk, Dizzy Gillespie

— Îmi plac amândoi am răspuns. Ai imprimări recente?

— Desigur, răspunse Pat. Să începem cu Peterson.

Muzica era bună, wisky-ul tare și Pat atât de stranie, în apariția ei de egipțiană desprinsă de pe basoreliefuri milenare. Într-un târziu am zis (ședea în fața mea, într-un fotoliu larg și comod):

— Ce faci tu, Pat, aici, unde se pare că n-ai venit să-ți petreci vacanța?

Pat și-a revenit din adâncimile ei, a scuturat scrumul fin dintr-un țigaret lung de chilimbar și mi-a răspuns scurt:

— Dragul meu, convenția noastră, tacită dacă vrei, e să nu mă întrebi nimic din viața mea (dacă eu nu-ți voi spune – și nu cred că-ți voi face confesii), să nu mă întrebi ce fac și ce voi face. Nici pe mine nu mă interesează cine ești. Ne-am întâlnit aici, ne-am reîntâlnit, își îmblânzi ea cu un surâs vorba, asta e important. Vom petrece aici câteva zile, apoi... fiecare pe drumul lui. O.K.?

— Dacă tu vrei, Pat, am zis. Dar mie îmi place să cunosc oamenii.

— Cunoaște-mă așa cum eu mă dezvălui. Nu ți-e de ajuns, prostuțule?

și alții, mai târziu a înregistrat albume ca lider sub numele lui propriu. Compozițiile lui își au rădăcinile în muzica gospel și blues.

— Nu-mi place cuvântul ăsta, Pat. Am avut oroare de diminutive, Uite. Vezi, gândindu-mă la tine, mi-e imposibil să nu-mi amintesc prima ta imagine, întâia întâlnire cu tine, acolo, la Brana și în Poiana Soarelui. Și atunci îmi apare chipul acelui bărbat care te însoțea.

— Dan! Ești gelos, sau...?

— Sunt gelos, dacă vrei! Dar, îmi dau seama că e dificil să mă înțelegi. Suntem structuri diferite, deși pe undeva ne apropiem foarte mult. Venim din lumi diferite.

— Lasă acele lumi pe orbita lor. Nu mă indispune. Vreau să petrec cu tine noaptea aceasta, nu înțelegi? Nu ți-e de ajuns? În acea clipă se auzi în ușă o bătaie discretă. Pat spuse: Come în! Și un chelner îmbrăcat în alb intră împingând o măsuță pe rotile, pe care era cina comandată de Pat.

— Mulțumesc, spuse Pat, sec. Poți să lași totul așa, voi servi eu.

Chelnerul se retrase și Pat servi impecabil icre negre, stridii și un sos picant de ciuperci cu picioare de broască, un vin alb foarte plăcut.

Mai târziu, pe fundalul muzical al unor nocturne de Chopin, Pat îmi oferi cafea tare, amară și țigări.

Dimineața, devreme, m-am dus la palatul unde urma să aibă loc festivitatea deschiderii lucrărilor

Congresului internațional de genetică. Gazetarii își făcură apariția, apoi se formară grupuri. Se discuta cu glas tare, se pregăteau aparatele de filmat și fotografiat. Drapelele țărilor participante fluturau deasupra impunătoarei și sobrei clădiri a Palatului. Nu peste mult timp, începură sa sosească delegațiile.

Agitația, în marele hol de marmură, isca un zumzet imens de stup de albine. Felul în care gazetarii se precipitau și aparatele de filmat începeau să toarcă metalic, ori blitzurile să lumineze, sublinia importanța delegației care sosise. Cea mai intensă mișcare s-a produs însă la apariția delegației țării noastre. Cu greu Profesorul a putut să se strecoare printre gazetarii care deveniseră extrem de insistenți și a fost nevoie de multă energie din partea celor care îl însoțeau, pentru a pătrunde în sala destinată deschiderii festive a Congresului. Am asistat la această ceremonie. În cuvântul rostit președintele a făcut elogiul personalității savanților care lucrează în domeniul geneticii și ale căror cercetări sunt de natură să revoluționeze știința modernă și care, de pe acum, au trezit speranțele omenirii. Numele cel dintâi elogiat a fost al Profesorului român.

Nu are rost, socot, să redau pas cu pas amănunte din acele zile însorite, hotărâtoare în declanșarea și

precipitarea evenimentelor care aveau să stârnească surprize ieșite cu totul din făgașul normal al existenței multora și să aducă modificări în structura psihică a prietenilor mei adolescenți. Mă voi limita să spun mai întâi că ecoul provocat de comunicarea savantului român a întrecut orice închipuire. După cum se discuta în lumea savanților participanți, și a gazetarilor, nimeni nu se aștepta să fie atât de avansate cercetările Profesorului, încât obținerea unor rezultate spectaculoase nu mai era considerată decât o chestiune de timp și aceasta nu prea îndelungat. Profesorul preconiza înființarea în mai multe țări a unor centre de consultații genetice, a unor clinici speciale și institute care să efectueze în plus investigații în vederea stabilirii unui diagnostic prenatal. Studiilor și examinărilor prenatale, Profesorul le-a acordat o mare importanță în deschiderea unor perspective cu totul noi în domeniul profilaxiei genetice. Marele savant român afirmase că în foarte scurt timp, între 30–40 boli metabolice determinate genetic vor putea fi diagnosticate în cea de-a 12-a până la a 16-a săptămână de sarcină. Profesorul a anticipat, afirmând că se va utiliza ca metodă analiza lichidului amniotic, mai precis, a celulelor letale care plutesc în lichidul amniotic. Profesorul a încuviințat și o conferință de presă care a avut loc la reședința delegației române. El a continuat seria dezvăluirilor, ca

urmări foarte posibile ale rezultatelor cercetărilor sale. „Părinții ai căror copii suferă de grave malformații de natură ereditară, a spus Profesorul român, nu trebuie să dispere. Se vor utiliza, foarte curând, o serie de metode destinate să remedieze sau cel puțin să amelioreze tulburările respective. Apariția unor maladii determinate genetic poate fi astfel prevenită printr-o terapie specială, printr-un regim alimentar care să nu conțină anumite substanțe ce nu pot fi descompuse de organism sau, dimpotrivă prin administrarea unor preparate destinate să înlocuiască anumite substanțe ce nu pot fi produse de organism”.

— În ce va consta „terapia specială”, sau „regimul alimentar” de care vorbește savantul român? Au întrebat mai mulți gazetari străini.

— Cum se vor depista substanțele care nu pot fi produse de organism?

— Ce asigurări se pot lua ca să nu se ajungă la degradarea materialului genetic?

— Când se va putea vorbi de aplicarea unei chirurgii genetice?

La toate aceste întrebări și la altele de care nu-mi mai amintesc, considerate ulterior ca neinteresante, Profesorul P. Refuzat să răspundă. La o singură întrebare a mai consimțit să vorbească, referitor la distrugerea mediului ambiant de către om și pericolul

pe care acest fenomen îl reprezintă pentru universul genetic uman. „Numărul substanțelor mutagene, de natură să provoace modificări la nivel cromozomial – a spus Profesorul – se află în continuă creștere în regiunile înalt industrializate de pe glob, fie sub formă de produse alimentare, cosmetice, detergenți, medicamente, cât și surse de radiații, materiale sintetice, erbicide și combustibili. Deși tulburările declanșate de factorii ambientali sunt în bună parte neutralizate de „enzimele reparatoare”, unele dintre ele pot fi atât de grave, încât paralizează întregul sistem de autoapărare al organismului.

— Ce e de făcut? A întrebat cineva.

— Trebuie lansată o vastă campanie, la scară mondială o investigare a tuturor substanțelor bănuite a fi mutagene.

Profesorul, spunând aceste cuvinte, s-a ridicat din fotoliu, a mulțumit tuturor și s-a retras.

Prezența unui anumit om la această conferință de presă m-a, impresionat. Știam, convingerea se conturase de definitiv, cine este în realitate și ce urmărește. Acest om era Patricia Sheridan.

Când, după o oră, m-am reîntors la hotel și am vrut să vorbesc cu Pat, ușa garsonierei sale a rămas încuiată la

toate insistențele mele. Am coborât la recepție și am întrebat dacă cineva lăsase o scrisoare pe numele meu. La răspunsul negativ, am mai întrebat dacă Patricia Sheridan este în camera sa. Mi s-a mai răspuns că achitase nota și plecase acum o jumătate de oră la aeroport. Nu se cunoștea destinația, dar urma să se îmbarce la bordul unui avion al companiei Pan American, care făcea prima escală la Paris.

Am urcat în camera mea. Îndată ce am deschis ușa, am zărit un plic alb, dreptunghiular, cu antetul hotelului. L-am ridicat. Era de la Pat. L-am deschis și am citit următoarele cuvinte: „Dragă Dan, iartă-mă că plec fără să-mi iau rămas bun. N-are rost să te întrebi prea multe. Totul a fost minunat cu tine. Nu știu, nu cred că ne vom mai reîntâlni vreodată. Dar cine poate cunoaște firul până la capăt? În locul tău aș încerca să uit. Așa voi face și eu. O.K.? Pat."

Ar însemna să nu fiu corect în primul rând cu mine, dacă n-aș recunoaște că plecarea Patriciei nu mă lăsase, cum se zice, rece. Era o femeie cu totul neobișnuită, o făptură pe care nu o întâlnești de prea multe ori în viață. Acum, când trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că n-am s-o mai văd, începeam să-mi dau seama că pierdusem ceva. Încă nu știam ce și cât, dar un gol rămăsese, undeva, în mine. Căutam să reconstitui imaginea, silueta ei, profilul acela fantastic, părul negru, lung,

ochii mari, imenși. Nu reușeam. Se pierdea ca un fum. Apoi îmi răsuna în urechi glasul ei ciudat, cu inflexiuni nemaiîntâlnite.

Ce puteam face? Mă zărise Pat la conferința de presă a Profesorului în mulțimea înghesuită oarecum în holul vilei? Stătusem destul de retras, dar nu pot spune nici că m-a văzut, nici că nu m-a văzut. Tocmai intenționam s-o întreb dacă era atât de interesată de genetică ori, pur și simplu, pentru că Profesorul român stârnise atâta vâlvă prin noutatea și extraordinara importanță a comunicărilor sale, era un om „en vogue” și obiect de curiozitate pentru o anumită categorie de străini?

Nu înclinam spre această ultimă ipoteză. Pat nu părea un astfel de specimen. Atunci? Rămânea valabilă cealaltă ipoteză? Ori mai există și o a treia ori a patra explicație? Îmi amintesc că în seara zilei în care avusese loc Conferința de presă a Profesorului, am plecat la vila unde fusese găzduită delegația noastră. Locotenentul Mira M... ședea într-un fotoliu de pai pe terasă. Lumina becurilor puternice izbucnea prin frunzele bogate în sevă ale palmierilor și vegetați ei mediteraneene.

— Bună, Dan! zise ea, de îndată ce mă apropiasem. Te așteptam.

Mă aștepta?

— Bună, Mira, am spus și mi-am tras un fotoliu, tot de pai, lângă ea. Ce face Profesorul?

— Doarme, cred. A avut o zi grea astăzi. Mi-a spus ceva mai înainte, pe când îl conduceam pe scări înspre apartamentul lui după o scurtă plimbare prin grădină, că mulțimea aceasta zgomotoasă îl obosește, că îi ia din energia și din timpul lui de lucru. Nu mai dorește decât să se întoarcă în țară, în laboratoarele sale și să-și continue munca.

— Dar Doctorul P...? Am zis.

— A, a fost nervos după ce ai plecat. Închipuie-ți, o parte din gazetari au revenit ceva mai târziu, cu intenția să stea de vorbă cu Doctorul P... El i-a primit, satisfăcut în orgoliul său, și i-a invitat în pavilionul din grădină. L-am însoțit. Să-l fi văzut! Ei bine, a fost penibil! Atât era de orbit de importanța pe care i-o acordau corespondenții unor mari ziare occidentale încât nu vedea că aceștia, socotindu-l colaboratorul cel mai apropiat al Profesorului, voiau sa afle amănunte pe care Profesorul refuzase să le destăinuie.

Gazetarii, în primele momente, au crezut că este o manevră obișnuită din partea Doctorului P... și au insistat, cu subtilitate și nu fără a-l flata, simulând că îi atribuie mari merite în evoluția cercetărilor savantului român. Când și-au dat seama ca Doctorul P... nu cunoaște într-adevăr ideea urmărită de Profesor și că rolul lui se reduce în a trăi în umbra uriașă a acestuia, urmărind doar faze izolate dintr-un ansamblu de

cercetări, o parte din gazetari nu și-au ascuns dezamăgirea provocată, nu de realitatea în sine – mă înțelegi?

— Ci de omul cu care stăteau de vorbă. Și au plecat destul de ostentativ. Câțiva au mai rămas. Întrebările lor țînteau fățiș spre latura facil spectaculoasă a ciudățeniilor, care în fond nu există, din viața Profesorului.

Mira a tăcut.

— Vorbeai la început de o stare aparte a Doctorului P.

— A, da. După ce au plecat toți ziariștii, a izbucnit. Se vedea că atât așteptase. A început să se plângă revoltat că Profesorul este un egoist fără seamăn, că nu-l interesează decât propriile lui interese, că vrea să facă totul singur, deși el, Doctorul P... i-ar fi putut fi de folos, că poate s-ar fi ajuns mai repede la descoperirile urmărite; că situația asta umilitoare n-o mai suportă și că își va da demisia, de la institut, de îndată ce se va înapoia în țară. A fost dezgustător.

— Și după aceea? Am întrebat, văzând că Mira tace.

— După aceea a plecat. Spunea că vrea să fie singur, să se liniștească. Probabil s-a dus la vreun bar ori, pur și simplu, se plimbă pe faleză. Vom afla mai târziu.

O pauză mai lungă, în care ne urmăream gândurile.

Mira, ca și când tot timpul voise să-mi spună și de-abia acum și-a reamintit:

— Dan. Ai remarcat azi la întâlnirea Profesorului cu ziariștii prezența unei femei neobișnuite?

Am tresărit. Și eu mă gândeam la Pat. Oare pot fi de ajuns numai câteva ore, în câteva zile, ca să te apropii într-un asemenea mod de un om, încât să ți se pară neverosimilă existența acelei făpturi?

— Nu, i-am răspuns, și am simțit că roșesc.

— Cum se poate! S-a revoltat Mira. Era ceva cu totul ieșit din comun.

— Prin ce? Am strigat aproape.

— Dan, fii calm. Nu suport tonul ăsta. Femeia de care îți vorbesc nu și-a dezlipit o clipă ochii de la Profesor și asculta cu un interes cu totul aparte fiecare vorbă a lui.

— Cred că toți au făcut același lucru, am răspuns eu fără să știu de ce, parcă Pat ar fi fost acuzată de ceva și eu voiam s-o apăr.

— Nu, Dan. N-ai dreptate. Ceva îmi spune că femeia aceasta foarte ciudată era mai interesată decât toți ceilalți de ceea ce spunea Profesorul.

— Nu cumva ești superstițioasă, ai presimțiri?

— Dan, mă ridic și plec, dacă nu încetezi. Nu știu ce ai azi. Poate e mai bine să discutăm mâine.

— Iartă-mă, am zis. Da, într-adevăr, se pare că și eu sunt destul de obosit. Am să gândesc la tot ce mi-ai spus. Apoi, după o pauză, am întrebat:

— Ce te face să crezi că... ființa aceea stranie, cum îi

spui, avea mai mult interes pentru tot ce spune Profesorul decât toți ceilalți? Și cum a ajuns aici?

— A venit cu un grup de gazetari occidentali. Asta, ca să-ți răspund la ultima întrebare. Cum să-ți explic? I-am surprins la un moment dat licăriri ciudate – da, ciudate – în pupile. Uneori parcă tresărea la câte o afirmație a Profesorului, în fine, s-a comportat altfel decât toți ceilalți. Nu. Nu știu mai mult. Poate mă înșel.

— Bine. Mira. Repet, am să mă gândesc la tot ce mi-ai spus. Acum plec. Dar ce ai? Am întrebat-o surprins, văzând că a izbucnit în râs.

— Închipuie-ți, Doctorul P... mi-a zis să mă feresc de tine, că lucrezi în serviciul de contrainformații.

— Să te ferești?... Dar el, are motive s-o facă. Noapte bună, Mira.

— Noapte bună. Dan!

Deși drumul era lung până la hotelul unde locuiam, am mers pe jos prin aerul proaspăt al nopții, pe sub vegetația opulentă a țărmului marin. Cred că am făcut aproape o oră. Mă gândeam la vorbele Mirei. Cu adevărat, Pat ora un om care atrăgea imediat atenția. Nu știu cum, parcă făcea vid în juru-i.

Mergeam și imaginile se întrețeseau. Parcă nu mai eram atât de convins de implicația lui Pat într-o eventuală rețea de spionaj. De ce nu ar fi asistat la o

conferință de presă? Poate era gazetar, poate ea însăși conducea vreo revistă din acele multe care apar în occident. Dar plecarea ei precipitată? Dacă ar fi rămas, poate aș fi determinat-o cumva să vorbească despre ea. Mergeam, mergeam acum foarte aproape de apele mării. Din larg se auzea bătaia regulată a unui motor de ambarcație mică. După puțin se zări și lumina unui far.

Continuam să mă gândesc la Pat. Ce legătură exista între ea și Hugo van Dermeer? Ce rost avusese întâlnirea ei cu acest om la Brana și în Poiana Soarelui?

Între timp ajunsesem la hotel. Am suit treptele largi, ani primit la recepție cheia camerei mele și am urcat cu liftul, fără voie, la etajul 2, am vrut să apăs pe buton, să o caut pe Pat. O femeie ca Pat nu se poate uita prea ușor.

Înainte de înapoierea noastră în țară, nu s-a mai întâmplat nimic demn de remarcat. Am respirat, cu un simțământ de ușurare, de liniște și de certitudini, când am trecut granița și am pătruns pe pământul țării noastre. Eram acasă și aceste cuvinte sunt atotcuprinzătoare. Așteptam nerăbdător să mă întâlnesc cu maiorul R... Aveam nevoie de cuvântul lui bine drămuit, de logica lui de fier, de puterea lui anticipatoare a evenimentelor.

Brățara cu pagode și dragoni

Nu prea mult timp după reîntoarcerea mea în țară m-a căutat, a insistat să mă întâlnească, Luc. N-a vrut să rămână, părea foarte agitată, într-o stare cum n-o mai văzusem. Mi-a dat un sul de file mari de hârtie acoperite cu un scris cunoscut. Firește, am încercat s-o rețin (dispuneam de o oră liberă), dar m-a refuzat categoric. Mi-a spus că ne vom întâlni altădată, că în viața ei a intervenit ceva esențial, de natură să modifice tot ce a crezut ea despre oameni, despre relațiile cu lumea, cu universul. Vorbea ca sub influența unor tablete euforizante. Mă privea tot timpul direct, cu ochii dilatați. Când mi-a întins sulul de hârtii am observat la încheietura mâinii drepte o brățară în filigran, cred că era din argint, cu încrustații în relief, destul de masive. Fără voie i-am prins mâna și am privit brățara îndeaproape. Într-adevăr, era foarte fin lucrată, și avea din loc în loc plăcuțe pe care erau aplicate motive chinezești, pagode și dragoni. Luc și-a smuls mâna, violența aceasta m-a nedumerit și n-am înțeles decât ceva mai târziu justificarea gestului, care mi s-a părut de-a dreptul dur. Parcă a avut impresia că aș vrea să-i iau brățara, ori că am pătruns o taină a ei, pe care nimeni în lume nu trebuia s-o cunoască. Tot ceva mai târziu, aveam s-o înțeleg, deși mulți, poate au acuzat-o. Dar

oamenii au ciudățeniile lor și ca să-i cunoști trebuie să-i primești așa cum sunt.

M-am despărțit de Luc cu senzația – paradoxală – că mă apropii, că nu sunt departe de inima unui vulcan. Ce putea să i se întâmple acestei fete? Ce fel de structuri sunt acești tineri? întrebările, teoretic, se înlănțuiau la infinit. Pe Sebastian și pe Matei prin asociație de idei cu Luc îi prinsesem în aceste gânduri generalizatoare – nu-i văzusem de mult. Simțeam lipsa acestor suavi lungani, cum le spusese un poet inspirat, vorbind despre generația lor, dar nu izbutisem să-i revăd. E adevărat că Sebastian încercase de vreo două ori să mă întâlnească, însă eu nu eram disponibil, pentru că, a venit vremea să spun, Hugo van Dermeer revenise în România, nu simplu turist, ci reprezentantul unui concern occidental care deține aproape un monopol exclusiv al cercetărilor științifice și aplicative, în domeniul geneticii și care a lansat câteva medicamente care au stârnit vâlvă. Se instalase într-un apartament dintr-unul din cartierele centrale, iar prezența sa la noi avea, prin urmare, un caracter oficial.

Dar despre toate acestea, despre măsurile luate de serviciul nostru de contrainformații am să vorbesc ceva mai târziu.

Așadar, m-am despărțit de Luc, pe care n-o mai văzusem de când mă lăsase pe banca aceea din regiunea marilor lacuri și fugise, ca să apară apoi la brațul Doctorului P... (Trebuia să lămuresc și această situație).

Țineam în mână sulul de hârtii. Am urmărit-o cu privirea pe Luc, până a dispărut în mulțime. Eram în apropierea locuinței mele. M-am decis să urc la mine pentru răstimpul ce-mi mai rămăsese până la întâlnirea la care ne chemase, pe mine și locotenentul Mira M... Maiorul R...

Am intrat, am aprins gazul să-mi fac cafeaua pe care intenționasem s-o beau împreună cu Luc și până să fiarbă, m-am lungit pe canapea și am desfăcut sulul de hârtii. Era scrisul lui Cuore sau scrisul lui Luc? Asemănarea mi s-a părut izbitoare. Dacă până acum nu o remarcasem, de data aceasta ezitam în a-l atribui uneia sau celeilalte. În sfârșit, citind mă voi lămuri.

Am lăsat filele să se împrăștie pe covor, m-am ridicat și mi-am turnat cafeaua în ceașcă și am revenit. Am început să citesc.

„Mi-am redobândit demnitatea mea de om. Printr-un om, pe care îl așteptam, așa cum fiecare dintre fete îl așteaptă. Eu credeam că nu mai vine. Destul am fost batjocorită, îndeosebi de bărbați, care nu vedeau în mine decât trupul meu, un trup care, fără voința mea, atrage și nu știu ce din mine le trezește instincte

dezlănțuite. Nu e mai puțin adevărat că nu mă pot stăpâni. Mai exact, nu mă puteam stăpâni. Și totul s-a petrecut după ce am pierdut cea mai scumpă ființă din lume. De atunci am început să cad și am căzut până acum când am întâlnit acest om. Ca să termin cu viața pe care am dus-o până acum, de atâția ani încoace, trebuie să spun cuiva totul. Și pentru că nu o pot face direct, ceva inexplicabil mie, mă reține – scriu, în primul rând am astfel senzația că mă despart de mine, aceea care am fost până acum, nu de mult. Chiar dacă aștern pe hârtie totul cam haotic, nu are nicio importanță. Important e că o pot face. Poate, la capătul acestor destăinuiri, mă voi simți purificată. Aptă să privesc lumea cu ochii celui ce revine din tenebre: puri, inocenți, capabili să descopere fața luminoasă a lucrurilor. Nu rezistam pornirilor venite din adâncuri și ca posedată plecam de acasă, uneori din oraș (Se zice că tot râul e înspre bine. Stupid.) Mă întorceam dezgustată de mine însămi. Da, dar după aceea, plecam iar. Când a murit bunica, m-am bucurat că pot să iau și odaia ei. Am invadat-o dacă pot zice așa, cu crengi și frunze și flori, pe care le-am cărat în brațe din curte, din parc. Le-am lăsat pe jos, pe pat. Când mă întorceam din drumurile mele, din baie, acolo intram mai întâi și mă tăvăleam în foșnetul lor, în mireasma lor amăruie.

Ciudat. Colegele mele simțeau când era ceva urât în

mine, mai ales după ce mă reîntorceam. Nici nu mă priveau în ochi. Nu mă prindeau de mână. Mă ocoleau, Doamne, cât de mult mă durea.

De câte ori s-a întâmplat asta? Nu știu. Nu vreau să rememorez acum. Poate ar trebui s-o fac. Cu această hotărâre parcă am scris aici primul cuvânt. Dar, nu, important e să se știe. Da. Asta e. Mă grăbesc să ajung la momentul cel mai hotărâtor pentru mine, la întâlnirea cu omul care mi-a redat demnitatea. Datorită căruia am redevenit ce am fost înainte. Cum s-a întâmplat? Ah, da. M-am pomenit în gară, cu o valiză în mână, neștiind încotro să mă îndrept. Am cerut la întâmplare un bilet pentru primul tren care pleca. Ce ochi a făcut casierița! A trebuit să repet, ca să obțin cartonul mic, dreptunghiular, verde. Și astfel m-am trezit în plină noapte în orașul acela de frontieră, unde nu mai fusesem niciodată. Peronul se golise curând. Într-un târziu am intrat în sala de așteptare. Nu erau decât câțiva călători. Nu aveam nicio țintă. Nu mă aștepta nimeni. Cine putea să mă aștepte? M-am așezat într-un fotoliu și am stat cam două ore, fără să intervină nimic. Priveam mereu ușa de la intrare. Mereu, de altfel, așteptam să mi se întâmple lucruri neobișnuite. Așa am fost de când mă știu. Deodată ușa s-a deschis și a intrat o femeie foarte bine îmbrăcată. De la îmbrăcămintea ei m-am uitat la chipul ei. Părea distinsă. După ce a închis

ușa, a făcut un pas, poate doi, s-a oprit și a început să ne privească pe toți care ne aflam în sala de așteptare.

Privirile ei alunecau peste siluetele din fotolii, apoi nu s-au mai desprins de pe mine. A surâs, mi s-a părut, prietenos. Fără să ezite, s-a îndreptat spre mine, s-a așezat într-unul din fotoliile rămase libere în jurul meu și mi-a vorbit cu atâta blândețe, încât m-a impresionat îndată. După câteva minute mi-a spus că își dă seama că sunt străină de oraș și, dacă n-am unde să dorm, să merg la ea. Are o casă frumoasă și mă voi simți bine. Vede că sunt obosită și n-are rost să rămân toată noaptea în gară, unde cine știe ce mi se poate întâmpla. Eram frântă într-adevăr. Călătorisem foarte mult și nu mâncasem nimic. M-am dus. M-a prins de braț și mi-a vorbit tot drumul, până la tramvai, în tramvai și apoi pe câteva alei, până am ajuns în dreptul unei case cu etaj, înconjurată de arbori înalți. Plouase. Aerul era plăcut, cu mirosul acela caracteristic al frunzelor și crengilor ude, din care apa mai picura. A scos cheia din poșetă, a deschis ușa de la intrare, în hol ardea o lumină palidă pe un perete, am urcat o scară cu trepte de lemn până la etaj, se auzea de undeva o muzică de jazz și vocea lui Armstrong și, mi s-a părut, râsete de bărbați și femei. Femeia care mi-a spus că se numește Raita, m-a împins ușor spre o ușă, a deschis-o, a aprins lumina și mi-a zis că asta e camera în care mă găzduiește. Am privit-o. Era

brunetă, avea un nas coroiat, ochii negri (nu mi-a plăcut lucirea lor) era voinică. Mi-a spus că îmi aduce un ceai de mentă și ceva de mâncare, că până atunci mă pot dezbrăca în liniște, nimeni nu mă va deranja. Eram atât de obosită, încât n-aș mai fi vrut nimic altceva, decât să dorm, să; dorm, să dorm.

M-am trezit a doua zi dimineața. Am deschis ochii și, în primele momente, n-am știut unde mă aflu. Apoi, treptat, treptat, mi-am reamintit. M-am ridicat din pat, pe jumătate. Alături, pe o măsuță erau, o cană de lapte, și câteva tartine cu unt și dulceață. În toată casa domnea liniștea. M-am uitat la ceas: Era ora zece și jumătate. Fantastic cât timp dormisem. Realitatea e că mă simțeam odihnită. Îi eram foarte recunoscătoare gazdei mele de care am început să-mi reamintesc odată cu tot ce se petrecuse de la sosirea mea în acest oraș necunoscut de frontieră. M-am dat jos din pat. Am găsit repede baia. M-am spălat, am admirat colecția de spray-uri și sticluțe, ca un copil am încercat vreo câteva, am revenit după aceea în odaie și am mâncat tartinele cu poftă, după care am băut laptele pe nerăsuflate (contrar tuturor prescripțiilor medicale, mi-am spus amuzată). Apoi m-am suit în pat, după ce mi-am luat un teanc de reviste găsite pe o masă. Am început să le răsfoiesc. Erau reviste sexy. La început le-am privit cu interes.

Erau adorabile trupurile adolescenților. Anumite scene însă m-au dezgustat. Cred că am adormit iar. Când m-am trezit, gazda mea – cum o chema? Era lângă patul meu și mă cerceta cu priviri care nu mi-au plăcut. Instinctiv mi-am acoperit trupul. A observat, ochii i-au devenit blânzi, a surâs și m-a întrebat dacă m-am odihnit bine. La răspunsul meu afirmativ, mi-a spus că după-amiază aveau să vină câteva fete și o să ne distrăm. M-a invitat după aceea la masă. Doamne, ce naivă am putut fi! Dar dacă nu se întâmplau toate acestea, eram oare aceea care mă simt astăzi?

După masă, poate înspre seară, au venit într-adevăr trei fete foarte frumoase. Erau înalte, zvelte, subțiri. Nu păreau să aibă mai mult de șaisprezece-șaptesprezece ani. Ne-am împrietenit repede. În odaia în care ne invitase gazda mea erau aprinse, în lampadare, lumini difuze. Am ascultat muzică de jazz. Nu după multă vreme au intrat, foarte familiari, câțiva domni străini. Vorbeau italiana și germana. Nu știu de ce, am început să mă neliniștesc. Gazda mea, care se îmbrăcase într-o rochie foarte scurtă și foarte decoltată, cu sânii prea mari pe jumătate dezgoliți, ne-a servit coniac și țigări americane. Mi s-a părut că privirea ei și-a pierdut blândețea, iar vocea, drăgălășenia. Mă înșelam? Se făcuse târziu. Dansau și continuau să bea, să fumeze. Eu ședeam destul de retrasă. Abia schimbam câte o vorbă

cu străinii aceia. De la un timp, doamna Raita s-a apropiat de mine, cu priviri tăioase. Probabil a observat spaima ce m-a cuprins, că s-a schimbat pe dată și mi s-a adresat cu aceeași voce caldă, spunându-mi că dacă nu mă simt bine, nimic nu mă împiedică să mă retrag în camera mea și să mă culc. I-am mulțumit și m-am grăbit să-i urmez sfatul cât mai neobservată. Nu știu cât timp trecuse de când adormisem, când m-am trezit cu senzația că în odaie se află cineva. M-am răsucit și am aprins lampa de pe noptieră.

Un bărbat se afla lângă mine, ghemuit la marginea patului. Purta barbă. Ochii lui luceau sălbatic. S-a ridicat și mi-a prins mâinile. Am țipat înfricoșată. Străinul s-a aplecat asupra mea și i-am simțit răsuflarea de alcool și tutun. Am țipat încă o dată și în aceeași clipă ușa s-a deschis cu putere. O siluetă înaltă a apărut. A răsucit comutatorul și lumina din plafon a scăldat încăperea. Omul acesta foarte înalt s-a apropiat hotărât de patul meu, l-a prins pe străinul ce nu-mi eliberase brațele din strânsoare, l-a scuturat de umeri silindu-l să se ridice și l-a scos afară, îmbrâncindu-l. Toată scena a durat câteva secunde. Omul care mă salvase a venit spre mine, și-a tras un scaun, s-a așezat și m-a privit așa cum niciodată un bărbat nu s-a uitat la mine: calm, blând, prietenește. Vorbea românește. Mi-a zis să mă liniștesc, că nimeni nu se va atinge de mine, să fiu convinsă. M-a

sfătuit să încui camera și văzând că nu există o cheie s-a dus și mi-a adus-o. A mai zis să dorm fără teamă și dacă vreau, mâine dimineață îmi reține un loc la orice tren aș dori.

Continuam să-l privesc nedumerită. Probabil aveam o mină caraghioasă, pentru că a râs și mi-a prins mâna, cu atâta franchețe, de parcă din senin am simțit o liniște invadându-mă. Mă uitam la el și nu știam ce să cred. M-a întrebat dacă înțeleg englezește. Am înclinat capul afirmativ și atunci mi-a vorbit nestingherit. Nu mai rețin exact ce mi-a spus, dar pe măsură ce vorbea, simțeam liniștea aceea ciudată punând stăpânire pe mine. M-a asigurat că rămâne în casă toată noaptea, într-o odaie alăturată și dacă prin absurd, mi s-ar fi întâmplat ceva, să-l strig. Dar nu va fi nevoie, a adăugat, ușa nu putea fi descuiată, și altă intrare nu era. S-a ridicat și, înainte să iasă, am simțit mâna lui bună, alunecând pe tâmpla mea. După ce mi-am revenit, am sărit din pat și am răsucit cheia de două ori în broască. Ca și când de pe sâni căzuse o greutate imensă, am răsuflat destinsă și am adormit."

Aici am întrerupt lectura, am privit ceasul și am plecat la întâlnirea fixată de Maiorul R... Am sosit la timp, cu câteva minute mai devreme chiar. În hol m-am întâlnit cu locotenentul Mira M... și am intrat îndată în biroul

spațios al Maiorului R... Ne-a invitat să ședem, indicându-ne cele două fotolii din fața sa.

— Ce zici, Dan. Mi s-a adresat, am avut dreptate când ți-am spus că dacă serviciul de spionaj străin e interesat de cercetările Profesorului, comunicările făcute de acest savant la Congresul internațional de genetică vor precipita evenimentele?

— Trebuie să recunosc că așa e, am răspuns fără ezitare.

— Ei bine, continuă Maiorul R... cu vocea calmă, dar hotărâtă, prezența în țară a lui Hugo van Dermeer pare să nu fie o simplă coincidență. Sunt informat că acest reprezentant al marelui concern occidental a început să-și facă relații în lumea cercetătorilor români din domeniul medicinii. Cred că nu mai e mult și va căuta să pătrundă și printre oamenii care lucrează la Institutul nostru de genetică de sub conducerea Profesorului.

— Atenție la Doctorul P... am strigat.

— Da, desigur, a confirmat șeful meu. Mira se va ocupa în continuare de el. De altfel am schițat un plan pe care vreau să-l definitivăm împreună. E motivul pentru care ne-am întâlnit aici.

— Eu, interveni locotenentul Mira M... nu pot respinge ideea că între necunoscuta aceea de o frumusețe stranie, care a asistat la conferința de presă a Profesorului și Hugo van Dermeer, n-ar exista o relație.

Apariția ei, alături de acest om, la Brana și în Poiana Soarelui, plecarea ei precipitată din țară, atunci, apariția la conferința de presă, interesul cu care urmărea și stenografia răspunsurile Profesorului, revenirea în țară a lui Hugo van Dermeer, în calitatea sa oficială, imediat după Congresul internațional în genetică, sunt mai mult decât indicii că acest bărbat și această femeie ar putea fi implicați în aceeași rețea de spionaj, dacă urmăresc ceea ce presupunem noi.

— Nu este exclus, zise Maiorul R... Nu m-aș mira ca această necunoscută, care știm totuși că se numește Patricia Sheridan să descindă într-o bună zi dintr-un avion în capitala noastră.

— Asta așa e, am subliniat eu. Ne putem aștepta. De când în discuție se ivise numele lui Pat, nu-mi puteam reține o tresărire lăuntrică, pe care mă străduiam, firește, să o ascund. Implicarea ei într-o eventuală acțiune de spionaj – supoziție, oricum, plauzibilă – trebuia să admit – îmi trezea gânduri și simțăminte contradictorii, începusem, încă de la cuvintele Locotenentului Mira M... spuse imediat după conferința aceea de presă a Profesorului, să analizez situația ipotetic creată. Refuzul lui Pat de a vorbi despre scurta ei ședere în țară, la Brana și în Poiana Soarelui, de a vorbi despre ea și Hugo van Dermeer, refuzul ei de a aborda o discuție de natură confesivă, în puținele zile

cât am văzut-o cu prilejul congresului de genetică, dispariția ei îndată după comunicările Profesorului și conferința de presă a acestuia erau, recunosc, date care puteau conchide la o confirmare a celor spuse de colega mea, locotenentul Mira M... Atunci am auzit iar glasul ferm al șefului nostru:

— Mira, dumneata va trebui să forțezi o lămurire a situației ambigue în care continuă să se complacă Doctorul P... Iată, fiți foarte atenți amândoi, ceea ce consider eu că trebuie să facem.

Se înserase când am ieșit pe ușa instituției. După câțiva pași m-am despărțit de Mira. Avea automobilul parcat în apropiere. M-am îndreptat spre casă. Tâmplele îmi zvâcneau. Aproape fără să simt, m-am pomenit în vacarmul Bulevardului Teilor. Mulțimea și trepidația străzii mi-au solicitat, mai întâi periferic, atenția. Firmele luminoase dădeau un accent aparte acestui loc, ca și fântânile arteziene cu firele ori șuvoiul apelor irizat. Pe când traversam o intersecție, mi-am simțit brațul prins cu putere. Am întors capul și alături am văzut figura masivă și zâmbitoare a lui Sebastian.

— Te-am prins, a strigat. Păcat însă că nu pot să rănim cu tine. Mă grăbesc la o partidă de bridge.

— Te salut, Sebastian, am răspuns cu o sinceră bucurie. Ce faci? Ți-am rămas dator o întâlnire, știu,

dar...

— Ei, lasă, bătrâne, eterna ta scuză, o cunosc. Însă uite, că mă grăbesc, ți-am spus, să fixăm o zi și o oră. Vreau să te duc la cineva. Ei! făcu el (simțind că vreau să-l întrerup), un tip care s-a întors recent din occident. A adus discuri formidabile, cărți și reviste. Ce mai, să vii neapărat.

— Bine, Sebastian, am să vin. Dar vreau să știu la cine mergem?

— Bătrâne, zise el, n-ai încredere în mine?

— Ba da, Sebastian, dar...

— Gata. S-a făcut. În două zile te sun O.K.?

Și mai înainte să-i răspund, a dispărut în mulțime. Am intrat curând într-o pensiune, am mâncat un grătar foarte gustos și apoi m-am dus acasă.

Am deschis larg ușile balconului și am aprins lampa de carte cu fascicul mic și am așezat-o pe măsuța de afară, într-un unghi convenabil. M-am dezbrăcat și, în pijama, m-am întins comod în șezlong. Vroiam să deschid casetofonul, când am zărit vag niște pete albe răspândite pe covorul din odaie. În primul moment nu știam ce sunt și, intrigat, am vrut să văd. Apropiindu-mă, mi-am reamintit de sulul de hârtie cu însemnările lui Cuore. Am lăsat pe covor filele împrăștiate, iar pe celelalte le-am luat în balcon, nehotărât încă, să le citesc acum, ori mai târziu.

Un soi de curiozitate și un interes aparte care revenea pentru această fată. Pe care încă nu o cunoșteam decât din vorbele entuziaste, poate chiar prea entuziaste ale lui m-au determinat să-mi apropii lampa de filele pe care nu le lăsasem din mână și să reiau lectura lor.

„M-am trezit a doua zi dimineața. Peste noapte uitasem tot ce mi se întâmplase în ajun. Nerealizând din primele clipe unde mă aflu, eram liniștită. Curând apoi lucrurile din jur, odaia străină, mi-au readus în minte cele petrecute și mi-am simțit inima bătându-mi cu putere. Fața crispată a omului cu barbă, mâinile lui care mă strângeau ca într-un clește, privirea aceea sălbăticită, țipătul meu repetat, apoi apariția acelui bărbat înalt și odată cu el, a unui început de liniște, toate le-am recapitulat vertiginos. Primul gest făcut a fost să cobor din pat să văd dacă ușa e încuiată, în clipa aceea a bătut cineva la ușă. Am tresărit, și m-au cuprins iar fiori de spaimă. Văzând că nu răspund, clanța s-a lăsat ușor. Ușa a rămas neclintită. Apoi iar s-au auzit încet bătăile. Tăceam nehotărâtă, neștiind cine este dincolo de ușă. Apoi am auzit un glas, la început nu l-am recunoscut, atât eram de speriată, după aceea am fost sigură că este al bărbatului înalt, care m-a salvat în seara trecută. N-am mai ezitat și am descuiat. Am întredeschis-o abia acum mi-am dat seama că eram în

pijama și nu l-am lăsat să intre. Mi-a spus că, dacă vreau, mă așteaptă până mă îmbrac și coborâm împreună, reînnoindu-și promisiunea de a-mi cumpăra un bilet de tren în orice direcție aș dori. I-am mulțumit și l-am rugat să-mi dea răgaz un sfert de oră și voi coborî. Așa am și făcut. Am ieșit cu pași repezi din casa cu amintiri atât de neplăcute mie, urmată de bărbatul acesta, care se amuză de spaima ce mă stăpânea încă. N-am acceptat invitația lui de a intra într-o cofetărie și ani pornit direct spre gară, unde, spre norocul meu, urma să plece imediat un tren spre marele oraș în care locuiam. El m-a însoțit, spunea că are aceeași destinație. După-amiază am ajuns, ne-am despărțit în gară, n-am vrut să mă însoțească mai departe. I-am mulțumit. El a zis că dacă într-o zi, n-aș avea ce face, să-l sun la telefon.

Cum mi-aș fi putut închipui atunci că nu vor trece nici două zile și îl voi căuta?

Așa s-a întâmplat. Începusem să mă simt alt om. Auzeam parcă în mine voci pe care le credeam stinse definitiv de la moartea mamei. Îmi place să cred că nu sunt o naivă. E adevărat că uneori mă entuziasmez destul de ușor, dar de data aceasta simt, da simt, că e altceva. Niciun bărbat până la acest om nu m-a privit astfel. Am citit în ochii lui, îndeosebi când nu mă privea (da, e posibil și asta) omenie, corectitudine. Cred că

esențial este că mi-am dat seama că acest om nu mă vrea, nu mă dorește, nu vede în mine femeia tânără care sunt. Mai mult nu pot spune, cuvântul mă înăbușă. E primul bărbat întâlnit care e un om. Și nu pot uita că m-a salvat dintr-o situație penibilă, umilitoare, da, umilitoare și degradantă. Niciodată nu ajunsesem într-o astfel de casă, cum era aceea a doamnei Raita. Mă cutremur prin ce am trecut.

Așadar, peste două zile am simțit că trebuie să-l caut pe acest om. Aveam cartea lui de vizită. Nici nu știam cum se numește. Am cercetat dreptunghiul mic de carton: Hugo van Dermeer. I-am telefonat. Era acasă și n-a părut surprins. M-a întrebat dacă vreau să ne întâlnim. Am încuviințat fără ezitare. Mi-a spus că plouă – știam?

— Și să hotărăsc eu unde vom merge. I-am răspuns că nu vom intra nicăieri, ci ne vom plimba prin ploaie. E de acord? Desigur. Am stabilit locul de întâlnire și peste o jumătate de oră eram împreună. Am hoinărit prin ploaie mult timp. M-a luat de mână. Ce înalt este. Abia de îi ajung la umăr. M-a luat de mână și am tresărit. Mi-era bine. Am intrat într-un parc. Apa ploii picura, cădea de pe frunzele bătrânilor arbori, pe fața noastră, pe gene, se prelingea pe obraz, pe bărbie. Părul îmi era ud. Împinsesem gluga pelerinei, Hugo se amuza. Am început să alergăm, de mână prinși, prin ploaie, pe alei,

sub arbori. La un moment dat, mi-am eliberat mâna și am fugit și m-am ascuns într-un boschet. Hugo a intrat în joc. A început să mă caute. Îi scăpam în ultima clipă, împingându-i câte o creangă și împroșcându-l cu mii de picături. Râdea și fugea și mă căuta. Când am obosit, de goană, de râs, de ploaie, m-am lăsat prinsă. Râdea și el. Mi-a prins amândouă mâinile în pumnii lui puternici. Respiram amândoi cu gura plină aerul umed, ploaia ne șiroia pe față. Ne priveam și râdeam. Ce ochi luminoși și curați, Doamne!

În altă zi, am ajuns într-un parc pentru copii. Puștii, fetițe și băieți, se jucau: în nisip, pe iarbă, pe triciclete, ori trotinete, în leagăne, sub ochiul bunicilor, ori ai îngrijitoarelor. Era un băiețel printre ei, extrem de vioi, cred că avea ochii albaștri și tenul închis. L-a izbit pe Hugo cu mingea, intenționat, și l-a întrebat dacă vrea să se joace cu el. Spre uimirea mea, Hugo a acceptat. S-au jucat mult împreună, s-au tăvălit pe iarbă. M-a întrebat apoi dacă sunt supărată pentru că m-a lăsat singură. Am pozat copilărește. Ca să mă împace, mi-a zis, m-a dus și m-a urcat într-un leagăn, ridicându-mă de sub umeri, ca pe un fulg. M-a legănat, m-a legănat. Țineam capul pe spate, părui îmi curgea liber, ochii priveau cerut în balans. Și mă legănam și cerul se legăna și eram în cer și cerul se legăna. Șuvițele din părul meu lung se răsfirau pe cer și pe fața mea. Apoi un glas din cer mă strigă. Era

copilul acela care se jucase cu Hugo și care mă certa și spunea că vrea să se dea în leagăn. Și copilul acela cred că avea ochi albaștri ca seninul în care mă balansam. Hugo se așezase pe iarba și mă privea și se străduia să înduplece acel copii să nu mă certe.

În altă zi, una după alta, am stat cu Hugo pe o terasa la marginea unui lac întins, pe care pluteau iole. Ședeam față în față, nu scoteam o vorbă de mult timp. Mă jucam, îl priveam cum se reflectă în paharul înalt, din care băusem oranjadă. El fuma și părea gânditor. Era foarte elegant, sportiv, degajat în gesturi.

După un timp, s-a ridicat, m-a luat de mână și am coborât la debarcader. A luat o iolă și ne-am plimbat câteva ore. Briza era ușoară. Soarele apunea ca într-o baie sângerie. Am tresărit. Dar Hugo avea priviri luminoase și un surâs atât de liniștitor. Nu, lângă acest om, nu pot să mă înspăimânt. Alături de el nu sunt niciodată singură, singură, singură.

Am început să privesc altfel oamenii. Nu mă mai sperie. Văd adolescenți, ca mine, frumoși și puri. Văd oameni care se iubesc. Învăț să deschid alți ochi spre lume. Nu, nu învăț. Reînvăț să deschid alți ochi spre lume. Așa cum mama îmi spunea. Da: încep să-mi retrăiesc copilăria, să leg, peste ani, fire rupte. Am început să mă bucur de viață. Cât de frumoasă poate fi

viața. Hugo mă învață să mă bucur de lucrurile simple. De o frunză, de un păr bălai de copil, de surâsul unei fete, de un fir de iarbă, de zbenguiala unui câine pe o alee, de o țigară, de un fruct zemos, de o piatră. Hugo, fii binecuvântat. Sunt astăzi iarăși om. Nu mai sunt obsedată de ideea ratării. Simt iarăși un om liber.

Ieri am avut prima tresărire de spaimă. După ce ne plimbasem câteva ore, Hugo m-a întrebat dacă nu vreau să merg la el. Să ascultăm muzică de Bach. De ce n-aș fi primit? Muzica mă apropia de copilărie. De anii aceia pe care îi credeam pierduți. Poate nu pierduți, dar duși undeva departe, foarte departe și deveniți inaccesibili, ca o lume pierdută în altă lume. Așadar, Hugo m-a chemat la el, să ascultăm muzică de Bach. De ce nu m-aș fi dus?

Astfel ne-a prins miezul nopții. Când am vrut să plec, Hugo mi-a zis să rămân la el, să dorm la el. Atunci m-a cuprins spaima. Spaima nu de ceea ce ar fi putut să se întâmple, dar frica, groaza că totul nu fusese decât amăgire, O amăgire josnică, degradantă, care ar fi putut să mă smulgă din ceea ce retrăisem, să mă piardă. Frica, groaza că alte lumi nu există, nu pot exista, decât mlaștina în care mă cufundasem și căreia nu puteam să-i rezist. Spaima că puritate și demnitate nu există. Că suflet nu există, spirit nu există, ci trup, numai trup,

carne bestială, primară.

Ar fi trebuit să fug, când Hugo mi-a propus să rămân peste noapte la el. Să păstrez amintirea unor posibile lumi, măcar trăind convingerea că este reală existența lor, chiar dacă nu se înscriu ca durată în timp. Dar n-am fugit. În prima clipă am crezut că nu înțeleg ce-mi spune. L-am rugat să repete. Foarte liniștit, fără să i se schimbe nimic în glas și în priviri, ori în gesturile știute, a repetat că ar trebui să rămân peste noapte la el. Cu inima speriată, biată prigorie zvâcnind sub sân, am rămas. Am spus că rămân. El m-a simțit. M-a întrebat dacă nu-mi inspiră suficientă încredere și, fără să aștepte răspunsul meu, a adăugat că, dacă ar fi așa, nu și-ar ierta niciodată.

I-am spus a doua oară că rămân la el. Ceva mai presus parcă de voința mea, mă îndemna să rămân. Dar nu acel demon cunoscut, nu. Să rămân, ca o limpezire necesară, ivită pe neașteptate. Ca o posibilă și necesară nevoie de certitudine. Hugo mi-a oferit patul lui. Am acceptat. M-a luat în brațe și m-a urcat, așa îmbrăcată, în pat. M-am făcut mică, până la dispariție. Mi-a spus că vrea să doarmă alături de mine, în pat, și nimic mai mult. M-a descălțat, mi-a desfăcut unul sau doi nasturi la bluză (țin minte că era o bluză liliachie, pală, care lui i-a plăcut foarte mult, apoi m-a învelit, pe jumătate, cu un șal imens, după care s-a urcat alături de mine, tot îmbrăcat.

Am stat așa. Nu pot spune câte minute sau ore. Nici el, nici eu n-am scos o vorbă. A întins mâna și a pornit un casetofon. Era o muzică de jazz. Am ascultat toată banda. Din când în când își aprindea câte o țigară și îmi oferea și mie. Târziu s-a dat jos din pat, a zăbovit puțin (spaima începuse iar să mă cuprindă), și s-a întors cu cafele și sucuri de banane și ananas. Apoi am ascultat alte benzi. Și astfel ne-au prins zorii, fără ca unul din noi să închidă ochii, decât poate ca să lase gândurile să alerge în voie. Din când în când mă privea și îmi surâdea calm, omenos, liniștitor. În noaptea aceea psihicul meu a fost ca o minge comprimată și lăsată de sub apăsare, și iar comprimată, și iar liberă în puls.

Când s-a luminat, bine de ziuă, Hugo m-a dus la baie și mi-a zis râzând că mă lasă o jumătate de oră, după care mă scoate afară. Era ora șapte, când am coborât, împreună. Jos ne-am despărțit. Eu trebuia să merg la școală. Nu l-am întrebat niciodată ce face, cu ce ocupă, cât timp rămâne în țară.

Iată de ce ieri am avut prima tresărire de spaimă. Am crezut că lumile în care reintrasem se prăbușesc. Doamne! Ce cumplit a fost. Dar la capătul nopții aveam să văd ca mă înșelasem. Nu. Aceste lumi nu mă resping, nu mi se refuză. Sunt ale mele și eu sunt a lor. Definitiv. Acum trăiesc această certitudine”.

Telefonul sună lung. O dată, de două ori, de trei ori poate, până când m-am dezmeticit. Am lăsat filele din mână și am ridicat receptorul.

— Ce dracu faci de nu răspunzi, amigo? răsună vocea lui Sebastian. Era să-l închid, continuă, credeam că iar nu te găsesc.

— Te salut, Sebastian! I-am răspuns. Citeam ceva, mă prinsese grozav lectura și pur și simplu nu am auzit.

— Bravo, de trei ori bravo autorului care a reușit să te izoleze în halul ăsta de lume. Să mi-l dai și mie, după ce termini, să-l mănânc cu fistic. Mai există și așa ceva în literatură?

— Vezi, Sebastian...

— Stai, bătrâne, că uitasem. Uite ce e, dacă vrei să nu scapi o ocazie mai ceva decât lectura ta, coboară în cinci minute, mai mult să știi că nu te aștept. Și așa am întârziat. Vii sau nu vii?

— Nici nu mă lași să răsuflu. Unde vrei să viu?

— Ascultă, bătrâne, îți baţi joc de mine? Să știi că nu-ți merge!

— Sebastian. Pe onoarea mea...

— Îți zic eu ceva despre onoarea semenilor... Ai uitat că zilele trecute te-am invitat la un tip să ascultăm discuri? Asemenea ocazie nu mai pupi tu curând. Ți-am zis că insul a venit recent din occident.

Da, asemenea ocazie n-am să pierd, mi-am spus. Sunt

convins cine e acest ins. Și i-am răspuns lui Sebastian:

— Prietene, în cinci minute sunt al tău. Dacă ești în apropiere.

— Ce mai stai? Mă aflu ca și la ușa ta.

Și nu știu, într-adevăr, dacă au trecut minutele fatidice când îi strângeam mâna lui Sebastian. Pe care l-am întâlnit la scara blocului meu.

Când am sunat la ușa apartamentului nr. 3. De la etajul I, din strada Inocenței (ce ironie, mi-am zis), eram foarte convins cine va deschide. Sebastian nerăbdător, a apăsat încă de vreo două ori butonul (eram prea agitat ca să-l rețin), până ce ușa s-a deschis și în cadrul ei a apărut statura înaltă, de sportiv, ori de om care a trăit timp îndelung pe terenurile de sport, a lui Hugo van Dermeer. Era îmbrăcat în blue-jeans cu o bluză roșie. I-a zâmbit amical lui Sebastian, pe mine m-a străpuns cu ochii albaștri-cenușii. Ne-am măsurat reciproc. Părea mult mai tânăr decât se credea. Sebastian a făcut prezentările, iar în glasul lui mi s-a părut că disting o undă mai gravă: – Domnul van Dermeer, prietenul meu Dan Basarab! Ne-am strâns mâinile, bărbătește, necontenind să ne privim adânc. Străinul ne-a invitat să intrăm, cu un gest degajat, fără să-și scoată pipa din colțul gurii, ceea ce m-a deranjat oarecum.

În hol ardea o lampă de fier forjat, care atârna din

plafon. Prin ușa care rămăsese întredeschisă se auzea zumzet de voci, o muzică de fond și răzbătea fum de țigară. Străinul a deschis ușa larg, cu același gest repetat, am intrat primul, urmat apoi de Sebastian. Erau mai mulți, fete și băieți, toți tineri. Am recunoscut pe Matei, lângă el o fată brunetă cu păr negru, buze cărnoase și ochi mari migdalați, care s-a prezentat singură – Gabi – (am dedus din privirile ușor stânjenite ale lui Matei că era fata despre care vorbise ironic Sebastian), ceva mai retrasă și într-o atitudine pierdut visătoare, Luc (ceea ce m-a surprins), apoi un băiat înalt, cu înfățișare de sportiv, cu o privire deschisă, luminoasă – Daniel, mi-a zis prinzându-mi mâna, într-un gest de camaraderie francă; o fată subțire, de statură potrivită, cu părul lins acoperindu-i urechile și accentuându-i ovalul pur al feței – Paula, logodnica lui Daniel; de jos, de pe covor, întinzându-mi o mână a cărei atingere, nu știu de ce, mi-a displăcut, o fată cu părul scurt, roșcat, cu pleoapele verzi și o fustă lungă ridicată deasupra genunchilor, ostentativ, Simina. Cu mâna cealaltă prinsese un pahar înalt pe fundul căruia mai rămăsese, ca un deget, o băutură ce părea a fi whisky.

Hugo van Dermeer ne-a invitat să ne așezăm, unde și cum ne simțim mai bine. Apoi i se adresă lui Sebastian, cuprinzându-i umerii într-o mișcare firească:

— Te-am așteptat.

— Apoi corectându-se cu o înclinare a capului elegantă – v-am așteptat, ca să putem asculta benzile promise. Dar, mai înainte, adăugă el, să vă servesc un coniac care, sunt convins, o să vă placă. Și ocolind dezinvolt canapeaua în formă de L plasată în mijlocul camerei spațioase, se îndreptă spre barul dreptunghiular din spatele acestei canapele. Era un bar destul de mare, cu câteva uși. Când deschise una din ele, am zărit un serviciu de pahare înalte, simple, cu picior, boluri pentru coniac, pahare de vin, de șampanie, un set de pahare din metal cromat, cilindrice, probabil pentru cocteiluri cu fructe. Câteva sticle, pe jumătate golite de whisky, vermut, vin, șampanie. Altele erau împrăștiate pe o măsuță lungă, joasă, din fața canapelei. Cu același stil; perfect în mișcări, deloc afectat, am remarcat, străinul luă două boluri în care turnă pe fundul paharului Courvoisier, după cum am citit pe etichetă, se apropiase cu sticla într-o mână și paharele în cealaltă, de măsuța joasă din fața canapelei. Am luat bolul și am închinat în cinstea anilor tineri ai musafirilor săi. Străinul a sesizat, cred, nuanța palidă de ironie pe care o strecurasem, a luat paharul, fără să răspundă, l-a ținut o clipă ridicat apoi a sorbit câteva picături. Și-a cerut scuze, nu înainte de a spune că speră să avem prilejul, în decursul serii să vorbim și s-a îndreptat spre grupul Matei, Gabi. Când a pășit pe

lângă Simina, fata s-a prelins pur și simplu cu trupul, fără să se ridice, de-a lungul piciorului străinului, într-o unduire dizgrațioasă. Hugo van Dermeer a observat, dar s-a ferit cu un surâs. Observând-o mai bine pe Simina, mi-am dat seama că nu-și desprindea privirile de pe străin și-l urmărea cu insistență, fără jenă, căutând în mod foarte vizibil să-l atragă. Lângă mine ședeau Daniel și Paula care făceau, mi s-a părut, o notă discordantă în tot acest anturaj prin puritatea și gravitatea cumpătată a vorbelor, a gesturilor. Aveau între ei un teanc de reviste. M-am uitat mai atent și am văzut că sunt reviste occidentale, cu poze de automobile, relatări de la saloanele internaționale și raliuri. Atunci mi-am reamintit de micul episod din jurnalul lui Luc, când Cuore a mers să fumeze o țigară în cămăruța de student a lui Daniel. Am simțit o atracție spontană pentru acești doi tineri și am vorbit cu ei. Într-adevăr, el, Daniel, era studentul de la politehnică, foarte interesat de automobile, câștigătorul unui raliu regional. Fata de lângă el, Paula, era tot studentă, la poli, dar la altă facultate. Urmau să se căsătorească foarte curând, după cum mi-au spus. Priveau revistele și discutau cu mult interes. Mi-au zâmbit amândoi, cald, uman și mi-au făcut loc lângă ei. Am răspuns cu aceeași pornire sinceră, de la suflet la suflet. Mi-au plăcut. Daniel a confirmat cele povestite de Luc, hotărârea lui

de a lucra într-o fabrică de automobile. Mi-a spus că a obținut recent și permisul de conducere auto pentru autocamioane cu remorcă și vrea să-l obțină și pe acela pentru autobuze. Am repetat remarca făcută de Luc, ori Cuore, și i-am spus că vorbește despre motoare cu pasiunea unui îndrăgostit și, glumind, am întrebat-o pe Paula dacă această pasiune nu afectează dragostea lor.

„O, nu. A răspuns fata, ne iubim foarte mult și îl înțeleg foarte bine pe Daniel. Am un interes asemănător, adevărat, nu atât de... acaparator, pentru automobile, dar facem loc comun și pe acest plan."

Daniel a roșit puțin și i-a cuprins, cu brațul lui puternic, umerii fetei. Le-am spus deschis că îmi plac foarte mult și că aș vrea să fiu printre cei dintâi care aveau să-l felicite pe Daniel pentru viitorul raliu pe care îl va câștiga. I-am rugat să mă ierte și m-am dus înspre Matei și fata aceea brunetă, cu buze cărnoase și ochi codați. Când m-am așezat lângă ei, veneam prin spatele lor, am auzit-o pe fată întrebându-l pe Matei:

„Hugo ți-a dat un răspuns pozitiv?

„A zis să duc mai departe ce am început și în funcție de"...

Matei n-a mai continuat, mă văzuse. Afectând o bună voioșie, vizibil forțată, m-a primit cu o exclamație de bucurie. Am simulat că n-am auzit nimic, i-am cuprins pe amândoi cu brațele deschise și am vorbit despre

proiectele lui Matei de a intra la institut. Fata, Gabi, și-a revenit mult mai repede decât Matei din clipa stânjenitoare și a zis că bine fac stimulându-l, ea își consacră eforturile tot în acest sens, să-l convingă să se pregătească în mod serios. Gestul lui Matei de a ridica paharul – „Johnny Walker, bătrâne, spuse” – a fost frânt la jumătate de izbucnirea lui Sebastian, care i-a zis cu glas răstit:

„Băiete, nu-mi miroase a bine ceva aici, simțul meu, al șaselea, mă anunță că vrei să clocești ouă de struț! Dacă e așa, cu mine ai împuțit-o și te șterg din cartea mea de imobil”, și arătă cu pipa întoarsă spre inimă.

„Ce. Mă, ești beat? A bâlbâit Matei vrând să-și ridice șuvița de păr căzută pe ochi, dar în mișcare răsturnând faimosul Johnny Walker pe pantalonii săi.

„Băieți, am zis, potoliți-vă, împărțiți în altă parte ce aveți de împărțit, nu aici, în casa acestui om. Nu uitați unde vă găsiți.” Și i-am privit stăruitor și l-am luat pe Sebastian de braț, silindu-l să ne îndepărtăm de Matei și de Gabi. „Ce-ai vrut să spui?” l-am întrebat pe Sebastian, care părea foarte indignat.

„Dane, mi-a zis, am încredere în tine, dă-mi puțin răgaz și aflu eu tot”. Nu l-am auzit niciodată, de când îl cunoșteam, vorbind cu atâta seriozitate. Apoi Sebastian a continuat: „Dacă e ce bănuiesc, să știi că am nevoie de sfatul tău. Nu te voi ocoli”.

N-am mai putut să-i răspund, pentru că străinul s-a apropiat, de noi și ne-a întrebat dacă nu credem că putem asculta benzile aduse, pentru care ne-a invitat la el.

„Dar mai înainte, a mai spus, iată, Sebastian, darul meu, și i-a întins o cutie de metal, rotundă, pe care am citit „Erinmore Mixture" e cel mai indicat tutun pentru pipa Cigar Rox, pe care ți-am dat-o rândul trecut".

A zâmbit, politicos, Sebastian parcă a ezitat o clipă, i-am făcut discret semn să primească și, astfel, incidentul care abia se consumase, părea a fi trecut. Cel puțin, aceasta se vroia intenția străinului. Apoi el s-a depărtat, cu aceeași dezinvoltură de amfitrion desăvârșit. I-am prins brațul lui Sebastian și ne-am așezat amândoi lângă Daniel și Paula. Străinul a zis să ne umplem paharele și să ia fiecare țigara preferată. Pe măsuța din fața canapelei în formă de L erau, în dezordine pahare, boluri, pachete de Kent, L.M., Salem două-trei, scrumiere pline.

„Cine mă ajută să fac cafelele"? A întrebat grațios străinul, rotindu-și privirea deasupra noastră.

A sărit îndată Simina de jos, unde sta în postura aceea, nu indecentă, dar provocatoare, s-a atârnat de brațul lui Hugo van Dermeer, apoi Matei și Gabi. Am privit-o pe Luc. Aceeași atitudine pierdută, neverosimilă pentru mine, care o cunoșteam cu totul altfel. Mi-am zis că

adevărul adevărat este că nu o cunoscusem, ori numai anumite arii interioare, și că acum mi se relevă într-o ipostază absolut nebănuită. Se juca pierdută cu brățara aceea metalică, filigranată cu motive chinezești. Brățara cu pagode și dragoni. Am vrut să m-apropii de ea, dar Sebastian m-a oprit.

„Las-o, a zis, observându-mi intenția, trebuie să-ți vorbesc despre ea. Și despre ea". L-am privit curios, firește, dar a zis că nu e clipa potrivită. Și-a înfundat pipa, înciudat parcă, din cutia aceea galbenă vacuumată, pipa lui faimoasă, pe care aflasem, puțin mai înainte, de unde o are. Am privit în jur. Pe un perete al camerei, o combină (Uher, mi-a explicat Sebastian, care mă urmărea), magnetofon, radio, pik-up. De-o parte și de alta a combinei, două boxe Lensing – difuzoare – iar pe combină, un televizor Telefunken. Un perete al odăii e liber complet, cu o copie foarte bine realizată după un Jackson-Pollock[23] m-a informat tot Sebastian, care e cert acum, nu era prima dată în acest apartament). Pereții erau zugrăviți într-un ocru auriu foarte deschis. Pe partea opusă peretelui unde se afla combina erau două fotolii din piele neagră (ca și acela de lângă combină), o lampă cu un picior înalt, în jurul

---

[23] Jackson Pollock (n. 28 ianuarie 1912, Cody, Wyoming – d. 11 august 1956, Springs-East Hampton, New York) a fost un cunoscut pictor american, unul din exponenții majori ai expresionismului abstract.

căruia se unduia o spirală metalică din crom, cu un șir de becuri mici. Alături o bibliotecă, tot din metal cromat, câteva rafturi numai, cu multe exemplare de Readers Digest, câteva cărți de Françoise Sagan[24], Nourissier[25] etc, reviste sexy, discuri și câteva numere din „Le bridgeur".

În locul care era al Siminei, pe mocheta roșu englez, erau deschise niște reviste sexy. Cu larmă, au intrat, ținând tăvi din metal pe care se găseau ceștile de cafea, Simina, Matei și străinul. Au așezat tăvile, cu greu, pe măsuța din fața canapelei în formă de L, printre sticle și pahare.

„Fiecare se servește", a zis, mereu gazdă desăvârșită, Hugo van Dermeer.

Sebastian și-a urnit agale statura lui masivă, mi-a adus o ceașcă de cafea apoi, cerându-și scuze, le-a oferit și Paulei și lui Daniel, care, în chip aproape izbitor, arătau că nu se simt în largul lor în această ambianță și parcă nu așteptau decât un moment propice, ca să plece. Străinul zise, îndreptându-se spre combină, că propune

---

[24] Françoise Sagan (de fapt Françoise Quoirez, n. 21 iunie 1935, Cajarc, Franța – d. 24 septembrie 2004, Honfleur, Franța), a fost o scriitoare franceză ce a făcut parte din curentul denumit Nouvelle Vague (noul val).

[25] François Nourissier a fost un jurnalist și scriitor francez. Nourissier a fost secretarul general al Éditions Denoël, redactor al revistei La Parisienne și consilier la editura Éditions Grasset Paris. În 1970, a câștigat Premiul Femina pentru cartea sa La crève.

să ascultăm pentru început câteva imprimări recente ale lui Stan Getz, celebrul saxofonist.

„După aceea”, strigă Simina, „te rog, Fletcher Henderson”, și aproape se târî – dezgustător – spre străin.

„Desigur, domnișoară” – răspunde acesta – apoi, Charles Mingus.

„Nu uitați”, se auzi vocea lui Matei, răgușită de tutun și whisky, „nici Comunication 72 al lui Michel Legrand[26]”.

Era spre miezul nopții când am plecat. Între timp se serviseră sendvișuri cu icre, pateuri cu pastă de ficat, unt, șuncă slabă și tot soiul de băuturi tari. Primii care s-au ridicat au fost totuși Paula și Daniel. I-am urmat, eu, Sebastian, Gabi. Matei a rămas puțin și i-a vorbit străinului, Simina împotriva dorinței de a rămâne a fost condusă elegant de Hugo van Dermeer spre ușă. Căutând-o pe Luc, am constatat că dispăruse. L-am întrebat pe Sebastian și el mi-a zis că, probabil, plecase mai devreme. Ne-am luat rămas bun de la prea amabilul nostru amfitrion, care, și-a exprimat dorința de a ne revedea, poate în zilele următoare. Toată lumea a fost de acord. Față de mine, străinul și-a exprimat

---

[26] Michel Legrand (n. 24 februarie 1932, Paris, Franța – d. 26 ianuarie 2019, Neuilly-sur-Seine, Franța) a fost un compozitor, aranjor, dirijor și pianist francez, de origine armeană.

regretul de a nu fi avut răgazul necesar unei discuții, care, spuse el, ar fi fost de natură să ne apropie. În stradă ne-am despărțit. Daniel, înainte de a-mi strânge mâna a zis:

„Mie tipul ăsta nu-mi place deloc. Nu știu de ce, dar instinctiv nu-mi place. Mi se pare fals din creștet în tălpi. Și oricâte reviste de automobile ar avea, și oricât sunt de mort după motoare, iertați-mă, eu îl dau în mă-sa și în casa lui nu mai calc în veci”.

Sebastian zise:

„Dane, eu te însoțesc câțiva pași. Salutare tuturor”, și m-a prins de braț. Am strâns mâna celor două fete și lui Matei, care s-a străduit să mă privească fără ezitări.

După ce am rămas singuri, am făcut în tăcere câțiva pași. Simțeam că Sebastian vrea să-mi vorbească. Băiatul ăsta mă uimea încă o dată. Părea de o gravitate care distona cu aerul lui boem, nonșalant uneori, zeflemitor de cele mai multe ori. Era o arie psihică nouă pe care mi-o dezvăluia. Eu însumi, firește, eram stăpânit de gânduri și sentimente nelimpezite încă, în urma situației create pentru misiunea mea, după acest prim contact cu Hugo van Dermeer. Dacă mai adaug și paginile citite (și neterminate) din jurnalul lui Cuore, segmentele de fraze schimbate între Matei și Gabi, pe de o parte, iar apoi între Sebastian și Matei, precum și izbucnirea neașteptată a lui Sebastian și vorbele

adresate, mie, vestitoare de confesie, se poate, cred, lesne înțelege tot ce se petrecea în creierul meu.

Mergeam, așadar, eu și Sebastian, unul alături de altul, în acest adânc de noapte, cu gândurile noastre, care simțeam că pe undeva se leagă. Ce vroise să spună în cuvintele repezite către Matei? Ce urmărea acest băiat, cu psihicul lui atât de labil? Ce răspuns aștepta de la străin și ce trebuia să continue la îndemnul acestuia? Ce sesizase Sebastian? Mergeam alături de el și îl priveam pe furiș. Călca îngândurat, stăpânit de o stare neobișnuită, nouă, pentru mine.

— Sebastian, am spus, prinzându-i brațul și oprindu-ne în loc. De ce nu vorbești, prietene? Nu simți, nu ești încredințat că trebuie, că poți avea încredere deplină în mine? Uită-te la mine! Nu merit încredere?

Și ne-am privit bărbătește în străfundul ochilor, comunicând de la suflet la suflet, de la om la om.

— Bătrâne, mi-a zis Sebastian, te cred. Nu chestia asta se pune în cumpănă. Apoi după o pauză, în care îi vedeam cum se frământă: Ți-am spus, lasă-mă o zi ori două, și-ți voi vorbi, crede-mă. Nu vreau însă afirmații gratuite. Nu vreau să scuip pe prietenia mea cu Matei. Îl iubesc, nenorocitul, dar sunt foarte hotărât, dacă e ceea ce bănuiesc, să nu-l las. Altcum nu i-aș fi prieten. Simt că e pe cale să se ducă dracului. Cu Gabi cu tot. N-am să-l las și de aceea am spus că am nevoie de ajutorul

tău. Nu că ai fi grozav, dar două capete altfel judecă. O.K.? Și-mi trase un pumn zdravăn în piept.

M-am clătinat, i-am întors pumnul și i-am zis:

— Bine, Sebastian. Așa să fie. Ce te rog însă, oricare ar fi concluziile la care vei ajunge, spune-mi-le și mie. De acord?

— De acord, bătrâne, așa va fi. Peste două zile te sun. Și acum, noapte bună!

— Noapte bună, Sebastian. Te aștept.

Am ajuns acasă. Nu mă grăbisem. Liniștea nopții, a orașului adormit, aerul răcoros, le căutam. Tot drumul am fost într-o stare de agitație interioară. Mersesem destul de mult timp printr-un parc cu arbori bătrâni. Îmi plac arborii. Măreția lor, coroanele verzi, largi ca niște stihare vegetale, îmi aduc un freamăt al timpului ca durată eternă. Mă calmează, nu știu cum să spun. Mă fac să văd lucrurile în adâncime, să aleg esențele.

Eram acum convins că în apartamentul distinsului domn Hugo van Dermeer se consumaseră fapte, se inițiaseră planuri cel puțin dubioase. Câteva lucruri începuseră să prindă un contur clar. Băieții, Matei și Sebastian, îl cunoșteau pe acest om, nu de acum, ci de la precedenta sa venire în țară. Între ei trei existau relații destul de strânse. Cei doi adolescenți îl vizitaseră de mai multe ori, fără îndoială, și se întâlniseră cu el și în timpul

șederii celeilalte pe pământul nostru. Străinul le făcuse diferite daruri – benzi de magnetofon, țigări, reviste, băuturi străine și cine știe ce alte fleacuri (probabil și lui Gabi), care pe acești tineri – nu știu cum să-i numesc, zăpăciți, atrași de un, fals miraj al occidentului – îi încântase. Îi încântase? Poate, pentru Matei (și Gabi) e prea puțin spus. Matei făcea străinului anumite servicii. (Deducție din frântura de frază pe care am surprins-o pe când mă apropiasem în această seară de cuplul Matei-Gabi.) Care erau aceste servicii? De ce natură? Presupuneau o discreție absolută, probabil, din moment ce amândoi au frânt fraza, fără s-o termine, la apropierea mea și apoi n-au mai reluat-o. Ce fel de servicii îi ceruse străinul lui Matei și acesta acceptase să le facă din moment ce era vorba de o continuare a lor? De ce natură erau, încât simpla bănuială a lui Sebastian i-a stârnit acestuia o reacție dură, atât de neașteptată?

Sebastian trebuia exclus din această ecuație: Hugo van Dermeer, Matei (și poate și Gabi). Dezvăluirea unei laturi profunde a caracterului lui Sebastian (necunoscută mie până în această seară), reacție de care tocmai am amintit, și hotărârea sa de a-mi vorbi despre tot ce provocase această stare, mă determinau să conchid că Sebastian era de o seriozitate neașteptată (poate intuită cumva, destul de vag, recunosc) și să-mi capteze încrederea. Mă impresionaseră deopotrivă la

acest tânăr maturitatea de gândire și felul în care privea o relație de prietenie (mă gândesc la prietenia sa, autentică, fără îndoială, pentru Matei). Simțeam că Sebastian (de altfel am mai afirmat undeva) era o verigă, să zic așa, deosebit de importantă. Pentru misiunea ce mi-o încredințase Maiorul R... Iată de ce așteptam întâlnirea fixată cu el ca pe un moment esențial în elucidarea unor prezumții, acum, e clar, foarte puternice pentru mine. Celelalte două fete, Luc și Cuore, alcătuiau o altă necunoscută, alături de Matei (și poate Gabi). Trebuia neapărat s-o întâlnesc pe Cuore. Cunoșteam foarte multe lucruri despre ea, cred că aproape tot atât de multe câte cunoștea chiar Luc – dar personal nu o întâlnisem niciodată.

Să revin la Luc. Trebuie să recunosc că felul ei de a fi din ultima perioadă de timp mă deconcertase până la nedumerire. Credeam că o cunosc bine – atât cât poți afirma despre un om, despre o adolescentă, minus necunoscutele, inevitabile și în viața de toate zilele. Credeam. Acum însă, tot ce structurase această convingere, se dărâmase. Luc, ea era aceasta, îmi punea semne mari de întrebare. Nu exagerez dacă afirm că o palidă bănuială, un vag presentiment începuse să se infiltreze în creierul meu. Apăru stăruitoare, printre altele – vorbe, mărturisiri, aluzii, similitudini – imaginea lui Luc la brațul Doctorului P... În parcul din

vecinătatea marilor lacuri. Ajuns aici cu aceste constatări și deducții, rămânând aici, un fel de neliniște m-a cuprins. O neliniște care se amplifică, în asemenea grad (poate nu e bine zis neliniște, dar n-aveam acum vreme să caut cuvinte), încât am iuțit pașii spre casă, hotărât să reiau lectura ultimelor pagini din jurnalul lui... Cuore, pe care o întrerupsesem la telefonul lui Sebastian. E posibil oare?... Și am parcurs aproape în fugă ultimele zeci de metri până la mine. Am urcat scările câte trei-patru trepte. Am aprins lampa, am smuls de pe jos filele împrăștiate, neclintite, și m-am trântit într-un fotoliu aranjându-le în ordinea numerotării.

Am ucis o pasăre cântătoare

Mai rămăseseră patru sau cinci file din jurnal. Primele două descriau, la același mod entuziast, întâmplări, fragmente de întâmplări trăite alături de Hugo von Dermeer. Aproape în fiecare cuvânt respira bucuria de a fi, bucuria de a fi renăscut la o altă viață, pe care aceea care se confesa nu înceta să o numească vârstă a copilăriei pure, a descoperirii adolescenței, a unui fir vital reluat după moartea mamei sale, datorită omului pe care îl întâlnise în împrejurări atât de umilitoare și care, mărturisea ea, i-a redat demnitatea umană.

Fără îndoială, eram surprins de profunzimea ideii și simțământului. Dar, dacă mă gândeam la felul ei de viață, ce lăsase urme amare într-un suflet atât de sensibil, și la momentul morții mamei sale, care o smulsese dintr-o lume liniștită și luminoasă, brutal o smulsese, credeam că găsesc o explicație. Începeam să întrevăd și acuta ei nevoie de oameni, claustrată, constrânsă la singurătate prin izolarea tatălui ei de unicul copil.

Dacă se adeverea ceea ce începusem să bănuiesc numai cu foarte puțin timp înainte, cu câteva ore numai, atunci îmi justificam teama pentru această făptură, teama pentru ceea ce ar fi putut să i se întâmple datorită unui alt seism, similar, pe alt plan, de bună seamă, momentului morții mamei sale.

Deodată am tresărit.

„Azi Hugo m-a condus până acasă. L-am invitat să între. La început nu a vrut. Spunea că plimbarea făcută în regiunea lacurilor i-a lăsat o amprentă puternică de reverie și că nu se simte în stare să poarte o discuție ori o conversație formală cu aceia care locuiesc împreună cu mine. I-am răspuns că sunt ca și singură, tata nici nu știu când vine acasă, dacă vine, fiind foarte ocupat. S-a mirat foarte mult de ce i-am spus și nu-i venea să creadă că locuiesc singură în toată vila. Apoi m-a întrebat de ce tata este atât de ocupat. I-am spus că lucrează în

domeniul medicinii la niște descoperiri, de care auzisem vag, că sunt foarte importante. A zis că trebuie să fiu mândră pentru asta. Am stăruit să intre câteva clipe, să vadă odăile mele și i-am mai spus că este singurul om care intră la mine. Trebuie să aprecieze faptul că îl las să pătrundă în micul meu univers. N-a mai obiectat și am intrat în vila. L-am dus direct în odăile mele și i-am arătat, ceea ce numeam, paradisul meu. I-au plăcut tablourile, măștile din Țara Vrancei, păpușile mele, ursulețul meu, apoi camera cu peretele de sticlă ce dădea înspre parc, florile puzderii și crengile și frunzele, unele veștejite. A zis că toate acestea confirmă sensibilitatea aparte pe care a intuit-o la mine și puterea mea de trăire interioară. Mărturisesc că eram foarte emoționată. Într-adevăr, era primul om, primul bărbat care îmi cunoștea acum tainele mele. Mai mi-a spus că toată atmosfera de aici respiră ceva esențial din ființa mea și dacă din întâmplare ar fi ajuns aici, fără să știe la cine se află, ar fi recunoscut, ar fi simțit că numai eu pot trăi în acest mediu intim. N-am înțeles prea bine ce vrea să spună, dar m-a emoționat mai mult. N-a vrut să rămână, iar la plecare, după ce am coborât scara de lemn. Oprindu-se în fața unei uși înalte, m-a întrebat ce este dincolo. I-am răspuns că sunt odăile în care lucrează și doarme tata. A vrut să între, era curios să vadă cum arată locurile unde un mare savant pregătește

cine știe ce descoperiri de importanță deosebită pentru omenire. Nu mai văzuse, și numai acest gând îl făcea să trăiască o stare necunoscută. O, cât de mult aș fi vrut să-i fac această bucurie, dar știam că totdeauna tata încuie ușile și ia cheile cu el. A zis să încercăm totuși, că întâmplător are la el un mănunchi de chei. N-am avut nimic împotrivă și, într-adevăr, una din cheile lui Hugo s-a potrivit ușor, și am intrat în apartamentul tatii, necunoscut chiar mie. Trebuie să spun că nici nu avusesem această curiozitate până acum. Hugo, dragul de el, nici n-a vrut să creadă. Într-una din camere era un birou imens, pe care erau împrăștiate o mulțime de foi. Ne-am apropiat, după ce Hugo privise în jur, cu atenție, totul și spunea că pare un sanctuar de o simplitate uimitoare. Cita recunoștință trebuia să purtăm cu toții omului care își consacră viața binelui umanității. Hârtiile de pe biroul tatii erau acoperite cu fel de fel de formule și calcule. Lumina scăzută nu îngăduie să vadă prea clar, a zis Hugo, și atunci a scos din buzunar un mic aparat, prin care, spunea el, poate să privească ciudățeniile, pentru că, a zis, nu pricepea nimic. M-am amuzat și, curioasă la rândul meu, nu pentru acele formule și calcule, m-am depărtat, căutând în jur semne ale prezenței tatii, pe care atât de rar îl întâlneam, încât uitam uneori și trăsăturile chipului său. Un soi de duioșie necunoscută mi-a invadat inima și un îndemn

necunoscut mă îndemna să-l caut și să-l văd pe tata. Și aceasta datorită tot acestui om, care părea de o curiozitate copilărească. Micul aparat cu care cerceta filele acelea, aplecat peste birou, scotea din când în când un sunet slab, metalic. L-am strigat de câteva ori până m-a auzit. Parcă a tresărit și, punând în buzunar acel aparat, a zis că e timpul să plece. Degeaba am zis să mai zăbovească, i-am oferit cafea și fructe, dar n-a mai vrut să rămână.”

Urmau apoi un fel de reflexii despre starea, euforică de-a dreptul, trăită de această fată – începusem să ezit a o numi – după ce străinul, ce devenise atât de interesant, plecase. Nu mai există niciun dubiu că Hugo van Dermeer era omul bănuit de Maiorul R... „Micul aparat nu putea fi altceva decât un aparat de fotografiat. Naivitatea revoltătoare a acestei fete punea în pericol iminent secretul cercetărilor Profesorului. Trebuia să-l înștiințez de grabă pe șeful meu. Am privit cadranul ceasului. Era prea târziu, se apropiau zorii. Aveam să mai aștept câteva ore și să-l caut după aceea pe Maiorul R...

Ultima frază din acest nemaipomenit jurnal mi-a limpezit identitatea, cea adevărată, a lui Cuore.

„Am adormit, spunea ea, strângând în pumn brățara cu pagode și dragoni”.

Maiorul R... mi-a ordonat să mă prezint la biroul său, la ora 6 dimineața. I-am raportat cu toate amănuntele cele descoperite de mine în ajun, începând cu filele de jurnal, apoi vizita la Hugo van Dermeer, Matei, Sebastian, apoi iar Sebastian, lectura ultimelor file de jurnal ale presupusei Cuore.

Maiorul R... nu m-a întrerupt, decât arareori, pentru a-mi atrage atenția că sunt foarte agitat și e necesar să-mi stăpânesc nervii.

— Așadar, am zis, ați fost foarte îndreptățit să nu renunțați la supravegherea lui Hugo van Dermeer. Acest tip inteligent, cult, rafinat, de prestanță, este într-adevăr în serviciul unei rețele de spionaj străin. Congresul internațional de genetică, articolele publicate de Profesor și, mai ales, comunicările făcute la Congres, au precipitat evenimentele, cum se spune.

— Hm, da, așa este, spuse Maiorul R... Deci Cuore este Luc, iar Luc este Cuore, fata Profesorului. Spionul a știut ce urmărește, sucindu-i capul acestei naive adolescente.

— Tovarășe maior, am zis, departe de mine gândul de a o apăra pe Luc, deși țin la ea, ca om, foarte mult. Gândiți-vă însă la modul de viață cu totul nefiresc trăit de această copilă în ultimii doi ani. Cred că nu e de mirare că întâlnirea cu acest spion, cu deosebite calități

(sunt nevoit să remarc), care a știut să se apropie de ea în împrejurări dramatice în casa acelei proxenete din orașul de frontieră, este privită de Luc cu atâta importanță. E! I-a redat ceea ce ea numește „încredere în oameni și în viață”.

— Spionul, zise Maiorul R... a regizat întâlnirea cu Luc și apoi tot ce a urmat, cu o rară inteligență. Van Dermeer i-a cunoscut în amănunțime viața. Și-a dat seama că Luc reprezenta calea cea mai directă și cea mai sigură spre furtul cercetărilor Profesorului.

— Dar Doctorul P...? zisei.

— Îți voi da, în continuare, să citești rapoartele locotenentului Mira M... Să vedem, continuă Maiorul R... ce măsuri se impun. Trebuie să-l întâlnești de urgență pe Sebastian. Băiatul ăsta e de nădejde... Să lămurim poziția lui Matei în acest angrenaj... Să vedem ce facem cu Luc...

— Da, nu avem prea mult timp în fața noastră. Trebuie să împiedicăm furtul cercetărilor Profesorului. Cine știe cât a reușit spionul să sustragă până acum.

Au urmat câteva minute de tăcere. Din când în când e priveam, fiecare cu gândurile sale, dar pornind din aceeași situație creată atât de neașteptat.

În cele din urmă șeful meu zise:

— Caută-l pe Sebastian. După ce vorbești cu el, revino. Până atunci mă voi consulta cu superiorii mei și

îți voi comunica tot ceea ce vom hotărî. E vorba de ore, ca să evităm pe mai departe furtul. Te aștept.

Am salutat și am părăsit biroul Maiorului R... și apoi clădirea instituției noastre. L-am căutat pe Sebastian la școală. Nu venise în ziua aceea. Nu l-am găsit nici acasă. Nu știam ce să fac. Să merg la atelierul lui Matei? O clipă am fost tentat, dar renunțai, spunându-mi că, probabil. Matei se va feri să discute, mai ales că surprinsesem, în ajun, în apartamentul spionului, frântura aceea de conversație, foarte elocventă acum, dintre el și Gabi. Da, trebuia să-l găsesc pe Sebastian, în primul rând. Se făcuse ora prânzului și investigațiile mele erau fără un rezultat pozitiv. Am raportat șefului meu. Mi-a zis să-l caut pe Sebastian până îl găsesc. Vocea sa era iritată, când a adăugat să-l înștiințez din două în două ore. Mi-a mai spus că vila Profesorului și casa lui van Dermeer au fost puse sub supraveghere. Ce era să fac? Unde să-l caut? Am intrat în barurile de zi și în cafenelele pe care știam că le frecventează. Nu l-am întâlnit. Am vorbit din nou cu Maiorul R...

Am luat masa de prânz mai mult în fugă. Am urcat în garsoniera mea să mă adun și să-mi sistematizez gândurile. Era ora două. Când îmi fierbeam cafeaua pe aragaz, a sunat telefonul. Am alergat și am ridicat receptorul.

— Bătrâne, ești acasă? auzii vocea lui Sebastian. Slavă

Domnului!

— Sebastian, unde-ai fost? Te-am căutat toată dimineața. Unde ești?

— Nu departe de tine. Coboară să mergem undeva. Vreau să bem ceva. Sunt întors pe dos, vorbi el și mi-am dat seama că se petrecuseră lucruri deosebite.

Apoi continuă:

— Vreau să beau ceva tare. Dar nu Johnny Walker, nici Manhattan, nici Gin Fizz, nici mă-sa pe gheață sau cu gheață. Mi-e lehamite.

Am zis:

— Sebastian, vino la mine. Aici suntem numai noi. Am o țuică bătrâna grozavă. Mi-au dat-o bunicii, o păstrez de vreo trei ani. Pentru tine o deschid.

— S-a făcut. În zece minute te calc.

Și, într-adevăr, peste zece minute Sebastian suna la ușă. L-am întâmpinat, a intrat și fără să-mi dea mâna, doar salutându-mă din privire, s-a dus și s-a trântit într-un fotoliu.

— Lasă-mă câteva clipe să-mi revin. Scoate țuica și dă-mi o țigară. Tare. De pipă m-am săturat.

N-am scos o vorbă, am adus cafelele, am destupat sticla în care țuica dobândise o culoare aproape castanie, din cauza vechimii, și i-am întins acestui băiețandru, atât de zbuciumat, un pachet de țigări „Snagov”. A golit păhărelul pe care îl umplusem, s-a

scuturat de tăria țuicii, și-a aprins o țigară și m-a privit cu ochii lui mari, din care dispăruse orice scânteie de ironie, atât de caracteristică. L-am privit la rândul meu. Părea răvășit. Trăsăturile feții deveniseră grave, gura lui frumoasă era rigidă. Mi-amintesc că m-am speriat.

— Nu mă întreba nimic, bătrâne, a zis el. Îți povestesc tot. Am fost la Matei toată dimineața, de aceea nu m-ai găsit. Sunt nemâncat ca un câine, dar nu mi-e foame. Mai lasă-mă câteva clipe, doar.

„Când am intrat la Matei, mi-am dat seama că era singur. Taică-său la slujbă, mamă-sa la piață, iar soră-sa la școală. Nu părea încântat de vizita mea. A vrut să rămânem în sufragerie, dar eu am trecut pe lângă el și am intrat direct în odaia lui. Ca de obicei dezordine: reviste străine împrăștiate pe jos, patul răvășit, hainele aruncate pe scaune, birouașul plin cu pensule, cartoane, schițe prăfuite. Casetofonul urla. Doar florile din fereastră, multe, roz, albe, mov (pe care idiotul le îngrijește ca pe niște ființe) atenuau atmosfera îmbâcsită de tutun, stătută. I-am aruncat țoalele de pe scaun și m-am așezat în fața lui.

— Nenorocitule, ce vrei să faci? I-am zis.

— Ce vrei, mă? Nu-nțeleg ce spui.

Nu-l slăbeam din ochi. Era uscat, cu obrajii palizi, supți, cu părul lui negru, frumos, căzut pe ochi. Era doar

într-un slip ce imita pielea de leopard. Îmi ocolea privirea și răsucea o șurubelniță între degete. (Probabil avea de gând să strice și casetofonul ăsta.)

— Ce nu-nțelegi? Ce te faci că nu înțelegi? Știi foarte bine ce vreau să spun.

— Știu pe dracu, mi-a răspuns Matei, schițând un zâmbet forțat.

— Uite ce e, cu mine nu-ți merge. Și ca să-ți arăt că știu tot, află că Hugo mi-a spus...

— Ce ți-a spus Hugo? A tresărit Matei – și mi-am dat seama că nimerisem ținta.

Am râs ironic și am oprit casetofonul.

— Vezi că te-am prins? Vezi că nu-ți merge? apoi nu l-am cruțat: Crezi c-o să reușești? Nu vezi că te-mbeți cu apă chioară?

— Știi ce? A zis Matei, nu vrei să te duci dracului și să mă lași în pace? V-ați pus toți în cap să mă distrugeți?

— Ce vorbești, mă, cretinule? Nu știam că suferi în halul ăsta de... mania persecuției... toată lumea e rea, numai tu ești bun... și Gabi, desigur. Voi sunteți buricul pământului...

Și m-am ridicat de pe scaun, îndreptându-mă spre fereastră. Trebuia să trec pe lângă birouașul lui. M-am sprijinit cu mâna de lemnul maroniu, dar, se vede treaba, Matei a avut impresia că vreau să iau un anumit lucru de pe birou. A sărit ca ars, m-a împins și a smuls

un obiect – nu mi-am dat seama ce – de pe birou și l-a ascuns într-un sertar, pe care l-a încuiat foarte nervos. Știam că Matei nu are secrete față de mine. Suntem buni prieteni. Cu toate răutățile mele, recunosc, țin la el mult. Am rămas nedumerit. De obicei se ferea de mine când desena, ori picta. Nu putea fi însă vorba de așa ceva. Acum. Obiectul ascuns era mult mai mic. N-am mai stat pe gânduri, l-am luat în brațe ca într-un clește, l-am trântit pe pat și i-am luat cheia. Uite ce am găsit în sertar, și Sebastian îmi întinse un obiect foarte mic, ce părea să fie un aparat de fotografiat. Ce zici de asta?

— Deocamdată nimic. Vreau să mă uit la el.

M-am îndreptat spre fereastră. L-am cercetat.

— Da, cred că este un aparat de fotografiat. Povestește-mi mai departe, Sebastian.

— Ce să mai întind ața? Matei a vorbit cu Hugo și ăsta i-a promis să-l treacă granița, într-o țară din occident. De mult bătea câmpii cu astfel de gânduri. Credeam că n-o ia în serios, dar, uite, s-a îngroșat gluma.

După o pauză:

— Bătrâne, trebuie să facem ceva, să-l salvăm pe nenorocitul ăsta. Distinsul domn Hugo van Dermeer, i-a zăpăcit capul – frumosul lui cap – cu băuturi și discuri și reviste și mă-sa mai știe cu ce.

Am tăcut câteva clipe. Îmi spuneam că Maiorul R trebuie imediat înștiințat. Stau în cumpănă, ce să fac cu

Sebastian. Apoi i-am spus:

— Sebastian, cred că povestea cu Matei e mult mai gravă decât îți închipui tu.

— Ce vrei să spui? A zis băiatul acesta voinic, cu suflet curat, căruia îi plăcea să afecteze și să mimeze atitudini și ticuri de om matur. Ce vrei să spui? Și s-a ridicat pe jumătate din fotoliu, privindu-mă cu ochii dilatați.

— Sebastian, trebuie să anunț pe cineva. Trebuie să mă sfătuiesc cu cineva. Deocamdată nu pot să-ți spun mai multe. Te rog ai încredere în mine și mai departe. Și eu am încredere în tine. Nu mai vorbi nimănui de tot ce știm. Și tu mi-ai cerut să-ți dau un răgaz. La rândul meu îți, cer un răgaz, nu de o zi, sau două, ci numai de câteva ore. Uite, îți propun o întâlnire în seara asta. Fii acasă, te sun neapărat.

— Bătrâne, mă uimești. Începe mintea să-mi lucreze, dar nu sunt în stare să admit.

— Sebastian!

— Bine. S-a făcut. Sunt convins că nici tu nu vrei răul lui Matei. Altfel m-ai decepționa cumplit.

— Îți repet să ai încredere în mine. Ne vedem astă seară. Îți promit.

— Te cred, bătrâne. Să mergem. Văd că toată chestia asta nu suferă întârziere.

I-am relatat Maiorului R... ce îmi povestise Sebastian.

I-am dat și aparatul acela. Maiorul R... l-a cercetat o clipă, apoi, apăsând pe unul din butoanele din stânga biroului său, a zis:

— Să vedem dacă are un film înăuntru și dacă a fost utilizat.

Îndată ușa se deschise, intră un coleg de la resortul tehnic. Maiorul R... îi întinse aparatul și îi spuse:

— Să fie developat filmul de îndată și să mi-l aduci imediat.

Ofițerul îl luă, salută și zise:

— Am înțeles, tovarășe maior.

— Până ne lămurim ce este cu filmul acesta, se impune să-l aducem pe Matei aici.

Și Maiorul R... ordonă în acest sens. Maiorul R... n-a mai vorbit. Tăceam amândoi. Lucrurile se precipitaseră. Mă gândeam la Matei, mă gândeam la Luc. De ea mi-era teamă. Eram aproape convins că destrămarea acelei stări de falsă liniște, de fals echilibru lăuntric, pe care îl credea mai real decât lumina zilei, îi va produce un șoc foarte puternic. Mă întrebam dacă va fi în stare să-i reziste îmi spuneam că va trebui să fim foarte atenți cu ea, îmi spuneam că acela dintre noi care îi va dezvălui adevărul va trebui să o facă prudent, cu multă prudență, cu multă căldură și înțelegere. Oarecum mă temeam că acela voi fi eu, deși doream să fie așa.

Ofițerul de la resortul tehnic intră în birou, nici nu

auzisem bătaia lui în ușă, îi întinse filmul șefului nostru și spuse:

— Tovarăşe maior, filmul a fost utilizat și nu se văd altceva decât cifre și formule.

Maiorul aproape i-l smulse din mână, îl cercetă foarte atent. Sprâncenele lui frumoase erau strânse într-un singur arc, iar maxilarele i se încleștaseră.

— Cred că este ceea ce presupuneam amândoi, mi se adresă el. Va trebui să ne convingem. Așteaptă-mă aici, mai spuse, și ieși grăbit din birou.

Nu știu cât timp trecuse, când ușa se deschise și Matei fu invitat să intre și să aștepte. Era palid. Cu o mișcare nervoasă își înlătură șuvița neagră, lungă, ce îi aluneca peste obraz. Nu m-a zărit decât după câteva clipe. A tresărit, și parcă s-a bucurat.

— Dan! Și tu ești aici?

— După cum vezi, Matei. Șezi, i-am spus, arătându-i locul din fața mea.

— Ce vor ăștia cu noi? M-a întrebat, după ce s-a lăsat greu în fotoliu.

— Nimic altceva decât să spui adevărul, Matei.

— Adevărul? Ce adevăr? făcu el, mimând o falsă nedumerire. După care zise: Să știi că ne-a turnat Sebastian pe amândoi.

— Te înșeli, Matei.

M-a privit pieziș.

— Pot să fumez?

— Bineînțeles. Ai țigări?

— Mărturisesc că nu. M-au luat ca din oală.

— Nu-i nimic, îți ofer eu. Dar să știi că n-am nici Kent, nici Dunhill. Numai Snagov lung. Dorești?

Și la semnul său afirmativ, i-am întins pachetul. Luă o țigară, o aprinse și trase câteva fumuri. Zise:

— Pe tine te-au luat la refec?

— Nu, Matei. Eu n-am dorit și nici nu doresc să fug în occident. Îți mărturisesc că doresc să văd occidentul, sunt lucruri interesante de văzut și oameni interesanți de cunoscut, dar doresc să rămân și să trăiesc în țara asta, care este și a mea și a ta.

— Nu mai spune!

— Da, Matei, așa e. Iubesc această țară, de care mă leagă și cerul și pământul și sângele morților mei. Și ai tăi, dacă vrei.

— Ai de gând să mă prelucrezi, să-mi ții o lecție politică? făcu el cu ironie forțată.

— Nu. Nu am de gând și nici nu spun asta. Tu m-ai întrebat și eu ți-am răspuns. Atâta tot.

L-am lăsat să-și fumeze țigara.

— Matei, ce limbi străine cunoști?

— !?

— Te întreb din curiozitate.

— Engleza, și se foi în fotoliu.

— Bine?

— Ei, spuse stânjenit, cât se face în școală.

— Și crezi că e de ajuns?

— Pentru ce?

— Așa, mă gândeam cum te-ai descurca în occident, dacă mister Hugo van Dermeer, prin absurd, și-ar fi ținut promisiunea. Și mai mă întrebam – dă-mi voie, nu mă întrerupe – cum ai fi trăit, pentru că, după cât știu, în afară de școala aceea de un an de vitrinieri nu ai nicio calificare, în nicio meserie.

— Ce grijuliu ai devenit!... Mai bine spune-mi ce cauți aici.

— Uite, Matei, eu sunt acela care încep să pun întrebări. E vremea s-o știi.

Matei mă privea cu ochii dilatați.

— Da, Matei. Și acum te rog să-mi spui de câte ori ai fost în casa Profesorului, în prezența sau absența lui Luc, ce ai fotografiat, ce discuții ai avut cu Hugo van Dermeer.

— Dane!

— Nu, Matei, nu glumesc. Nu uit nicio clipă că au fost ore frumoase, da, frumoase, pe care le-am petrecut cu voi. Îți fac și o confesie, ia-o cum vrei, continui să te simt aproape, ca pe un prieten.

— Și vrei să mă ajuți, nu? spuse el, departe însă de a izbuti să fie ironic.

— Bineînțeles. Și îți voi da dovezi suficiente de această prietenie. Dacă încerci să fii puțin lucid, nu-ți va trebui prea mult timp să recunoști această realitate. Față de tine însuți, asta e important. Eu sunt împăcat în conștiința mea, în ceea ce privește sentimentele mele pentru tine.

— Și ce vrei de la mine?

— Ți-am spus. Și să mai știi un lucru. Ori cu tine, ori fără tine, tot vom afla ce știe acest străin, care v-a amețit ca pe niște naivi. Dar, poate, mai întâi, am să-ți vorbesc despre el.

Și vreme de aproape o jumătate de oră i-am vorbit despre Profesor, despre importanța cercetărilor și realizărilor lui pentru noi toți, pentru omenire, despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă rețeaua de spionaj străin ar fi reușit să intre în posesia datelor. I-am vorbit de la om la om, de la suflet la suflet. Aveam impresia că începe să mă înțeleagă. Dar n-a fost așa. În fața probelor evidente n-a avut ce spune, dar a refuzat să vorbească. Maiorul R... care între timp revenise și pe care l-am informat, a dispus ca Matei să fie reținut. M-am despărțit de el cu strângere de inimă. Dar nu am pierdut licărul de încredere în substanța lui sufletească, bună, în sensibilitatea lui deosebită.

După ce a fost scos din birou, Maiorul R... a spus:

— Da. Filmul reproduce file din calculele și cercetările Profesorului. Hugo van Dermeer este, așadar, un agent al spionajului străin. S-a folosit de Matei pentru a fotografia aceste file. Deocamdată nu vrea să vorbească. Îi vom lăsa această noapte să reflecteze, apoi mâine dimineață îl voi chemă aici. Vei fi și tu de față. Va trebui să vedem ce a reușit să transmită lui van Dermeer până acum, în afară de ceea ce a fotografiat el personal, după cum a reieșit din jurnalul lui Luc. Sebastian e în afară de orice bănuială, evident. Mai trebuie să discutăm și cu fata Profesorului.

— Tovarășe maior, îngăduiți-mi să vă reamintesc, această făptură este într-o stare psihică extrem de primejdioasă pentru ea. Cunoașteți ultimii ei ani de viață.

— Știu, Dan. Desigur, se impune extraordinar de multă pricepere, să evităm un șoc violent. Vom vedea, înclin să cred că tot tu vei fi acela care îi vei vorbi. Te cunoaște, o cunoști foarte bine, am deplină convingere că vei ști cum să procedezi. Până mâine voi mai reflecta. Te gândești și tu, mă voi gândi și eu.

— Tovarășe maior, credeți că vom avea curând probe suficiente să-l arestăm pe van Dermeer?

— Nu te pripi, Dan. Învață să adâncești mai mult lucrurile și să nu pierzi din vedere, niciodată, perspectiva. La momentul propice, vom hotărî. Poate că

probele se vor dovedi insuficiente; poate vom acționa altcum. Nu te pripi, repetă șeful meu, calm, stăpân acum pe nervii săi, după ce apele tulburate parcă începeau să se limpezească.

— Uneori, continuă el, e nevoie de o încâlcire a firelor ca să poți descurca ghemul, fără să-l rupi, nici măcar, într-un singur loc.

— Dar doctorul P...? zisei.

— Deocamdată situația e neschimbată. Lasă-l în seama locotenentului Mira M... Tu ocupă-te de van Dermeer, de Luc, de Matei. Nu-l uita pe Sebastian, care, cine știe, te-ar mai putea ajuta.

Câteva minute de tăcere.

— Îmi permiteți, am reluat, nu credeți că Profesorul, trebuie să fie încunoștințat de toată situația creată? Ar fi normal...

— Și în ceea ce îl privește, răspunse Maiorul R... povestea este tot atât de delicată cum este a fetei lui. Din alt unghi și pe alte planuri. Mă întreb dacă aflând totul în momente hotărâtoare pentru cercetările lui... E greu de prevăzut reacția unui astfel de om...

— Și totuși...

— Și totuși vom vedea. Ți-am spus să nu te grăbești. Gândește-te la cele discutate mai înainte și ocupă-te de oamenii tăi. Și încă ceva, mai vorbi șeful meu, tocmai când intenționam să cer permisiunea să plec, aș dori să

te gândești de o atare manieră, încât să consideri că nu avem probe suficiente ca să luăm o măsură categorică împotriva lui van Dermeer. Stărui foarte mult să reflectezi în acest sens. Ne vedem mâine dimineață, la prima oră, dacă nu mai intervine ceva neprevăzut. Cu bine.

Am salutat și am plecat din clădirea instituției noastre. Puțin timp după aceea am intenționat să-l mai văd pe Matei, dar am renunțat. La nuit porte conseille. Maiorul cunoștea acest dicton.

Se înserase. M-am îndreptat spre casă. Mergeam agale, gânditor. Ce vroise să spună maiorul în privința probelor? Se aștepta poate ca Matei să fie la prima lui tentativă de sustragere a filelor din cercetările Profesorului? Nu era exclus. Hugo van Dermeer să fi fotografiat o singură dată în odaia de lucru a Profesorului? Eram dispus să admit acest punct de vedere. Luc ar fi pomenit în jurnalul ei, dacă s-ar fi repetat. Dar cât de „la zi" este jurnalul acestei teribile copile? Greu de afirmat. Se impunea deci o discuție cu Luc, după aceea cu Matei. Dacă aceste prezumții se confirmau: spionul să fi fotografiat o singură dată, iar Matei să fi fost la prima tentativă, maiorul avea dreptate, probele păreau a fi insuficiente. Atunci? Era deasupra oricărui dubiu că Hugo van Dermeer era un

spion și că acest spion urmărea furtul cercetărilor și descoperirilor Profesorului. Trebuiau, pentru a se dispune arestarea lui și deferirea instanțelor de judecată, probe și iar probe, toate concludente. Cum le-am fi putut obține, dacă prezumțiile conturate se adevereau? Cum? Cum?

Ajunsesem la ușa garsonierei mele. Am intrat, am aprins lumina în hol, apoi în odaie și am zărit măsuța cu ceștile de cafea, paharele de țuică și sticla de țuică. Mi-am adus aminte de Sebastian, de făgăduiala de a-l întâlni asta seara. Mi-a răspuns îndată, parcă ar fi stat de veghe lângă telefon și mi-a zis că în cel mult trei sferturi de oră va sosi.

Până atunci am făcut ordine pe măsuță, am pregătit două cafele și am schimbat paharele de țuică, lăsând sticla pe tavă. M-am așezat în fotoliu, după ce m-am schimbat, mi-am aprins o țigară și eram în așteptarea lui Sebastian.

Dacă probele erau insuficiente – continuam să mă frământ – dacă probele nu erau suficiente, trebuiau adunate. Cum? Cum?... Simplu, m-am trezit strigând cu glas tare. Simplu. Spionul trebuia să primească, în continuare, filme. Filme false. Asta e. Filme cu date false. Dar cine să i le transmită? Matei?... Nu. Atunci cine? Luc? Exclus. Sebastian... De ce nu? Cunoscând

toată conjunctura, cunoscând caracterul lui ferm, nemaleabil. Cred că da. Dar nu e prea dur în structura sa, deloc transigent?

Atunci se auzi soneria de la ușă. M-am repezit și am deschis. Era Sebastian. A intrat direct și s-a așezat în același fotoliu în care stătuse cu câteva ore mai înainte.

— Ce e cu Matei? M-a întrebat dintr-un răsuflet. Am aflat că a fost ridicat. E adevărat? Și mă privi scrutător.

— E adevărat, Sebastian.

— Bătrâne, ce-ai făcut? Și s-a ridicat furios în picioare, dispus să mă înfrunte. M-am ridicat și eu, i-am prins umerii cu amândouă mâinile și ne-am privit direct, fără ascunzișuri, până ce am simțit un fluid cald trecând de la unul la celălalt.

— Sebastian, ia loc și ascultă-mă. Fără idei preconcepute. Fă un efort și ascultă-mă, te rog fă un efort și ascultă-mă, ca și când tot ce îți voi spune nu ne privește direct pe amândoi. Deși ne privește foarte direct. Poți? Ai încredere în mine? Totală? Am accentuat.

A tăcut un timp, îl simțeam cum se agită lăuntric, apoi a zis:

— Dan, te ascult. Nu e ușor ce îmi ceri, dar mă voi strădui să te ascult. Dă-i drumul!

Am adus întâi cafelele și am turnat în pahare din țuica veche.

Timp de două ore i-am povestit totul, în esență totul. Despre Profesor, despre importanța cu totul deosebită a cercetărilor sale, despre Hugo van Dermeer, despre spionajul străin, despre Luc, despre Matei, despre el, despre mine.

M-a ascultat fără să mă întrerupă, măcar o singură dată nu m-a întrerupt. Asculta, fuma mult și sorbea din când în când din cafea și din păhărelul de țuică, pe care abia l-a golit. Apoi a tăcut. Mult a tăcut, l-am respectat această îndelungată nevoie de reflexie. Apoi a vorbit.

— Bătrâne, a zis, îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap.

— De ce, Sebastian? Pentru Matei? Oarecum te înțeleg. Până la o limită doar. Altfel, cum îți explici propria ta revoltă împotriva lui Matei și reacția, chiar dacă inconștientă, de a-l smulge din toată țesătura abilă a lui Hugo? Crezi că îl așteaptă o soartă fericită în occident – așa cum îl cunoști, cu sănătatea șubrezită, lipsit de voință, și ce să mai înșir toate celelalte pe care le știi mai bine decât mine. Asta prin absurdul absurdului, pentru că, fii convins, când ar fi simțit că se strânge lațul în jurul gâtului său, pentru că, fii convins, s-ar fi strâns, van Dermeer ar fi căutat să dea bir cu fugiții, uitând de toți și de toate. Acest om face parte din categoria celor fără scrupule, pentru care altceva decât scopul urmărit, cu o perseverență diabolică, nu are preț.

Gândește-te la Luc. Cu câtă perfidie s-a apropiat de ea; pozează în salvatorul ei, apoi, cunoscându-i până în cele mai mici tainițe viața, caută să-i creeze un fals paradis, tocmai pentru a pătrunde direct în – ca să zic așa – laboratorul marelui savant. Și cu voi a căutat să simuleze o prietenie, știind că unii dintre voi, adolescenții, vă lăsați prinși în mreaja poleită a unor lumi de carton. Matei a fost cel mai slab. De ce nu ți-a propus ție să-i faci jocul? Fin psihologic, van Dermeer și-a dat seama că nu vei accepta niciodată. Să recunoaștem că nu s-a înșelat.

— Totuși, Matei...

— Matei e așa cum ai spus, când mi-ai vorbit prima dată despre el, ți-aduci aminte? Eram în barul acela. Știi cum l-ai caracterizat: brânză bună în burduf de câine. Ai avut dreptate. Matei, dacă ar fi continuat și nu l-am fi prins decât târziu, să zicem într-o fază finală, ar fi înfundat pușcăria pentru mult timp.

— Crezi?

— Sebastian, nu fi copil. Știu ce vorbesc.

— Dar așa, în situația asta... abia își contura el gândul.

— În situația asta, Sebastian, povestea lui nu e simplă, dar e mai puțin gravă. Timpul a fost prea scurt, ca să fi putut eu să gândesc, să găsesc o soluție pe care s-o propun șefului meu.

— Crezi că ar fi posibil?

— Sunt convins, Sebastian. Mai lasă-mă câteva zile. Trebuie să fie ceva.

M-am ridicat și am mai făcut o cafea. În vreme ce îi vorbisem lui Sebastian, mi-am dat seama că mai departe nu mă poate ajuta. Era nevoie să găsesc o altă variantă.

Tocmai puneam ceștile pe tavă, să le aduc în odaie, când m-am pomenit cu Sebastian năvălind, aproape să-mi răstoarne tava.

— Dan, a spus, vreau să vorbesc eu cu Matei. Te rog. Chiar acum aș vrea, în noaptea asta.

Am rămas uimit.

— Bătrâne, trebuie! E spre binele lui, crede-mă. Dacă îi ești prieten cu adevărat...

L-am împins ușor, mi-am făcut loc să trec, am pus tava pe măsuță și după un timp am spus:

— Bine. Sebastian. Dar e necesar să cer aprobarea șefului meu. Și am format numărul de telefon al Maiorului R... I-am transmis infecția lui Sebastian și am rugat să-mi dea încuviințarea necesară. Maiorul R... a tăcut, mi s-a părut că va refuza cererea mea, dar m-am înșelat. I-am auzit glasul hotărât în receptor:

— Sunt de acord. Voi dispune în acest sens. Vei lua însă măsurile ce se impun.

— Am înțeles, tovarășe maior. Vă mulțumesc.

Sebastian nu-și desprinsese privirea de pe chipul

meu. Îmi urmărise fiece reacție.

— Să mergem. Sebastian. Am obținut aprobarea.

L-am auzit respirând, de parcă ar fi lepădat de pe umeri o imensă greutate.

— Bătrâne, a spus, am lăcrimat. Apoi, cu glas strangulat: Crezi că trebuie să ducem ceva?

— Nu, Sebastian. Nu e nevoie.

— Țigări?

— I-am lăsat la plecare.

Când am intrat pe ușa instituției noastre, Sebastian m-a rugat, dacă e cu putință, să-l las singur cu Matei. Firește, i-am făgăduit. Chiar în noaptea aceea, Matei a dat declarația prin care arăta că era a doua oară când filmase file din lucrările Profesorului. Primul film îl transmisese spionului cu câteva zile înainte de a merge, cu Sebastian, în locuința lui van Dermeer, iar al doilea îl interceptasem cu ajutorul lui Sebastian. Spionul îi făgăduise într-adevăr, în schimbul acestor filme, să-i înlesnească plecarea într-o țară din occident. Întrebându-l pe Matei cum a crezut că ar fi fost posibil, a tăcut.

Ne-am despărțit de Matei – era palid, cu fața suptă și cu ochii lui frumoși, negri, încercănați – târziu, după miezul nopții.

Sebastian era foarte emoționat, cum nu mi-aș fi

închipuit. M-a condus până acasă, l-am invitat să între, să rămână peste noapte la mine, dar n-a vrut.

— În momente de natura asta, e bine să fii singur, mi-a spus. Bătrâne, m-ai câștigat definitiv. Sunt convins că vei face pentru Matei tot ce îți va sta în putință. N-am să te uit niciodată.

Am vrut să-i răspund, dar mi-a apăsat palma lui rece pe gură și a mai spus, cu o voce pe care n-am s-o uit niciodată:

— Știi ce senzație groaznică am? De parcă eu, Matei și Luc am fi ucis o pasăre cântătoare.

Epilog

Stăm pe terasa unei cabane din munții din apropierea orașului Brana. Sunt cu Val, prietenul și colegul meu. Trecuseră vreo două luni de la întâmplarea pe care tocmai sfârșisem s-o povestesc lui Val. Este o dimineață frumoasă, cu lumină răcoroasă. Șirul sinuos al munților se desenează limpede pe cerul albastru. Stăm pe terasa cabanei, suspendată parcă peste spații, în șezlonguri confortabile. Și eu și Val rămăseserăm cu privirile pierdute, rătăcitoare peste întinderi. Adia o briză ușoară. Îl simțeam pe Val foarte impresionat. Este un om sensibil, de o cultură rară, cu amplă deschidere interioară pentru omenesc. Intransigent, în același timp,

pentru tot ce vizează alterarea sufletului. Știam că tăcerea sa înseamnă reluare a momentelor pe care le considera esențiale din ceea ce povestisem. Știam, îl cunoșteam bine, nedumeririle aveau să ia forma unor întrebări puse sieși, ori mie. Cerul era limpede, aerul tare al muntelui cu sonorități de cristal parcă la fiece mișcare. Stam singuri pe terasă. Cei care veniseră la cabană plecaseră de cu vreme spre piscurile munților.

— Dan, l-am auzit într-un târziu, te rog să-mi vorbești mai departe despre finalul acestei întâmplări, despre tinerii tăi prieteni, care parcă au devenit și ai mei, atât mă simt de implicat în destinul lor. De pildă, continuă prietenul meu, întorcându-și chipul său frumos, bronzat, spre mine (avea părut lung, cărunt, contrastant pentru toată înfățișarea lui tinerească), de pildă ce s-a întâmplat cu Matei? Băiatul ăsta (și eu cred că are o substanță psihică de calitate, dar extrem de labilă) îmi închipui că e traumatizat.

— Traumatizați sunt toți, i-am răspuns. Cel mai mult a suferit Luc.

— Despre ea aș vrea să-mi vorbești la urmă. Înțelegi pentru care motive.

— Înțeleg foarte bine, Val... Să continui. Îți spuneam că probele – așa cum anticipase Maiorul R...

— Erau insuficiente pentru a lua măsuri împotriva spionului. Îți amintești că în ultimele ore, după reținerea

lui Matei, mă frământam să găsesc o modalitate de transmitere a unor filme false lui Hugo van Dermeer. Îți amintești că înlăturasem primul gând, care se oprise la Sebastian.

— Ei bine? făcu Val, văzând că tăcusem.

— Ei bine, am găsit o soluție, pentru care șeful meu m-a felicitat. Realizarea ei însă necesita acordul lui Matei.

— Acordul lui Matei? Cum așa?!

— Vei vedea. După câteva zile și după ce i-am expus Maiorului R... planul meu, acesta a obținut consimțământul superiorilor săi, în ceea ce privește situația lui Matei. Astfel că, la ora actuală, van Dermeer e încântat de felul în care a știut să-și organizeze rețeaua în țara noastră.

— La ora actuală, izbucni Val, ridicându-se pe jumătate din șezlong. Ce vrei să spui?

— Stai liniștit, i-am răspuns zâmbind. Toate la timpul lor. Așadar, Matei se află acum într-o unitate de la frontieră, satisfăcându-și obligațiile militare.

— Trebuie să recunosc că ideea a fost ingenioasă, zise Val sincer încântat. Nu m-aș fi gândit la așa ceva.

După o pauză, în care Val se ridicase și apropiindu-se de balustrada terasei privea depărtările albastre și verzi:

— Dar doctorul P... Ce s-a întâmplat cu el?

— Doctorul P... Știi că revenise colegei mele

supravegherea lui. A fost așa cum l-a descris ea. Un cvasi ratat, plin de ambiții nejustificate, înfumurat, complexat și strivit, aș zice, de personalitatea uriașă a Profesorului. A fost transferat de la Institutul de cercetări genetice. N-am idee cum se va împăca acolo, nici nu-mi bat capul cu asta. Se pare că nu e un om chiar normal, psihic vorbind.

— Dar banda de magnetofon găsită la institut?

— A fost prima și ultima. Toate cercetările făcute de colegii mei au dus la concluzia că, maniac fiind și suferind și de ceea ce se cheamă „mania persecuției”, se gândise, probabil, să pătrundă, pe această cale, în cercetările Profesorului. Suferea cumplit că Profesorul îl ținea deoparte. Ca și când ar fi fost obligat să-l asocieze marilor sale descoperiri... Dar, oamenii își au curiozitățile lor, pe care noi le respectăm, atâta vreme cât nu vatămă pe alții, ori liniștea noastră, a tuturor.

— Ai dreptate, bătrâne! Vorba lui Sebastian.

— Sebastian! Un om cu totul deosebit...

— Te mai vezi cu el?

— Desigur. Suntem foarte buni prieteni.

În această clipă năvăli pe terasa cabanei un puști de vreo opt ani, cu ochi foarte inteligenți, păr castaniu, cu trupul firav.

— Ce faci, Sorinei? Nu te-ai dus cu ceilalți? L-a

întrebat Val.

— Nu. Mi-a spus cabaniera că aseară a fost văzută o ursoaică. Avea pui. Știu că e periculoasă ursoaica dacă axe pui.

— Asta așa e, a zis Val. Unde ai fost până acum?

— Am înotat în pădurea de jnepeni.

— Ai înotat? Cum așa? Știam că numai în apă se poate înota.

— Da. Dar și în pădurea de jnepeni. Parcă e o apă verde. Cam țepoasă, dar se poate înota. Tu ai văzut jnepenii?

— I-am văzut. Nu te-ai rătăcit în încrengăturile lor?

— Nu, înotam pe margine.

Atunci intră pe terasă tatăl lui Sorinel, un bărbat înalt, distins, între două vârste. Se scuză pentru fiul său și îl luă cu vorbă blândă, chemându-l să-i facă un arc și săgeți. Puștiul ne făcu semn cu mâna și se îndepărtă.

Soarele era în crucea bolții albastre, care devenise neîncăpătoare piscurilor. Sus, sus de tot, plana un vultur, ca într-o baie de liniște atotstăpânitoare.

Val îi urmări un timp zborul, apoi zise:

— Dar Luc? Ce face Luc?

— Dacă vrei, coborâm într-una din zile s-o cunoști. Este în apropiere, la un sanatoriu de nevroze. I-am promis, de altfel, că trec s-o văd.

Val mă privi lung, insistent, ori numai așa mi s-a

părut, pentru că, la un moment dat, parcă nu mă mai vedea. Întinse mâna peste brațul șezlongului, culese ochelarii de soare de pe jos, îi potrivi la ochi și cercetă adâncul cerului, poate în căutarea acelui vultur singuratic.

— Profesorul știe unde este copila lui?

— Da, acum știe. La început se hotărâse ca să nu fie tulburat în cercetările lui finale. Când însă Luc a suferit un șoc psihic destul de serios și a trebuit să fie internată, i s-a spus totul.

— Și?

— Și cred că s-a petrecut ceva în sufletul lui. Vine în fiecare sâmbătă s-o vadă pe Luc în sanatoriu.

După îndelungă tăcere, Val:

— Fantastică făptură. Mă gândesc la tot jocul ei – Cuore-Luc.

— Joc, făcui nedumerit. De-ar fi fost numai atât...

— Ei, nu în sensul propriu al cuvântului. Dedublarea aceasta, poate nu tocmai exact spus, e o nevoie de trăire în normal, în firescul vârstei, dincolo de impuritățile fizice și morale. Cred că e „un caz” și pentru medicii care o tratează.

— Hm, da, așa se pare.

Ne-am revăzut seara târziu, pe aceeași terasă. Era tot liniște, dar o altfel de liniște. Cerul acum era o puzderie

de stele. Se puteau urmări constelațiile, vizibile în această lună în emisfera noastră. Aerul era destul de rece. Nu știu de cât timp ședeam unul alături de celălalt, în șezlonguri. Val îmi vorbise îndelung despre ceea ce credea el că se petrecuse cu Luc. Încerca să-și explici firul delicat, dar atât de sinuos, al vieții ei puține. Încerca să întrevadă cum va ieși din sanatoriu, cum va fi viața ei mai departe. Ar fi vrut, cu obstinație, adăugase el, ca șocul suferit, cu toate implicațiile, să o readucă pe o linie normală de existență. Atitudinea din ultimul timp a Profesorului, tatăl ei, putea fi un indiciu în acest sens.

Știam că Val nu e un om care să renunțe ușor la o retrăire a unei situații care îl solicita din plin, cum era aceasta povestită de mine.

M-am ridicat și am pornit spre marginea terasei, suspendată parcă deasupra unui abis. Ședeam rezemat de balustradă și cercetam adâncurile de sub mine, căutând să desprind contururi. Eram furat de liniștea nopții alpine. Undeva, în fața mea, iradiau ciudat pereții de stâncă ai unui masiv. Nu știu când Val s-a apropiat de mine. L-am auzit doar întrebându-mă:

— Pe van Dermeer cum l-ați arestat?

Eram convins că răspunsul meu îl va deconcerta și mă amuzam cu anticipație, cunoscând reacția. Apoi i-am spus:

— Vei râde, dar nu l-am arestat?

— Dan, glumești?

— Nu, deloc. Și am izbucnit în râs.

— Bătrâne, nu sunt chiar într-o stare ca să-ți savurez calambururile.

— Val, îți spun drept: nu l-am arestat. Și de-asta am venit să discut cu tine, de la coleg la coleg.

— Aha!

— Van Dermeer va sosi în curând aici, la munte, și bănuiesc are să te intereseze. Am să-ți explic totul detaliat. Așa s-a hotărât. Cunoșteam cine e spionul, cunoșteam ce urmărește, ce relații își făcuse. Dacă l-am fi arestat și l-am fi trimis, firește. În judecată, crezi că rețeaua străină de spionaj ar fi renunțat la scopurile urmărite? Nu, fii convins. Ar fi trimis pe altcineva, un alt Hugo van Dermeer, iar noi ar fi trebuit să-l depistăm, să-i aflăm identitatea, oamenii cu care lucrează și tot ansamblul de cercetări și măsuri ce se impun. Nu crezi că asta ne-ar fi luat nu numai timp, dar ar fi putut constitui și un risc? Cine știe dacă, până la descoperirea lui, nu ar fi reușit să intre în posesia unor date extrem de valoroase pentru noi? Trebuie să-ți mai spun că indicativul faimosului Ford mustang roșu era fals. Automobilul nu era înmatriculat în Olanda. Astfel că domnul Hugo van Dermeer este un om netulburat, chiar mulțumit de sursa sa de informații, iar când trece

frontiera, ai noștri îi salută, îi urează drum bun și îl invită să revină.

— Dane, e un final formidabil pentru o povestire de spionaj! Dacă aș fi citit toată întâmplarea asta într-o carte, greu aș fi acceptat-o ca verosimilă. Dar, spuse el, și glasul îi redeveni adumbrit, acești adolescenți, povestea acestor adolescenți este foarte tristă. Îi văd maturizați înainte de vreme. Nu m-aș încumeta să afirm câți ani le vor trebui ca să șteargă orice urmă a acestei, aproape nefirești, întâmplări.

Într-un târziu, cerul dobândise o transparență neobișnuită și un zumzet cosmic ne înconjurase.

-= sfârșit =-